

BERXWEDAN

HER TÎŞT JÎ BO ENÎYA RÎZGARÎYA NETEWA KURDÎSTAN

Sayı 35 / Haziran 1987 / 2.50.-DM

ÖMERLİ

Gerilla pususunda bir komando birliği safdışı bırakıldı

HOZAT

Gerillanın çapraz ateşi altında "Özel Vurucu Tim" imha edildi

ŞEMDİNLİ

Yüzlerce işçi ve köylü ARGK saflarına katıldı

ADIYAMAN

Gün boyu süren çarpışmada onlarca düşman askeri öldürüldü

Gerilla Ordumuz Her Yerde

- **Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği'ne düzenlenen sabotajda yüzmilyonlarca liralık zarar verdirildi.**
- **Nusaybin'de bombalı tuzağa basan 3 düşman askeri öldürüldü.**
- **Hainler cezasız kalmıyor: Kiğı, Mazgirt, Lice, Midyat ve Adıyaman'da gerçekleştirilen eylemlerde 6 ajan kurşuna dizildi.**
- **Ulusal Kurtuluş Cephemizi ve Halk Kurtuluş Ordumuzu inşa atılımı başarıyla sürüyor. Ulusal direniş savaşımız Kürdistan'ın dörtbir yanını sarıyor. Her gün artan gerilla darbeleri faşist Türk ordusunun ve vatan hainlerinin beynine balyoz gibi vuruyor. Hızla büyüyen gerilla savaşımız faşist sömürgeciliği toptan iflasa götürüyor.**

- **Hakkari ve Siirt'te silahlı çarpışmalar aralıksız devam ediyor. Silahlanarak dağa çıkan köylüler gerillaya katılıyor. Büyük güç sevkiyatına rağmen faşist Türk ordusu korku ve çaresizlik içinde.**
- **Kars, Bitlis ve Kürdistan'ın birçok alanında gerçekleştirilen gerilla saldırılarında çok sayıda düşman askerinin öldürüldüğü bildirilmektedir.**

AYRINTILI SAVAŞ HABERLERİ 2-3 VE 4. SAYFALARDA

ERNK Temsilciliği:
"Kürdistan Halkı Sahipsiz Değildir"

Halkımızın kurtuluş savaşının dünya çapında tanınan ve hesaba katılan bir güç olarak gelişmesi ve 1987 yılının halkımız için her açıdan bir atılım yılı olması; bunun karşısında Türk faşist sömürgeciliğinin çıkmazının giderek derinleşmesi nedeniyle kurtuluş savaşımızı durdurma, zayıflatma ve artan saygınlığını karalama doğrultusunda yürütülen düşmanca çabaların dışta da yoğunlaşması üzerine ERNK-Avrupa Temsilciliği bir bildiri yayınladı. Bildiride, özellikle Federal Almanya, İsviçre ve Hollanda gibi ülkelerde ERNK üye ve sempatizanlarına yönelik baskıların temel amacının, faşist Türk sömürgeciliğine karşı her alanda direnen Kürdistan halkının meşru mücadelesini baskı altına alabilmek ve bu temelde yoğun bir sıkışma içinde bulunan Türk devletine nefes aldırabilmek olduğu vurgulandı ve özetle şu görüşlere yer verildi:

"Yöntemler, Türk sömürgecilerinin Kürdistan'daki özel savaş yöntemlerinden kopya edilmiştir: Ev baskınları, sorgulama, psikolojik telkin, tehditle ve para yoluyla muhbirleştirme vb. vb. Bu uygulamalarda 'TKSP' gibi işbirlikçi örgütler ve elemanlar 'köy koruculuğu' rolünü üstlenmiş, MİT uzmanları danışman olarak hareket etmektedirler. Dönem itibarıyla da, (...) faşist Türk sömürgeciliğinin... içine girdiği çıkmazın ürünü olarak, sahte demokrasi oyunlarıyla kendini sivilleştirme faaliyetinin artt..., ve her yönüyle iflası yaşayan egemenliğinin sorunlarını emperyalist ekonomilerin üstüne yığmak olan AET'ye giriş için başvurularını sıklaştırdığı bir dönem olması, bu baskı ve yıldırmaların en önemli nedenlerini ve neden bu döneme denk düştüğünü gösterir.

"... Hiçbir güç... halkımıza karşı... baskı, şantaj ve diğer insanlık dışı uygulamaları gerçekleştirmede kendini haklı gösteremez. Artık şu gerçek iyi kavranmak zorundadır ki, **Kürdistan halkı sahipsiz değildir.** *Halkımızın, PKK adlı şanlı bir partisi; yüzbinleri örgütleyen ve milyonlara hitap eden ERNK isimli bir cephesi; faşist Türk sömürgeciliği ve işbirlikçilerinin tepesine her gün bir balyoz gibi inen ARGK isimli bir halk kurtuluş ordusu vardır... Kürdistan halkının uluslararası hukukunu da savunmaktan sorumlu olan Cephemiz, geniş emekçi kitleler üzerinde yürütülen her türlü haksız uygulama ve baskılara karşı tüm imkanlarını harekete geçirecek, bütün demokratik yolları da kullanarak bu baskı ve yıldırma uygulamalarıyla sahiplerini teşhir ve tecrit edecektir."*

ULUSAL KONGREYE DOĞRU

Bağımsız, Özgür ve Demokratik Bir Kürdistan İçin;

TÜM HALKIN CEPHE BİRLİĞİ TEMELDİR

Yazısı 13. sayfada

Sömürgeci Zindanlarda Tezgahlanan Katliam Planlarına Yoğun Eylemlerle Karşı Çıkılıyor

Faşist Türk devleti, bir yandan "demokrasiye geçiş" nağmeleriyle insanlık düşmanı karakterini ve çirkin yüzünü maskelemeye çalışırken; bir yandan da dışarda halkımıza ve emekçi Türkiye halkına her türlü çağdışı uygulamayı reva görmekte, ortaçağ karanlıklarını aratmayan zindanlarında ise savaş esirlerine yönelik yeni yeni katliam planları hazırlamaktadır.

Diyarbakır ve Eskişehir Cezaevleri başta olmak üzere PKK'li Savaş Esirlerinin bulunduğu tüm sömürgeci zindanlarda yıllardan beri akılalmaz işkence uygulamalarına karşı yiğitçe direnen ve faşist rejimi, kendini en avantajlı saydığı bu alanlarda defalarca yenilgiye uğratan direnişçi yoldaşlarımız çeşitli biçimlerde imha edilmeye çalışılmaktadır. Kürdistan cezaevlerinde uygulanan vahşi baskıları ve imha planlarını protesto etmek ve savaş esirlerinin haykıran onurlu sesini ilerici-demokrat insanlığa duyurmak için "Cezaevleriyle DayanışmaKomitesi" 10 Haziran

Devamı 6. sayfada

ERNK Uluslararası Barış ve Hakimiyet Kongresinde Kürdistan'ı Temsil Etti

24-25 Nisan 1987 tarihinde İspanya'nın Bask bölgesinde bulunan Gernika kentinde uluslararası bir kongre gerçekleştirildi. Kongre Gernika şehrinin bundan 50 yıl önce, İspanyol içsavaşı döneminde Hitler faşizmi tarafından bombalanmasının yıldönümü vesilesiyle düzenlenmişti. İnsanların kobay olarak kullanıldığı bu saldırıda, yüzlerce Basklı katledilmişti.

Basklılar'ın en büyük siyasal örgütü olan Herri Batasuna (Birleşik Halk) Partisine bağlı çeşitli örgüt, kuruluş ve bilim çevrelerinin düzenlediği kongreye, aralarına sosyalist ülkelerin barış komitelerinin ve Ulusal Kurtuluş Hareketlerinin temsilcilerinin de bulunduğu 200 dolayında delege katıldı. Kongreye, Kürdistan'ı temsilen ERNK adına bir heyet katıldı. Kongrede POLISARIO (Batı Sahra), ANC (Güney Afrika), MIR (Şili) gibi belli başlı hareketler yanında, Nikaragua, Libya, Sovyetler Birliği, Doğu Almanya, Romanya vb. ülkelerden barış komiteleri adına delegeler katıldılar.

Devamı 5. sayfada

Faşit Türk Sömürgecileri Çıldırıyor
CEYLANPINAR DEVLET ÜRETME ÇİFTLİĞİ BU YIL DA YAKILDI

Kürdistan'da hasat mevsiminin başladığı Haziran ayı başlarında, Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği'ne yönelik ulusal kurtuluş güçlerimiz tarafından bir sabotaj düzenlenerek uçsuz bucaksız buğday tarlalarının bu yıl da yakıldığı bildirilmektedir. Gün boyu süren ve etkisi günlerce devam eden yangın sonucunda meydana gelen maddi hasarın yüzmilyonlarca lirayı bulduğu haber verilmektedir.

Bilindiği gibi, geçen yıl da yine aynı mevsimde buğday tarlaları yakılmış ve Türk sömürgecilerine yüzmilyonlarca lira maddi zarar verdirtilmişti. Yine bu yılın başlarında düzenlenen bir sabotaj sonucunda ise 250' den fazla traktör yakılarak tahrip edilmişti. Böylece bir yıldan beri faşist sömürgeciliğin her türlü tedbirine rağmen yürütülen başarılı mücadeleyle sömürgeci ekonominin kalplerinden biri olan çiftlikten Türk sömürgecilerinin artık istedikleri gibi ve rahatça sömürü ve talan yapamayacakları gösterilmiş oldu.

Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği büyüklük ve verimlilik bakımından dünyanın sayılı çiftlikleri arasında yer almaktadır. Kürdistan'ın en verimli ve en zengin toprakları üzerinde kurulmuş bulunmaktadır. Hemen her türlü tarım ve ziraat ile hayvancılık yapılmaktadır. Faşist Türk sömürgecileri, bu çiftlik vasıtasıyla büyük bir sömürü, yağma ve talan gerçekleştirmekte, sömürgeci ekonomi adeta kanını buradan almaktadır. Bu verim, GAP ile de daha çok arttırılmaya çalışılmaktadır. Buna karşılık, çiftlik çevresindeki halkımız aç, susuz, yoksul, gündelikçi ve ırgattır. On beş yıldır alanda yapıldığı söylenen ve bugünlerde yeniden sözü sıkça edilen "toprak reformu" ile ise, geçmişte faşist MHP'yi, bugün de ajan-milis çeteleri örgütlemek amaçlanmaktadır, işbirlikçi ağalar yeniden güçlendirilmeye çalışılmaktadır. Özal reformunun toprak dağıtımındaki tek ölçütü "devlete karşı suç işlememek ve devlete ajanlık yapmak"tır.

İşte bütün bunlar, alanda gelişen mücadelemizin faşist Türk sömürgecilierini çıldırtmasına yol açmaktadır. Bu, geçmişte böyle oldu, bugün böyle ve yarın da böyle olacaktır. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz, Türk sömürgecilerinin Harran'ı istediği gibi yağmalamasına izin vermeyecek ve kendi değerlerine sahip çıkarak sömürgeciliği yıkıma götürecektir.

Ömerli'de Pusu:
1 Üsteğmen, 3 Er Öldürüldü, 9 Er ise Yaralı

Haziran ayının ilk haftası gerilla eylemlerimizin yoğunlaştığı ve düşmana birbiri ardına darbe vurduğu bir süreç oldu. III. Kongre sonrası, özgürlüğe yürüyüş hamlesi ile ülkenin derinliklerinde üslenen ARGK birlikleri gerilla eylemlerini yoğunlaştırdı. Bu eylemler sıradan bir eylemlilik olmayıp, Kürdistan halkının kutsal vatan toprağını işgalci faşist sömürgecilerden kurtarma hamlesinin bir parçasıdır.

1987 Baharına büyük umutlarla giren ve bu umutlarını yoğun eylemlilikle destekleyen Kürdistan halkı, ARGK birliklerinin düşmana her gün darbe vuran eylemleri ile geleceğe daha güvenle bakıyor. Ömerli eylemi ve aynı süreçte yoğunlaşan diğer eylemler bunun açık bir kanıtını oluşturmaktadır.

Sömürgeci ordu birlikleri, ARGK gerillalarının pusu, sabotaj (tuzak), baskın eylemleri karşısında darbe almaktan kurtulamadığı gibi, paniğe ve korkuya daha fazla düşmektedirler. Bu anlamda Ömerli eylemi bir kez daha, ARGK gerillalarının gücünü ortaya koydu. TC şimdiye kadar işlediği tarihi suçların hesabını vermekten kendisini kurtaramayacaktır.

ARGK gerilla takımının gerçekleştirdiği pusu eyleminde ilk alınan bilgilere göre 1 üsteğmen, 3 er öldürüldü, 9 asker ise yaralandı. 3 araçlık bir konvoy olduğu bildirilen düşman gücüne karşı pusu kuran gerilla takımı, roketaların yanısıra elbombaları da kullanarak, düşman gücünü ve araçları tümden safdışı bırakmıştır. Roketatar atışları sonucunda araların artık kullanılamaz hale geldiği söylenmektedir.

Yeni dönem, özgürlüğe yürüyüş hamlesinin etkilerinin yoğun olarak yaşandığı Ömerli ve çevresinde ARGK gerillalarının başlattığı tarihsel atılım bütün Kürdistan'da en yaygın bir şekilde devam etmektedir. Önümüzdeki günlerde gerillanın daha da yoğunlaştıracağı eylemleri sömürgecilerin kutsal vatan topraklarımızı kirletmesine müsaade etmeyecek ve adım adım TC ordusunun yönünü Ankara'ya çevirecektir.

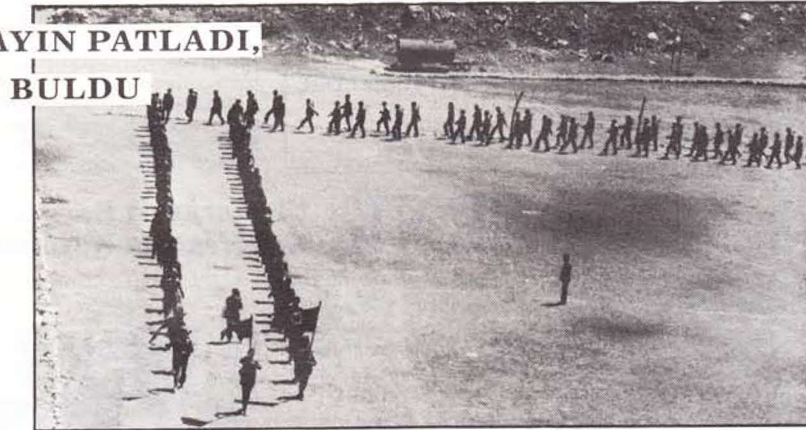
Lice ve Mazgirt'te Öğretmen Görünümlü 3 Uzman Kurşuna Dizildi
MASKELİ KONTR-GERİLLA ŞEFLERİ BİR BİR CEZALANDIRILIYOR

Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK birliklerinin kontr-gerilla güçlerini temizleme harekatı devam ediyor. 18 Mayıs 1987 günü Mazgirt'in Gümüşgün köyü "öğretmeni" İsa Karaaslan ile 20-21 Mayıs gecesi Lice'nin Yolçatı köyünde "öğretmen" Asım Özmen ve "imam" Mehmet Bayram gerilla birlikleri tarafından teslim alınıp köylerinden çıkarılarak, gereken sorgulamadan sonra ölümle cezalandırıldılar. Bu kişilerin kontr-gerilla elemanı olduklarına dair önceden edinilen bilgiler sorgulama sırasında da doğrulandı.

Her iki olay da kitleler tarafından sevinçle karşılanırken, düşman saflarında büyük korku ve panik yarattı. Olaylardan sonra, faşist-sömürgeci şefler "bunlar vatansever kişilerdi" diye açıklama yaparak "öğretmen" ve "imam" maskesine büründürülmüş bu kişilerin gerçek kimliklerini ve olaylardan duydukları tedirginliği ortaya koydular.

Bunlar, gerçekte öğretmenlik ya da imamlık gibi bir şey yapmıyorlardı. Alana geldiklerinden beri bütün işleri, böyle bir maske altında bulundukları köy ve çevresinde kitlelere faşist Türk devletinin iyi olduğu propagandasını yapmak, kitleleri ajan-milis çete olarak silah almaya veya ihbarcılık yapmaya zorlamak, yurtsever kişileri tesbit ederek ilişkide bulundukları faşist ordu birliklerine bizzat ihbar etmek, insanları birbirine düşürerek milis örgütlenmesi yapmak idi. Bilindiği gibi, "Özel Harp Dairesi" böyle sivil kontr-gerilla elemanları örgütleyerek öğretmen, imam, doktor, hemşire, vb. maskeler altında Kürdistan'ın köy, kasaba ve şehirlerinde bol bol görevlendirmektedir. Bu durumu bilen devrimci kuvvetlerimiz, yürüttükleri faaliyetlerle bunları bir bir açığa çıkararak, son olaylarda da görüldüğü gibi, bu en tehlikeli düşmanlara hakettikleri cezaları başarıyla vermektedirler.

NUSAYBİN: MAYIN PATLADI, 3 ER CEZASINI BULDU

ARGK sabotaj birliği tarafından, Nusaybin'in sınır komutanlığına bağlı jandarma karakolunun devriye yolunun üzerine döşenen mayınlı tuzağın patlaması sonucu, 3 er öldü. Gece devriyesi olarak sınırda hareket eden 3 kişilik ekip, ARGK birliğinin, yolları üzerine önceden döşemiş olduğu mayına basarak patlamasına yol açtılar. Patlama sonucunda 3 er de olay yerinde, halkımıza çektirdikleri işkencelerin hesabını hayatlarını vererek ödediler.

İşkence ve zulüm ile ünlü Nusaybin sınır karakoluna karşı gerçekleştirilen bu eylem, yöre halkı üzerinde büyük bir etki yarattı. Eylemin ardından Türk ordu birliğinin içerisine düştüğü korku ve panik, halk arasında alay konusu oldu.

Nusaybin eylemi, sömürgecilerin korkusunu arttırırken, öteden beri "gündüz kılahlı gece silahlı" olarak niteledikleri gerilla mücadelemize, bugün "nerde bomba patlayacağı belli olmaz" nitelemesini de ekleyen sömürgeciler, kendilerine ait olmayan topraklarda artık dolaşamaz bir duruma gelip, burdan çekilip gitmelerinin gerektiği günlerin gelmesi yakındır. Artık, her parça Kürdistan toprağı, taşı, ağacı somürgeciler için bir ölüm aracıdır. Nerede bomba olduğu belli olmaz. Bastığı toprak, eline aldığı taş, yaslandığı ağaç, oturduğu sandalye ve en büyüğü de susturmak istediği yürek her an patlayabilir.

Ajan Muhtar İhanetinin Bedelini Canıyla Ödedi

Bingöl-Kiğı'ya bağlı Haktanır köyü muhtarı, bütün uyarılara rağmen, devlete ihbarcılığı sürdürdüğü için, ARGK birliğinin bir intikam timi tarafından 10 Haziran gecesi cezalandırıldı.

Çeşitli tarihlerde sömürgecilere uşaklık yapmaktan vazgeçmesi için uyarı yapılan ajan-muhtar Resul Dinçer, ısrarla ihbarcılığa devam etti. Devletle yaptığı işbirliğinden dolayı başta köy halkı olmak üzere, çevre köylerde de büyük bir nefret kazanan köy muhtarının cezalandırılması, halkın affedilemeyeceğini bir kez daha gösterdi. Muhtarın ihbarları sonucu sürekli işkencelere maruz kalan köy halkı ise, eylemden duyduğu büyük coşkuyu çeşitli biçimlerde dile getirmektedir.

Şemdinli'de 30 Orman İşçisi Gerillaya Katıldı
YÜZLERCE GENÇ ARGK SAFLARINA AKIYOR

PKK III. Kongresinin gerilla ordusunun kuruluşuna karar vermesi ve ARGK'nin kuruluşunun ilan edilmesi ardından yurt içinde ve dışında Kürdistanlıların bulunduğu her yerde yüzlerce Kürt genci Halk Kurtuluş Ordusu saflarına akın ediyor. Özellikle kış boyu süren yoğun gerilla eylemliliğinin yeni bir zirvesi olan 28 Nisan Şemdinli saldırısı ardından bu akın iyice artmış bulunuyor.

Şimdiye kadar gerçekleşen yeni katılımlarla Kürdistan'ın her alanında çok sayıda gerilla birliğinin kurulmuş olduğunu, yaygınlaşan silahlı eylemlerin düzeyi açıkça göstermektedir. Özellikle gerilla saflarına katılım silahlı mücadelenin geliştiği alanlarda daha yoğun olmakta ve daha çok da Siirt-Van-Hakkari alanında hızlanmış bulunmaktadır. Buralarda halk tam bir isyan halindedir. Silahı olan çıkararak, olmayan düşman askerinden alarak gerilla savaşına katılmakta ve Kurtuluş Ordusu-ARGK saflarında yerini almaktadır. Alanda savaş günün yirmidört saatini kapsamak üzere çok yoğun sürmektedir. Faşist Türk sömürgecileri, olayları, gelişmeleri ve kendi perişan durumlarını gizleyebilmek için tüm güçlerini kullanmakta, bu mıntıkaları çok geniş bir çevreden kuşatıp tüm giriş-çıkışlara yasak koyarak olayları gizlemeye, alanı tamamen tecrit etmeye çalışmaktadırlar.

Güçlü yurtsever öze ve direnişçi özelliğe sahip olan bu alanların kitleleri, yıllardır artan oranda süren faşist-sömürgeci zulme dur demenin zamanı geldiğine artık karar vererek silaha sarılmakta ve "nihai zafere kadar savaş" şiarıyla kurtuluş savaşına atılmaktadırlar. Faşist Türk sömürgecileri, halkın ulusal kurtuluşa katılımını önleyebilmek için "özel savaşı" doruğuna çıkarmışlar, "stratejik köyler" oluşturarak, köylüleri bir yere toplayarak ve geniş karakollar kurarak halkı yarı-açık cezaevlerine hapsetmişlerdir ve bunu daha da çok geliştirmek için çalışmaktadırlar. Ama yurtsever halkı bu biçimlerle durdurmak mümkün olmamaktadır; çok çeşitli yollarla kitleler ve özelliklede gençler buralardan kaçarak Kurtuluş Ordusu saflarına katılmaktadırlar. İşte faşist-sömürgecilerin büyük bir çığırtkanlıkla dünyaya yaymak istedikleri "kaçırma" olayı bu kaçıştır. Halk, grup grup sömürgeci toplama merkezlerinden kaçarak ARGK'ye katılmaktadır. Özellikle Şemdinli, Yüksekova, Çukurca, Uludere, Şırnak, Eruh, Mardin, Siirt ve Bitlis gibi alanlarda bu durum çok yoğundur. Faşist Türk sömürgecilerini çıldırtan ve avazı çıktığı kadar bağırarak emperyalist babalarından yardım isteten gelişme işte bu olmaktadır. "Doğu'ya yatırım yapıyoruz" diyerek Şemdinli'ye 7 okul, Yüksekova'ya 12 okul kurdurtan, bir ay süreyle tüm NATO devletlerini Erzurum-Muş-Ağrı alanında tatbikata götüren gelişme budur. Başta ABD olmak üzere NATO devletleri, "çevik kuvvetin" dışında daha çok askeri güçle Kürdistan'a doğrudan müdahaleye ve ulusal kurtuluş hareketimize karşı bu biçimde doğrudan savaşmaya hazırlanmaktadır. Görülen o ki, Vietnam yenilgisini unutmuşa benzemektedirler.

Bu durumda alandan yeterli bilgi almak zor olmaktadır. Ancak Şemdinli eyleminden sonra köylerden yoğun katılımın olduğu bilinmektedir. Son ulaşan bilgilere göre, başta Şapata, Geleşim, Herki gibi köyler olmak üzere Şemdinli'nin hemen her köyünden 5-10 kişilik genç grubu ARGK saflarına katılmıştır. Katılımın çokluğundan etkilenerek, alanda ormanları kestirmek için Bitlis'ten getirilmiş bulunan 30'dan fazla orman işçisi de hızarları atıp silaha sarılarak 2 Haziran günü ARGK birliklerine katılmışlardır. Sömürgeci basın bile katılanların toplamını 52 kişi olarak vermektedir. Gerçeğin bundan çok fazla olduğu, yüzlerce insanın ordulaşmak için akın ettiği artık kimse için bir sır değildir.

Gerilla birliklerinin büyümesine ve çoğalmasına bağlı olarak silahlı çarpışmalar da giderek şiddetlenmekte, günlük çarpışmalar halini almaktadır. Şemdinli'nin bir kaç alanında, faşist ordu birliklerinin saldırılarının günboyu süren çarpışmalar sonucunda geri püskürtüldüğü ve büyük kayıplar veren ordu gücünün bazı yerlerde merkezileşmiş olan karakollara geri çekilmek zorunda kaldığı, buna karşı gerilla saldırılarının ise aralıksız devam ettiği haberleri alınmaktadır. Gerçek buyken, Anadolu Ajansına atfen verdiği haberde Reuter Ajansı, "4-5 Haziran gecesi süren çarpışma sonunda işçilerin kurtarıldığını ve 1 asker 1 gerillanın çarpışmalarda öldüğünü" dünyaya duyurmaktadır. Bunun asılsızlığı, daha 1984'ten beri Türk ordusunun gece çarpışmaya girmek bir yana, her askerin sabaha kadar uykusuz ve aç mevzisinde, çıkmamak üzere beklediği, bu nedenle onlarcasının soğuktan donduğu ve güneş battıktan sonra askerin hareket etmesinin Genel Kurmay talimatı ile yasaklandığı gerçekleriyle ortadadır.

Faşist ordu birlikleri bir çok kez geri püskürtülmüştür. Ordunun alandaki denetimi her geçen gün zayıflamaktadır. Gözlemciler, bu yıl içinde, eğer gelişmeler böyle olursa alanın bir çok yerinde Türk ordusunun denetiminin tümden ortadan kalkacağını, ordunun bir çok stratejik noktayı kaybedeceğini ve alanda gerilla etkinliğinin ve denetiminin güçleneceğini belirtmektedirler.

Gün Boyu Süren Çarpışma
ADIYAMAN TÜRK SÖMÜRGECİLERİNE MEZAR OLACAK

Geçtiğimiz ay içinde Kürdistan'da süren savaşın en büyük çarpışmalarından bir de Adıyaman'da meydana geldi. 26 Mayıs günü, Adıyaman merkez ilçeye bağlı Şerefli köyü yakınlarında ARGK'nin bir gerilla birliği ile faşist ordu sürüleri arasında gün boyu süren çarpışmada çok sayıda düşman askeri öldürülür ve yaralanırken, beş ARGK gerillası da son kurşunlarına kadar kahramanca savaşarak şehit düştü.

Alınan haberlere göre olayın gelişimi şöyledir: ARGK'nin bir gerilla birliği, Adıyaman köylerinde faaliyet yürütürken, 26 Mayıs günü merkez ilçeye bağlı Şerefli köyü yakınlarında üslenerek bir süre dinlenmek ister. Bu sırada kendilerini gören (veya önceden izleyen) bir hain tarafından hemen faşist ordu güçlerine ihbarları yapılır. Kendileri habersiz olduğu, düşman ise yerlerine kadar öğrenmiş bulunduğu için, çok sayıda bir düşman gücü tarafından gerilla birliğimiz kuşatmaya alınır. Öğleden önce, daha güneşin biraz yükselmiş olduğu bir sırada, düşmanın geldiğinin farkedilmesiyle çarpışma başlar. Bu biçimde çarpışma bir kaç saat devam eder. Kuşatmayı zayıf bir noktasından yarmak üzere hazırlanan birliğimiz, roketatar ve bombalarla saldırıya geçer ve düşman çemberini yarar. Bu saldırıda onlarca faşist ordu askeri öldürülür ve yaralanır, ARGK savaşçılarından da üçü burada şehit düşer. Diğer gerillalar hem çarpışmayı sürdürür, hem de ilerlerler. Bu biçimde çarpışma akşam karanlığına kadar devam eder ve Şerefli mıntıkası aşılarak Karaağaç köyü mıntıkasına geçilir. Faşist-sömürgeci düşman "vurucu tim", jandarma ve komando birliklerinden binlercesini savaşa sürer, helikopter ve uçaklar kaldırarak havadan indirme, bombardıman, izleme, vb. yapar. Akşama kadar süren çarpışmada çok sayıda asker daha vurulurken, iki gerilla da Karaağaç köyü mıntıkasında şehit düşer. Alınan bilgilere göre düşman kuşatmasını yaran gerillalardan bazıları akşam karanlığında alandan uzaklaşıp gitmişlerdir.

Böyle olumsuz koşullara rağmen sonuç, faşist ordu birlikleri için hezimet olmuştur. Onlarca ölü vermiş olmalarına rağmen, her zaman yaptıkları gibi ısrarla bunu gizlemişlerdir. ARGK savaşçılarının kahramanlığı, yiğitliği, direnişçiliği ve düşman çemberini yarıp geçen gücü kitleler içinde büyük yankı uyandırmış ve dilden dile destanlaştırılmıştır. Halk arasında en çok konuşulan sözün şu olduğu söylenmektedir: "Türk askeri bu dağlardan artık sağ çıkmıyacak."

İstanbul'da Bombalı Gün: Bir Asker Yaralandı

4 Haziran günü İstanbul'un çeşitli yerlerinde bombalama eylemleri gerçekleştirildi. Aksaray Karakolu yakınlarına yerleştirilen bombanın patlaması sonucunda 1 asker yaralandı ve çevrede maddi hasar meydana geldi. Karaköy'de bir inşaat ve Zeynep-Asım Ekren'in mağazalarının yakınına yerleştirilen iki bomba ise patlamadan görülerek etkisiz hale getirildi.

Bombalama eylemini kimin yaptığı hakkında bilgi edinilemedi. Ancak Aksaray Karakolu yakınında "Cihan Alptekinlerin Anısına" yazılı bir pankart bırakıldığı öğrenildi. Yine çeşitli çevrelerce, 4 Haziran'ın MLSPB üyeleri Doğan Özzümrüt ve 3 arkadaşının Türk faşizmi tarafından katledildiği gün olduğuna dikkat çekildi.

Belli ki, bu gelişmeler önemlidir. Türkiye'de, devrimcilerin anılarının eylemlerle yaşatıldığı günlere doğru gidilmektedir. Kürdistan'da yükselen devrimci savaşın yankısı Türkiye'de de duyulmaya, kitleler üzerindeki etkisi çok yönlü artmaya başlamıştır. Gören herkes, mevcut baskı, yoksulluk ve sefalet ortamında Türkiye'de ve özellikle de İstanbul'da faşist rejime karşı aktif bir muhalefetin ve devrimci mücadelenin hızla gelişeceği noktasında birleşmektedir.

Şemdinli'de Gürleyen Ses Hozat'ta Yankılandı

"ÖZEL VURUCU TİM" TAMAMEN İMHA EDİLDİ

3 Haziran 1987 günü, Hozat'ın Sarısaltık köyü yakınlarında Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK'nin bir gerilla birliğinin kurduğu pusuya düşen "özel vurucu tim", araçlarıyla birlikte tamamen imha edildi.

Edinilen bilgilere göre olay şöyle gelişti: Geçmişten beri alanda gerilla birliklerimizle faşist ordu güçleri arasında sürekli çarpışmalar olmaktaydı. Bu nedenle, "özel vurucu tim", komando, jandarma birlikleri ve çeteler alanda gündüzleri sürekli operasyon yapmaktaydı. 3 Haziran günü de operasyona çıkan düşman birliklerinin dönüş yolu üzerine, Hozat'ın Sarısaltık köyü mıntıkasında bir gerilla birliğimiz pusu kurdu. Öğleden sonra saat 15 00 civarında operasyonunu tamamlayarak geri dönen "özel vurucu tim", ARGK birliğinin pususuna düştü. İki taraftan açılan çapraz ateş arasında kalan iki düşman aracı tamamen tahrip olarak yandı ve "ölüm mangası" olarak Kürdistan'a gönderilen bu "tim"den kendini ölümden kurtaran hiç kimse olmadı. Ayrıca ıkı panzer de gerilla ateşi altında tahrip oldu. Eylemini başarıyla tamamlayan gerilla birliğimiz, düşmana ait sağlam kalan askeri araçları alarak alandan uzaklaştı. Olaydan saatlerce sonra eylem yerine gelen yeni ordu birlikleri ancak yığılmış enkazlarını taşıyabildi.

Faşist-sömügeci ordu şefleri, bütün çabalarına rağmen olayı gizleyemeyince, yaptıkları açıklamada "bir aracın pusuya düşürüldüğünü, 3 askerin öldürüldüğünü ve 1 assubayla 6 askerin de yaralandığını" belirttiler. Bu, düpedüz bir yalandı, çünkü üç seneden beri o alanlarda değil bir askeri araç, iki araç bile yalnız başına yola çıkmıyordu. Düşman kayıpları hakkında kesin bilgi edinilememekle birlikte, bir "özel vurucu tim"in tamamını taşıyan iki aracın tümden tahrip edildiği ve içindekilerden kurtulan olmadığı öğrenildi.

Daha sonra olay yerine gelen İçişleri Bakanı, bilinen eski sözlerini yeniden tekrarlayıp durdu. "Eşkiyaya karşı robot uçak", "etkin önlemler" vb. diyerek faşist Türk sömürgeciliğinin çaresizliğini, çıkmazını, çöküşünü ve en kısa sürede yıkılmaya mahkûm olduğunu bir kez daha itiraf etti.

21 Mayıs'ta Palu'da 5, 2 Haziran'da Hozat-Ovacık arasında 2 TKP-ML savaşçısı ile 2 Haziran günü Kiğı'da 2 PKK savaşçısının şehit düşmesi olaylarının hemen ardından gelişen ve bunların intikamını da alan böyle görkemli bir eylem, halk kitleleri içinde büyük sevinç ve güven yarattı. Kitlelerde ulusal kurtuluş mücadelesine destek olmayı ve ARGK saflarına katılmayı artırdı. 28 Nisan Şemdinli eyleminin bir devamı olarak gerçekleşen Hozat-Sarısaltık eylemi, gerilla ordumuzun ve savaşımızın gücünü, yenilmezliğini ve büyük bir gelişme içinde olduğunu; faşist Türk sömürgeciliğinin ise bu gelişme karşısında yıkılmaktan kurtulamayacağını tüm dünyaya gösterdi.

İhbarcı-Ajan Çetelere Ağır Darbeler Vuruluyor
"HAİNLER ÇEZASIZ KALMAYACAK"

"Vatan hainlerine ölüm" şiarıyla harekat yürüten ARGK birliklerimiz, ihbarcı ve ajan-milis çete güçlerine öldürücü darbeler vuran eylemlerini sürdürüyorlar. Özellikle yaza girişle birlikte faşist ordu güçlerine ve "özel tim"lere karşı yürütülen savaşla birleşerek genişleyen bu harekatlarda, son olarak de eylemler büyütülmüştü. Ayrıca son cezalandırmayla birlikte yörede bir çok gücün de son kez uyarıldığı, yine teslim alınan bir grup çeteye çeşitli cezalar verilerek pis canlarının "vazgeçmek" koşuluyla şimdilik bağışlandığı, bu olaylar ve genel gelişmeler üzerine tüm Mardin yöresinde çok lerini sürdürdüğü gelen haberler arasındadır.

İhbarcı ve ajan-milis çete güçlerine yönelik devrimci eylemler Siirt ve Hakkari alanlarında çok daha geniş boyutlu olarak sürmektedir. Ancak çarpışmaların yoğunluğu nedeniyle bu yörelerden zamanında ve yeterli bilgi almak zor olmaktadır.

da Midyat, Adıyaman, Siirt ve Hakkari yörelerinde çetelere ağır darbeler vuran eylemler gerçekleştirildi.

26 Mayıs 1987 günü, Midyat'ın Kerboran nahiyesine bağlı ... köyüne giren bir gerilla birliğimiz, öğretmenlik maskesi altında alanda ihbarcılık yapan hain Aydın Acun'u ölümle cezalandırarak, başka ihbarcılara da uyarı olması amacıyla hainin ceseti yanına "Hainler cezasız kalmayacak-PKK" yazılı bir duyuru bıraktı. Bu olay ve bildiri çevrede geniş yankı uyandırıp, halk içinde sevgi, ihanetçi saflarda ise panik ve dağılma yarattı. Bilindiği gibi, bu alanda ve Gercüş, Nusaybin, İdil, Ömerli yörelerinde ihbarcı güçlere karşı geçen yıllardan beri çok sayıda cezalandırma eylemi gerçekleştirilmiş, özellikle bu kış ve baharda, en sonuncusu bir arabanın mayınla havaya uçurulması biçiminsayıda ihbarcı ve ajan-milis çetenin tek tek ve gruplar halinde ARGK kuvvetlerine teslim olarak canlarının bağışlanmasını istediği bildirilmektedir.

Öte yandan, 10 Mayıs'ta Adıyaman'ın Uzunköy köyüne giren bir ARGK birliği, faşist-sömürgeci düşmana ajanlığı ve ihbarcılığıyla ün yapmış olan hain Ali Şahin'i yargılayarak kurşuna dizdi. Bilindiği gibi, bu hain aynı mesleğini 1980'lerden beri sürdürmekteydi; bu sürede defalarca uyarılmış, kendisi gibi olan bir kaç yakını daha önce cezalandırılmış olmasına rağmen bu işten vazgeçmemiş, yıllardır halktan dürüst yurtsever kişileri ve devrimcileri sayısız kez düşmana ihbar ederek tutuklatmıştı. Ayrıca buna bağlı olarak Urfa yöresinde 4 ihbarcının da Mayıs ayı başlarında cezalandırıldığı ve gerilla birliklerinin köy toplantılarıyla benzer eylem-

Eruh, Şırnak, Uludere gibi alanlarda kış ve baharda gerçekleştirilen büyük eylemlerden sonra "köy koruculuğu" biçiminde örgütlendirilmeye çalışılan ajan-milis çeteciliğin önemli oranda dağıldığı, Uludere ve Şemdinli yörelerinde çok sayıda milis-çetenin ölümle cezalandırılmasıyla sonuçlanan gerilla eylemlerinin gerçekleştirildiği, bir yandan gerilla birliklerimizin bu tür eylemleri devam ederken, öte yandan çok sayıda ihbarcı ve çetenin gruplar halinde ARGK birliklerine silahlarıyla birlikte teslim olarak canlarının bağışlanmasını istediği ve bu durumun tüm alanda giderek yaygınlaştığı, bunun sonucunda faşist Türk ordusunun büyük bir panik içinde kendi çetelerini tutuklamaya çalışıp hareket edemez hale geldiği haberleri gazetemize ulaşmaktadır.

DEVRİMCİ DİRENİŞ SAVAŞIMIZ TÜM KÜRDİSTAN'I SARIYOR

Ulusal Kurtuluş Cephemizi ve Halk Kurtuluş Ordumuzu inşa atılımımız geliştikçe, devrimci direniş savaşımız da tüm Kürdistan'a yayılmaktadır. Kürdistan'ın her alanından devrimci eylem haberleri gelmektedir. Çeşitli kaynaklardan aldığımız haberlere göre, değişik alanlarda birçok silahlı çarpışma ve eylem meydana gelmiştir.

2 Haziran 1987 günü, sabaha doğru, Kiğı'nın Yedisu nahiyesine bağlı Ayanoğlu köyünde ARGK'nin bir gerilla birliği ile faşist-sömürgeci ordu güçleri arasında meydana gelen çarpışmada çok sayıda faşist ordu askerinin öldürüldüğü ve yaralandığı, Halk Ordumuzun iki kahraman savaşçısının da yiğitçe direnerek şehit düştüğü haber verilmektedir.

Yine alınan haberlere göre, Kars yöresinde Mayıs ayı sonlarında gerçekleştirilen bir gerilla eyleminde 1 subay ve 2 asker öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

Ayrıca, aynı dönemde Bitlis alanında gerçekleştirilen bir karakol baskınında da çok sayıda askerin öldürüldüğü ve yaralandığı, ARGK gerillalarının ise kayıp vermeden üslerine çekildiği bildirilmektedir.

Halk Ordumuz ARGK, örgütlenmesini hızla geliştirmekte ve tüm Kürdistan'a yayılmaktadır. Halkımız onu kendi öz ordusu olarak desteklemekte ve gençlerimiz saflarına akın etmektedir. Şimdi ARGK Kürdistan'da her yerdedir. Çürümüş faşist Türk ordusunu ve vatan hainlerini artan gerilla darbelerinden hiçbir güç kurtaramayacaktır.

ULUSLARARASI BARIŞ VE HAKİMİYET KONGRESİNDE KÜRDİSTAN'I ERNK TEMSİL ETTİ

Baştarafı 1. sayfada

Kongre çalışmalarının ilk gününde yapılan açılış ve karşılamadan sonra komisyonlar oluşturuldu. Biri "Ulusal Kurtuluş Hareketleri" ve diğeri ise "Barış için mücadele" olmak üzere iki komisyon oluşturuldu. Her iki komisyona katılan ERNK temsilcileri, iki ayrı uzun konuşma yaptılar. Konuşmalar dünyanın çeşitli alanlarından gelen güçler tarafından ilgiyle izlendi. ERNK adına konuşan temsilci, konuşmasının son bölümünde şu konulara yer verdi: *"Cephemiz önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, dünyadaki bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerinin bir parçasıdır. Ortadoğu'nun stratejik bir kesitinde yer alan Kürdistan'da yürüttüğümüz savaş, halkların mücadelelerine sunulan büyük bir destektir... Ortak bir amaç için mücadele eden halkların daha sıkı dayanışma ve dostluğa ihtiyacı vardır. Emperyalizmin ulusal kurtuluş hareketlerine karşı izlemiş olduğu tecrit etme ve özel savaş yöntemleriyle boğma stratejisine karşı, dostluk ve dayanışma daha da yükseltilmelidir..."* Yapılan yarım saatlık konuşma, salondakı tüm güçler tarafından coşkuyla alkışlandı. Konuşmanın yapıldığı esnada salonda Sosyalist Enternasyonal Büro Başkanı Prof. Jean Ziegler de bulunuyordu.

"Barış için mücadele" komisyonunda da ERNK'nin barış üzerine düşünceleri bir konuşmayla dile getirildi. Komisyon çalışmalarının arkasından çeşitli alanlara ilişkin kararlar çıkarıldı. Yaklaşık 15 maddede toparlanan kararlarda, emperyalizmin sömürgeci saldırgan politikası ve pratiği mahkûm edilirken, ulusal kurtuluş hareketlerinin daha aktif desteklenmesinden bahsedildi. Kürdistan'a ilişkin kararda ise TC'nin vahşi saldırılarına karşı olunduğu şöyle kararlaştırıldı:

"... 6. Bu kongre, Türk devletinin AET ve ABD'nin desteğiyle Kürdistan halkına ve kurtuluş mücadelesine karşı yürüttüğü jenosidi kınıyor."

Ayrıca kongre süresi boyunca açılan masada, çeşitli dillerde yayınlar sergilendi. İspanyolca çoğaltılan PKK Programı, ERNK Kuruluş Bildirisi ve Barış üzerine broşürlerin çok geniş dağıtımı yapıldı.

Kürdistan halkının yegane meşru temsilcisi olan ERNK; yürüttüğü görkemli savaşla, her geçen gün halkımızı yeni yeni platformlarda temsil etmektedir. Sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı savaşan halklar, mücadelemizi daha büyük ilgiyle izlemekte ve dayanışmalarını bu tür platformlarda dile getirmektedirler.

Mihricana Govenda Kurdistan '87

HUNERKOM İlk Kez Folklor Yarışması Düzenliyor

Kürdistanlı yurtsever sanatçıları çatısı altında birleştiren HUNERKOM; gece, kaset, sergi, gösteri faaliyetlerinin yanısıra, ilk kez folklor yarışması düzenliyor. 27 Haziran tarihinde, Volks-bildungheim Frankfurt Eschenheimer Anlage 40, 6000 Frankfurt / Main 1 adresinde, Kürdistan Folklor Festivali'87 adıyla düzenlenecek olan yarışmaya çok sayıda folklor grubunun katılacağı bildirilmektedir.

HUNERKOM, yarışmaya ilişkin olarak yaptığı bir açıklamada, katılmak isteyen folklor ekiplerinin başvurabileceklerini belirtti. Ayrıca çeşitli yaş gruplarına göre folklor ekiplerinin yarışacakları ve bu yarışmanın izleyicilere açık olarak yapılacağı da yapılan açıklamada yer almaktadır.

CEDRI Kongresinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine Yönelik Her Türlü Komplo Mahkum Edildi

Yabancı İşçi ve Mültecilerin Haklarını Korumak İçin Avrupa Komitesi - CEDRI'nin 4. Kongresi, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden yaklaşık 300 delegenin katılımıyla 4-10 Mayıs tarihleri arasında, Fransa'nın Forkalauer kentinde yapıldı. Kongreye çeşitli kıtalardan gelen örgütlerin Avrupa temsilcileri, tanınmış politik şahsiyetler, gazeteci ve yazarlar katıldı. Kongreye Kürdistan ve Avrupa'daki Kürdistanlı emekçileri temsilen ERNK adına bir heyet katıldı.

Kongrenin devam ettiği bir hafta boyunca Kürdistan sorunu birçok kez gündeme geldi. Kongre süresince her gün çıkan gazete, bir yazısında PKK'nin yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesinin mevcut durumu ve tarihsel geçmişine yer verirken, diğer yandan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik komplo ve saldırılar işlendi. Kongrenin ilk iki gününde oluşturulan komisyonlar değişik konular üzerinde çalışmalar yürüttüler. Politik komisyon ve hukuk komisyonlarında aynı zamanda faşist TC'nin AET'ye üyeliği, Kürdistan'da özel savaş uygulamaları ve Avrupa'da ERNK taraftarlarının kriminalize edilmesi yönünde İsveç ve Almanya'nın anti-demokratik uygulamaları gündeme geldi.

Kongre boyunca, akşamları konferanslar yapıldı. 7 Mayısta yapılan konferansın konusu "Palme Cinayeti - Nedenleri ve Sonuçları" idi. Bu konferansta salt Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik saldırı ve komplolar işlendi. Konferansta ERNK adına bir temsilci, İsveç Yabancı Gazeteciler Cemiyeti Başkanı, Hollandalı bir gazeteci, Paris'te kalan Amerika'da ilerici bir gazetenin muhabiri ve CEDRI'den bir temsilci katıldı. İlk konuşmayı ERNK temsilcisi yaptı. Konuşmada Palme'nin öldürülmesiyle geliştirilen komplo ve saldırıların nedenleri, bunu yürüten güçlerin kimler olduğu, komplonun fiyasko ile sonuçlanması ve bunun Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bir kazanımı olduğu üzerinde duruldu. Daha sonra söz alan konuşmacılar, belirtilenleri doğrulayıp ilginç konulara parmak basarak, kendi araştırmalarının sonuçlarından örnekler verdiler. Bir gazeteci, Palme öldürüldükten sonra eski bir SÄPO yetkilisiyle konuştuğunu, yetkilinin hiç tereddütsüz "olsa olsa bu işi eski meslektaşlarım yapmıştır" tarzında kendisine açıklama yaptığını ve bununla da, Palme'nin SÄPO eliyle öldürüldüğünün daha da netleştiğini açıkladı.

Diğer konuşmacılar da ayrıca PKK'nin Kürdistan'da savaşan tek güç olduğunu belirterek saldırıların, çıkarı sarsılan kesimlerden geldiğini vurguladılar. Kongrede, büyük bir dikkatle izlenen bu konferans, büyük bir ilgi uyandırırken, ertesi gün İskandinav basınına geniş bir şekilde yansıdı.

Kongrenin son gününde Kürdistan üzerine hazırlanan bir karar önergesi Genel Kurula sunuldu. Kararda gerekçe bölümü dışında şu maddeler yer alıyor:

1. Türk devletinin AET'ye üyeliğine karşı durulması ve protesto edilmesi,
2. Kürdistan halkının haklı ve meşru olan ulusal kurtuluş mücadelesinin desteklenmesi,
3. Avrupa'da PKK'ye yönelik her türlü saldırı ve komploya karşı durulması.

Genel Kurula sunulan karar önerisi, itiraz edilmeden onaylandı.

Kongre, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kendi sesini güçlü bir biçimde duyurduğu, her türlü komploculuğun mahkûm edildiği, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışmanın dile getirildiği güçlü bir platform oldu.

Kürdistanlı Yurtseverler, Türk Faşizmiyle İşbirliği Yapan Hollanda Polisini ve Arnheim Belediyesini Çeşitli Eylemlerle Protesto Ettiler

Kürdistan'da ulusal kurtuluş savaşı boyutlanarak geliştikçe, gerilla birliklerimizin etkin darbeleriyle Türk faşizmi her gün biraz daha köşeye sıkıştıkça emperyalistlerin paçaları da tutuşmaya başladı. Avrupa'da da işçi kitlelerinin her geçen gün ERNK saflarına artan akını ve Avrupa ilerici-demokratik kamuoyunda, PKK önderlikli ulusal kurtuluş mücadelemize ilgi ve sempatinin giderek gelişmesi faşist rejimin dıştaki çıkmazını derinleştirdi. Bunun üzerine son zamanlarda Almanya, İsviçre ve Hollanda gibi emperyalist ülkelerde, çöküşe giden Türk faşizmine kan vermek amacıyla yurtsever kitlemize yönelik baskı uygulamaları arttırıldı.

Kuşkusuz, sömürgeci-faşist TC ve emperyalistlerin yanısıra, üçüncü sacayağı da uşak-reformist Kürt örgütleridir. Emperyalist polis ERNK yanlısı yurtsever kitlelere yönelirken bu uşakların dosyalar dolusu ihbarlarından hareket etmektedir. Ve bunun artık gizli-saklı bir yanı da kalmamıştır.

Bu olayların en son örneklerinden bir kesimi de Hollanda'da yaşandı. "ÖY" vb. uşakların ihbarlarını bahane eden Arnheim Belediyesi'nin, Kürdistanlı yurtseverlere kültürel faaliyetleri için yer vermemesi üzerine bir grup yurtsever 14 Mayıs 1987'de Belediye binasını işgal etti. Belediye yetkililerinin, talepleri kabul etmemesi üzerine kadınlı-erkekli yurtseverler açlık grevine başladılar. Olay yerine

Polis saldırılarına karşı yapılan bir işgal eylemi

çağrılan polis eylemcileri zorla karakola götürerek tutuklamak istedi. Fakat yurtseverlerin burada da eylemi kararlılıkla sürdürmesi karşısında polis tümünü serbest bırakmak zorunda kaldı.

Ertesi gün, Hollanda İşçi Partisi'nin bürosunu işgal eden bir grup Kürdistanlı yurtsever, belediye ve polisin bazı asılsız suçlamalarla ulusal kurtuluş mücadelemize karşı takındıkları tutumu protesto ettiklerini açıkladılar. Eylemcilerin isteklerini kabul eden İşçi Partisi yetkililerinin çağrısı üzerine olay yerine çok sayıda TV, radyo ve basın mensupları geldi. Eylemcilerle yapılan röportaj radyodan Hollanda dilinden yarım saat kadar yayınlandı. Röportajda polis ve belediyenin tutumları teşhir edildi, asılsız suçlamalar kınandı.

Belediye yetkililerinin de açıkça itiraf ettikleri gibi, ihbarlar uşak Kürt örgütlerinden ve TC konsolosluğundan yapılmaktaydı. Tasfiyeci uşakların Arnheim alanında yoğunlaşması ve Hollanda polisiyle ortak çalışmaya başlaması üzerine asılsız iddialarla gözaltına alınan yurtseverlere sorulan sorular oldukça ilginçti. Örneğin, "PKK ile ne tür ilişkiniz var?", "PKK'ciler burda var mı?" vb. soruları yönelten polis, Komkar'ın özel sayısını örnek göstererek, "PKK teröristtir", "PKK'ye yardım etmeyin" gibi sözlerle kitleleri etkilemeye çalışmaktadır. Bazı yurtseverlere ise büyük paralar karşılığında ajanlık teklif edilmektedir. Fakat yurtsever kitlelerin mücadeleye bağlılıkları ve kararlı tutumları karşısında, ihbarcı-uşak takımı ile emperyalist polisin çabaları ve oyunları fiyaskoyla sonuçlanmakta ve Türk faşizmiyle işbirliğini nefretle karşılayan Hollanda demokratik kamuoyunda da mücadelemize sempati giderek artmaktadır.

YURTSEVERLERE SALDIRAN İSVİÇRE POLİSİ KINANDI

İsviçre, bankacılık sektöründe, kimya sanayinde, hatta savaş malzemesi üreten sanayi kollarında ileri düzeyde gelişmiş; dünyanın birçok ülkesi ile önemli ticari ilişkiler kurmuştur. Sözde tarafsız bir ülke olan İsviçre, gelişmiş ekonomisine rağmen Avrupa Ekonomik Topluluğuna da üye olmamıştır. Aslında batı emperyalizminin tipik bir uygulayıcısı olan İsviçre, tarafsızlık perdesi altında ticari ilişkilerini korumaya çalışmıştır. Uluslararası kuruluşlarda en önemli konularda dahi silik bir kişilik sergilemiş, kendisini gizlemeye özen göstermiştir. İsviçre'de yaşayan yabancıların emek gücünü sömürmüş, siyasi faaliyetlerine demokratik kurallarla bağdaşmayan önemli sınırlamalar getirmiştir.

İsviçre bu yapısıyla faşist rejimlerle ve diktatörlüklerle duraklama olmaksızın ticari ilişkilerini sürdürebilmiştir. Hatta bu dönemlerin zaaf ve boşluklarından istifade ederek ticari ilişkilerini daha da güçlendirmiştir. Nitekim Türkiye'de önemli yatırımları olan İsviçre, faşist Türk cuntasına Almanya'dan sonra en fazla ekonomik destek sağlayan Avrupa ülkesi olmuştur. Cunta döneminde ticari ilişkilerini daha da geliştiren İsviçre, Atatürk Barajının en büyük finansman payını da kendisi üstlenmiştir.

1984'te başlayan İsveç uygulamalarından sonra İsviçre'de de yurtsever Kürdistan kitlesine yönelik polisin amaçlı uygulamaları görülmeye başladı. Gereksiz kimlik arama ve takip, yayınlara el koyma, iltica istemlerinin reddi gibi yöntemlerle kitleye gözdağı vermeye ve gelişimini engellemeye çalışıyordu. İsveç uygulamalarının başarısızlığı ve yenilgisi ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde benzer uygulamaların olmayışı nedeniyle İsviçre daha ileri uygulamalara cesaret edemiyordu.

İsviçre'de polisin varolan uygulama ve engelleme çabalarına rağmen yoğun bir yurtsever kitle gelişiyordu. Üstelik bu yurtsever kitle, faşist Türk cuntasının Kürdistan'daki insanlık dışı uygulamalarını bu zeminde yoğun olarak teşhir ediyor, İsviçre halkı ve demokratik kuruluşları ile dayanışma sağlıyordu. Sömürgeci faşist Türk cuntası İsviçre'deki bu gelişmelerden ciddi şekilde rahatsızlık duyuyordu. Gelişmeleri engellemek amacıyla bir taraftan cuntanın Bern Büyükelçisi, faşist General Haydar Saltık İsviçre resmi makamları nezdinde girişimlerde bulunurken, diğer yandan cunta, İsviçre'nin Ankara Büyükelçisine yoğun baskı yapıyordu. Nisan 1987 sonlarında İsviçre televizyonlarında Kürdistan ile ilgili bir program gösterildi. Cuntanın Bern Büyükelçisi katil General Haydar Saltık programı protesto etti. Ardından İsviçre'nin Ankara Büyükelçisi İsviçre basınına yaptığı açıklamada, "bu tür yayın ve programların ticari ilişkilerimizi bozacağı açıktır" diyordu. Tam bu dönemde Batı-Alman polisi Almanya'da yaşayan yurtsever Kürdistan kitlesine yönelik amaçlı uygulamalara başlamıştı.

Bu gelişmelerden cesaret alan İsviçre polisi önceden hazırladığı plan doğrultusunda harekete geçti. 19 Mayıs günü sabah saat 6.00'da Zürih'te 4, Basel'de 9 Kürdistanlı yurtseverin evlerini bastı. Evlerde geniş aramalara girişen polis, para, kitap, gazete, kaset, video bantı, afiş ve birçok şahsi eşyalara el koydu. Yurtseverlere ait, evlerinin önünde parkedilmiş arabaların koltuklarını söküp parçalayarak kapı komşularının, sokaktan geçenlerin gözünde büyük bir suç takibinde olduklarını, yurtseverleri suçlu göstermeye çalıştılar. Polis yurtseverlerin işyerlerine bizzat giderek, telefon ederek, yurtseverlerin bir daha işe gelemeyeceklerini; kimi için hırsızlık yaptığı, kimi için uyuşturucu bulundurduğu şeklinde düzmece bilgi vermek suretiyle yurtseverlerin işyerlerindeki prestijini sarsmaya çalıştılar. Aynı gün yurtseverlerin gittikleri Basel ve Zürih derneklerini de basan polis, derneklerde tahribata yolaçan aramalar sonucu derneklerin birçok şahsi eşyasına da el koydu. Polisin derneklerde yaptığı tahribatlar İsviçre televizyonunca da görüntülendi.

Evlerinden alınan yurtsever Kürdistanlılar polis merkezlerinde akşama kadar sorguya çekildiler. Sorgulamalar iki bölümden oluşuyordu. Birinci bölüm İsviçre'deki çalışmalara yönelikti. Bu bölümde İsviçre'deki çalışmaların nasıl yürütüldüğü, kimler tarafından yürütüldüğü, Parti ile ilişkilerin nasıl sağlandığı, İsviçre'den sağlanan maddi desteğin nerelere ve nasıl ulaştırıldığı, savaşa gidenlerin nasıl ve hangi yollardan gittiğine ilişkindi. İkinci bölüm; tamamen PKK'nin yapısı ve ülkede yürütülen savaş ile ilgili sorulardı. Sorgulamalar sonunda yurtseverlere ajanlık teklif ediliyor; bu teklife tepki gösteren yurtseverler tehdit ediliyor. Sorgulamalardan anlaşılacağı gibi İsviçre polisi faşist Türk devleti adına hareket ediyor ve ona gerekli bilgileri toplamaya çalışıyor. Sorgulamalar sonunda, tüm yurtseverler serbest bırakılıyorlar, ancak el konulan şahsi eşyalar iade edilmiyor.

Devamı 22. sayfada

Sömürgeci Zindanlarda Tezgahlanan Katliam Planlarına Yoğun Eylemlerle Karşı Çıkılıyor

Baştarafı 1. sayfada

1987 tarihinde, Federal Almanya'nın başkenti Bonn'da açlık grevi başlattı.

Aynı tarihte, açlık grevinin yapıldığı Bonn ile Belçika'nın başkenti Brüksel'de de birer basın toplantısı yapılarak, Türk faşizminin gerçek yüzü ve katliam planları tüm dünya kamuoyu nezdinde teşhir edildi. Brüksel'de yapılan basın toplantısına çeşitli ülkelerden 20 kadar basın muhabiri katıldılar. İlgiyle izlenen toplantı, aynı gün başta Amerikanın Sesi olmak üzere birçok ülke radyolarından genişçe duyurulurken, ertesi günkü Belçika gazetelerinde de yaygınca yer aldı.

Bonn'daki basın toplantısına ise ağırlıklı olarak Türk boyalı basınından temsilciler katıldı. Ayrıca toplantıya Bulgaristan gibi ülkelerden de basın temsilcileri katılarak açıklamaları ilgi ile izlediler.

Her iki basın toplantısında da konuşmalar faşist rejimin gerçek yüzünü teşhir ederek, tüm ilerici, demokrat ve insan haklarından yana olan kişi ve kuruluşları, cezaevlerinden çıkan bir grup yurtseverin başlattığı açlık grevi eylemiyle dayanışmaya çağırdılar.

Onurlu Kürdistanlılar, Avrupadaki "Köy Korucuları"nı İyi Tanıyor

Yanda orijinal biçimiyle gördüğünüz ibret belgesi Bavyera Eyalet Polis Müdürlüğü tarafından, Kürtçe ve Türkçe olarak Kürdistanlı yurtseverlere gönderiliyor. Her ilerici, yurtsever ve devrimcinin dikkatle ve ibretle okuması gereken bu belgede, aslında her şey yoruma gerek bırakmayacak kadar açık, görülebiliyor. O nedenle biz sadece iki noktaya kısaca dikkat çekmekle yetineceğiz.

Birçok sınıf ve halkın kurtuluş mücadelelerinde görüldüğü gibi bizde de, böylesi bir "özel savaş" taktiğine başvurulmasının nedeni; devrim cephesinin giderek gelişmesi ve güçlenmesi karşısında, karşı-devrimci düşman cephesinin güçsüzleşmesi, zayıflaması ve çıkmaza girmesidir. Bizdeki örneğine bakacak olursak, tarih boyunca yabancısı olmadığımız ajanlaştırma faaliyetinin, Kürdistan zemininde 15 Ağustos Atılımı sonrasında ve Avrupa alanındaki yurtsever kitlelerimiz arasında da özellikle son dönemlerde yoğunlaştırılması tamamen bu nedenden, yani Türk faşist rejiminin giderek güçsüzleşmesinden, çaresizliğinden kaynaklanmaktadır. Açık ki faşist rejim, halkımızın dayatığı direniş savaşı karşısında ordusu, polisi, özel timleri, milis-çeteleri ile tutunabilseydi eğer, böyle bir girişime fazla ihtiyacı olmayacaktır.

Düşmanın diğer birçok taktiğini olduğu gibi, ajanlaştırma faaliyetini de boşa çıkarabilmek için ikinci hususu, yani, bu faaliyeti kimler aracılığıyla yaptığı hususunu da iyi anlamak gerekiyor.

Türk faşizminin direniş savaşımıza karşı ajanlaştırma faaliyetlerini ülke zemininde akla durgunluk verecek inceliklerle ve bazı işbirlikçi-hain aşiret reisleri vb. güçler aracılığıyla "köy koruculuğu" adını verdiği hain-milis çete örgütlenmesine kadar vardırdığı bilinmektedir. Çeşitli Avrupa ülkelerinde ise, ulusal kurtuluş mücadelemize ve onun bir parçası olan yurtsever kitlelere karşı harekete geçen emperyalist polis, "ÖY" vb. uşak reformistleri kullanmaktadır. Sömürgeci basının sayfalarında, Hakkı Töre gibi işbirlikçi hainlerin boy boy pozları ve PKK'ye karşı nasıl savaşacağı yolundaki açıklamaları yer alırken; Avrupa emperyalist basınında ise "ÖY" ve "Peşeng" gibi uşakların basın toplantıları ve "PKK terörizmine karşı mücadele" çığlıkları yer almaktadır.

Şimdi sormak gerekiyor: Hakkari'de, Dersim'de, Bingöl'de, Diyarbakır'da, Botan'da kısacası tüm Kürdistan dağlarında faşist Türk ordu sürülerinin önüne düşerek gerillaların izini süren kurt köpekleri, ve düşman timlerinin önüne katılarak PKK partizanlarının sığınak ve barınaklarını ortaya çıkarmaya çalışan hain-milis çeteler ile; Avrupa'da emperyalist polisle işbirliği yaparak kucak dolusu ihbar dosyaları sunan ve birçok alanda olduğu gibi Bavyera'da da eyalet polisinin önüne düşerek ERNK yanlısı Kürdistanlı yurtseverlerin evlerini tek tek işaret eden reformist uşaklar arasında bir fark var mıdır?

Hamburg'da Yapılan Basın Toplantısında Yurtsever Kitlemize Yönelik Baskılar Kınandı

FEYKA-KURDİSTAN temsilcileri 3 Haziran 1987 tarihinde Hamburg'da yaptıkları bir basın toplantısında, polisin son dönemlerde yurtsever kitlemize yönelttiği asılsız suçlamalar ve baskıları kınayarak, bunun altında yatan gerçek nedenleri açıkladılar. Yapılan açıklamada ulusal kurtuluş mücadelemizin yeni atılımları karşısında sıkışan faşist Türk devletine dolaysız yardım anlamına gelen bu tür uygulamaları yapanların, faşizmin suç ortakları oldukları vurgulanarak, tüm ilerici-demokrat kişi ve kuruluşların bu uygulamalara karşı çıkmaları gerektiği belirtildi.

Çok sayıda gazete, radyo ve ajans muhabirlerinin katıldığı basın toplantısına birçok gazetenin yanısıra radyoda da geniş yer verildi.

Kürdistanlı yurtseverleri yaygın protesto eylemlerine çağıran

FEYKA-KURDİSTAN:

"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine Karşı Geliştirilen Saldırılar Durdurulmalıdır"

Federal Almanya, Hollanda ve İsviçre başta olmak üzere, çeşitli Avrupa ülkelerinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) sempatizanlarına yönelik olarak geliştirilen saldırılar, Feyka-Kurdistan, Hollanda Kürdistan Yurtsever İşçiler Derneği-Hollanda, Kürdistan Komitelerinin çağrısı üzerine yaygın eylemlerle protesto ediliyor. 12 Haziran'da Den Haag ve Nürnberg'de basın toplantıları ile başlatılan ve bir kampanya biçiminde devam eden eylemlerin 20 Haziran'da Nürnberg'de yapılacak protesto yürüyüşü ile doruğuna ulaşacağı açıklandı.

Hollanda'nın Den Haag şehrinde yapılan basın toplantısına yurtsever Avukat Hüseyin Yıldırım da katıldı. Yıldırım, toplantıda yaptığı açıklamada, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde, özellikle de son dönemde F. Almanya, İsviçre ve Hollanda'da yurtsever kitlelere yönelik olarak geliştirilen anti-demokratik uygulamaları kınayarak, bu baskılardan vazgeçilmesini istedi.

Basın toplantısına Hollanda haber ajansı, televizyon ve çok sayıda gazete muhabiri katıldı. Ayrıca Hollanda Türkçe radyosu da toplantı hakkında geniş bir haber yayınladı.

Nürnberg'de yapılan basın toplantısına ise, gazete muhabirleri katıldı.

20 Haziran'da, Nürnberg'de yürüyüş ve miting eylemi gerçekleştireceklerini belirten Feyka-Kurdistan; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yöneltilen saldırılar ile Kürt yurtseverleri üzerinde uygulanan her türlü anti-demokratik polis uygulamasından da vazgeçilmesini talep ettiklerini açıkladı.

Türk Burjuva Basınının Sahtekarlıklarına Bir Yenisi Daha Eklendi... "Türkiye" Gazetesi ve "Güneydoğu'nun Gözyaşları"

Türk sömürgeciliğinin halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi ve öncüsü PKK'ye açtığı özel savaşı, uydu basınında bütün hızıyla sürüyor. Sahte belgeler, sözde röportajlar, birbiri ardına yayınlanıyor. Bütün bunlar, faşist ordunun çıkmazını, Kürdistan'daki vahşetini gizlemek, halkımızın cephesel savaşını karalamak için yapılıyor... Son olarak Haziran '87 başlarında "Türkiye" gazetesi MİT mensubu muhabiri "Servet Kabaklı"nın kaleminden, Türk ordusunun Kürt halkına "insani" davranışların, nasıl eğitim ve sağlık hizmetleri getirdiğini, halkın da orduya sadakatini "köy koruculuğu" hizmetiyle nasıl yerine getirdiğini, boyalı resimlerle güya kamuoyuna aktardı... Hemen aynı tarihli gazetelerde faşist askerlerin "operasyon kahramanlıkları", "yataklık eden hainlere" ilişkin haberler, "yanlışlıkla öldürülen" köylülerle ve gerillalarca her gün cezalandırılan "köy korucusu" ve "askerlere" ait hizmet haberleri yayınlandı... Bu sahtekarlığın içyüzü belli değil midir? Ellerine zorla silah tutuşturulan, demeç verdirilen kadın, yaşlı ve çocukların, her gün Türk ordusunun işkenceye aldığı, açlığa mahkum ettiği, öldürdüğü insanlar olduğu dünyadan gizlenebilir mi?..

ARGK gerilla birliklerinin darbeleriyle ölüme yüz tutan sömürgeciliğin "milislik" teşkilatının tekrar tekrar işlenmesi ordunun çıkmazının belgesidir. Milislik, Türk ordusunun en çok güvendiği özel savaş kurumudur... Kürdistan'daki sınıf kaynağı Kürt egemen sınıfı; ağalar, kompradorlar, aşiret reisleridir... Kürdistan tarihinde, Hamidiye alayları şeklinde Osmanlı padişahı Abdülhamid, 1890'larda Kürt ağalarından elli alayın üstünde milis oluşturdu. Bu milis alayları Kürt ve Ermeni halklarına karşı katliamlarda kulanıldılar. 1914-18 emperyalist paylaşım savaşında Osmanlıların yenilgisi Hamidiye alaylarının dağılmalarına yol açtı... O dönemin otonomi milliyetçiliği yapan Kürt egemenlerinden ögeleri, gerçekte Hamidiye alaylarının subaylarıydılar. Rızgari ve ÖY'nun milliyetçilik tarihini dayandırdığı kaynaklar bunlardır... Kemalist Türk burjuvazisi, 1920-40 direnmelerine karşı Hamidiye alaylarını değişik ad altında örgütledi... "İzale-i Şekavet" yasası ile kemalistler; Kürt egemenlerine dayalı olarak milisliği yasal bir kurum haline getirdi... Direnmelerin ardından ağaların Türk egemenlik sisteminin bir parçası haline getirilmesi, Kürdistan'da ulusal örgütlenmenin ve direnmenin olmayışı, Kürdistan gençliğinin sömürgeci orduya düzenli olarak alınması, milis örgütlenmesinin ortadan kaldırılmasına yol açtı... Bir anlamda 1940-70 döneminde gerek görülmedi. Milislik halkımıza ve kurtuluş mücadelesine karşı sömürgeciliğin en temel kozu ve halkımız saflarında tahribat yapan en iri çıban oldu...

Sosyal ayrışmanın ve ulusal örgütlenmenin ürünü olarak, milislik biçim değiştirerek tekrar gündeme geldi. Yine kaynağı feodaller, aşiret reisleri ve feodal-kompradorlardı. Ama daha da geniş bir tabana dayandı. Sosyal-şoven örgütler, Kürt küçük-burjuva reformculuğu, eşkıyalık milisliğe kaynak oldu... 1978-80 döneminde PKK'ye karşı Urfa, Mardin, Batman'da feodal-kompradorlardan oluşturulan milis grupları, Dersim'de sosyal-şoven gruplar, 1979-80'de ÖY, DDKD, KUK'un oluşturduğu "UDG" belirtilen sosyal sınıflardan oluşturulan sömürgeci milis örgütlenmeleriydi..

15 Ağustos '84 gerçekliği ile karşılaşan faşist Türk sömürgeciliğinin, silahlı ulusal kurtuluş direnişini imha etme saldırıları boşa çıkıp, üst üste darbe alınca milisliği geliştirdi. Milisler, Türk ordusuna perde olacak, halkımız saflarında ayrılık yaratacaklardı... Milislik; Türk sömürgeciliğinin denetiminde; onunla Kürt hakim sınıflarının karşıdevrim örgütlenmesiydi. Türk ordusu, Güney Kürdistan'ın malum otonom güçlerinin de desteği ile ağalardan, aşiret reislerinden, ajanlardan, mahkumlardan, KUK, Peşeng vb. güçlerden milis devşirdiler. Büyük tahribat yaptılar. Milislik, sömürgeci egemenlik altında yaratılan sosyal yapının ürünü olan silahlı karşıdevrim örgütlenmesiydi... Milislik aşılmadan sömürgecilik aşılamazdı. Milisliğe vurulan her darbe, Türk ordusuna ve Kürt işbirlikçilerine vurulmaktadır. Milisliğin yıkılışı Türk ordusunun yıkılışı demekti. Türk ordusu, bunu bilmekte ve milislere her darbe vurulduğunda feryad etmektedir. ÖY vb.'lerinin milisliği çarpıtarak aktarmaları, onlara vurulan darbelerin anlamını gizlemeleri; Tercüman ve Türkiye gazetelerinin rolünü üstlendiğini göstermektedir...

ARGK birliklerinin 1986'da yoğunlaştırdıkları eylemlerle, milislik çıkmaza sokulmuş, önemli oranda çökertilmiştir. Bu çöküş, Türk ordusu ve işbirlikçilerinin çöküşü olmaktadır... Türkiye gazetesinin defalarca yayınlanan "köy muhafızları" koruyuculuğu iflaslarını belgelemenin ötesinde bir anlam taşımaz.

Türk Burjuvazisinin "GAP Simidi" Kürdistan'a Bir Gezi ve Altında Yatan Gerçekler

Sömürgeci Türk burjuvazisinin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı en büyük kozlarından biri Güneydoğu Anadolu Projesi-GAP'tır. Üzerine çok yazılan, Türk basınının durmadan işlediği konunun altında yatan gerçekler yayın organlarımızda defalarca işlenmiş, Türk burjuvazisinin amaçları teşhir edilmiştir...

Türk burjuvazisi ısrarla Kürdistan sorununu bir geri kalmışlık sorunu, sosyo-ekonomik bir sorun olarak gösteriyor.. Birtakım ekonomik, kültürel önlemlerin alınmasıyla, silahlı mücadeleyi durduracağını sanıyor. Sanmanın da ötesinde kendisi de buna inanmıyor, dünya kamuoyunu aldatma silahı olarak kullanıyor. Kürdistan'da yoğunlaşan gerilla savaşı, Türk ordusunun her geçen gün sayı ve donanımını arttırmasına rağmen, durmadan tükenişe gitmesi; Kürdistan'da devrim dışında çözümü mümkün olmayan ekonomik, sosyal, sağlık vd. sorunları Türk burjuvazisinin nasıl bir aldanmayı yaşadığını gösterir.

Türk burjuvazisi GAP'la neyin peşindedir?

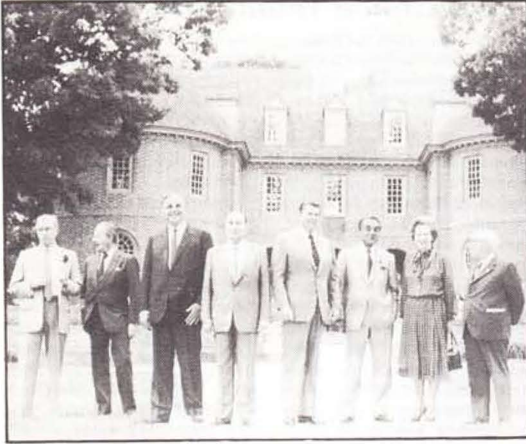
GAP; Urfa, Adıyaman, Mardin Diyarbakır'daki geniş tarımsal alanda sulu tarıma geçilerek, buradaki zenginliğin talanını öngürmektedir. GAP, nüfusu bir araya toplayarak; askeri, siyasal, sosyal kurumlaşmaları arttırarak, ulusal-kurtuluşun en diri sosyal dayanağı olan kesimi -işçileri, yoksul köylüleri-, denetim altına almayı hedeflemektedir... GAP; toprak ağalığını kompradorlukla palazlandırmayı hedeflemektedir.. Böylece sömürgeciliğin işbirlikçiliğini geliştirmeyi hedeflemektedir... Projenin öngördüğü, insanlık dışı amaçların siyasal gerçekleşebilme şansı hiç yoktur... Yaşayan bir ulusal kurtuluş mücadelesi vardır... GAP alanı olan geniş bölgelerdeki kitleler ulusal kurtuluş mücadelesinin en diri tabanıdırlar... Geçmişte olduğu gibi, bugün de artan bir oranda ulusal davalarına sahip çıkmaktadırlar... Bu gerçek, şimdiden GAP'taki faşist planı boşa çıkarmaktadır. İkinci olarak, teknik ve maddi finanse olarak GAP'ın amaçlarına ulaşması olanaksızdır. ABD uşağı ve Reagan taklitçisi T. Özal, Urfa'yı "Dallas" yapma hayalleriyle proje ihalelerinden milyonlar vurmaktadır. GAP hayali üzerinde çevrilen oyunlar, tekellerin halkın sırtından vurgun yolu olmaktadır. Şimdiden çok sayıda yolsuzluk basına yansımıştır. Üçüncüsü; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi; bu sinsi plana karşı duracak, faşist burjuvazinin planlarını bozacaktır. Ceylanpınar Üretme Çiftliği örneği Kürdistan'ı bir talan çiftliğine dönüştürme, şimdiden sonra yoğun ve aktif bir biçimde önlenecektir...

Türk burjuvazisi, Kürt halkını nasıl "düşündüğünü" göstermek üzere Haziran ayı başlarında, daha çok da kendileri gibi emperyalizmin uşağı rejimlerin büyükelçilerini Kürdistan'a misyoner gezisi yaptırdı... 1800'lerden beri Kürdistan'a bu tür geziler yapılır. Her defasında fiyaskoyla biter... Elçiliklere GAP'ın hünerleri ve halka getireceği "hizmetler" anlatıldı... Türk faşizminden yardım dileyecek kadar, halkını sefalete sürükleyen Bengladeş diktatörlüğü elçiliğinin karısı, halkımızla alay ederek, "yufka ekmek" sarma gösterisinde bulunarak, Türk burjuva sosyetesiyle yarıştı... Gürültülü gezi olaylarla devam etti. Türk yetkililerinin bütün marifetlerine rağmen; elçiler halkın sefaletini gördüler... Her şey, "ben Kürdistan'ım" diyordu... Elçilikler, bu manzaralar karşısında hayrete düşmekten kendilerini alamadılar. Bir yığın olay oldu. Türk basını bu gerçekleri kapalı geçti..

Olaylardan biri İsveç elçisinin, *"GAP'ın nimetlerinden ağalar mı, köylüler mi yararlanacak?"* sorusu üzerine çıktı. Türk Dışişleri Bakanı Halefoğlu'nun, burjuva diplomatik kuralların hiçe sayan küstahlık düzeyindeki tepkisi, olayı büyüttü. Araya girenler oldu... Neredeyse İsveç elçisini tutuklayacaklar... Fiyaskoyla biten gezi ardından, Türk burjuva basın, "Küstah elçi" puntolarıyla Halefoğlu'na katıldı... 10 Haziran '87 tarihli "Tercüman"da rabıtacı yazar Ergun Göze; *"Eğer barajların ihalesini İsveç tekellerine verseydik, ya da GAP'tan elde edilecek parayla İsveç'ten Bofors topları almayı garantileseydik, İsveç elçisi bu küstahlığı yapmazdı"* diyor, *"ve mademki İsveç 'içişlerimize' karışıyor, biz de onların azınlık sorunu olan, aslen Türk ırkından olan Leponlar sorununa el atalım."* M. Kemal, Amerika'daki Kızılderilileri Türk saydığına göre, faşist kalemşör Ergun Göze'nin Leponları Türk sayması normal sayılmalı. Ergun Göze, bilmeden bazı sırları da açıklıyor... İstanbul metrosunun İsveç'in Götebourg tekellerinden birine verilmesinin, SÄPO'nun PKK aleyhtarı faaliyetine denk düştüğünü, İsveç'in sosyal çalışma bakanı Anita Gradin'in sözlerinden aktarıyor... Palme olayının Bofors toplarının satışı ile ilişkisi, CIA, MİT, SÄPO işbirliği artık gizlenmiyor... Halkımıza kazılan GAP kuyusunun etrafında bu denli günah dönüyor. Fakat kazılan kuyuya kimin düştüğü de ortada; GAP, Türk sömürgeciliğinin kuyusu olacaktır.

T. Özal, özel uçağına GAP adını koymuş. İran Şahı, özel uçağına "Kürdistan" adını koymuştu; Şah'a Mısır'a kaçma nasip oldu... T. Özal ve faşist ordusu kaçma fırsatı da bulamayacaktır... Kürdistan halkının savaş darbeleriyle tüketilecektir. Hem de ekonomik kaynaklarından askeri varlığına kadar her gün canevinden yediği darbelerle...

NATO TOPLANTILARINDA PKK TARTIŞILIYOR

Emperyalist-kapitalist sistem, NATO gibi savaş ve saldırı örgütlerinden tutalım en yüksek "zirve toplantılarına" kadar tüm etkili kurumları aracılığıyla "terörizmle mücadele" adı altında ulusal ve sınıfsal kurtuluş hareketlerine karşı yoğun bir faaliyet yürütmektedir. Dünyanın çeşitli alanlarındaki devrim hareketleri ve devrime yürüyen güçler arasında da giderek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve öncü gücü PKK öne çıkarılmaktadır. Özellikle geçtiğimiz Mayıs ayı sonlarında ve haziran başlarında çeşitli alanlarda bu yönlü yoğun gelişmeler yaşandı.

Mayıs ayı sonlarında Kanada'da yapılan NATO ilkbahar dönemi toplantılarında gündemin başta gelen ve ağırlıkta olan maddesini "terörizm" teşkil ettiği gibi, aynı dönemde Paris'te bir araya gelen emperyalist-kapitalist ülkelerin İçişleri Bakanları ve "terör uzmanları" toplantısında da yine "terörizmle mücadele" sorunu ele alınıyordu. Daha sonraki günlerde, yani haziran ayı başlarında yapılan "Venedik Zirvesi"nde de "Sanayileşmiş 7 Batılı Ülke" dedikleri emperyalist-kapitalist sistemin başını çeken ABD, İngiltere, F. Almanya, Fransa, Japonya, İtalya, Kanada devlet ve hükümet başkanları toplantısının ana konularından biri de, yine "terörizm" sorunu oldu. Tüm bu toplantıların ardından da 5 Haziran 1987 tarihinde Kürdistan'da NATO askeri tatbikatı başlatıldı.

Tüm bunlar ne anlam ifade etmektedir? Emperyalizmin özellikle son dönemlerde giderek belirgin bir şekilde bağımsızlık mücadelemizi gündemleştirmesi neyin ürünüdür?

"Terörizm" Yaygarası Koparanlar Kimlerdir?

Bilindiği gibi emperyalizm, dünyanın en ücra köşesinde de olsa gelişen her devrimci hareketi tereddütsüz biçimde "teröristlikle" damgalamakta ve dünyada adeta bir "terörizm hayaleti" dolaşmaktadır. Bu konuda emperyalist-kapitalist sistem sözcülerinin öteden beri en çok üzerinde durduğu, fırtınalar koparmaya çalıştığı alanların başında Ortadoğu gelmektedir. Emperyalist mantığa göre sistemin çıkarlarına hizmet etmeyen, ona karşı olan her kim olursa olsun mutlaka teröristtir. Bu ister devlet, ister parti ya da başka bir güç olsun, fazla farketmiyor. Kendi çıkarlarına şu ya da bu şekilde ters düşen Suriye, Libya, İran gibi ülkelerin "terörist devlet" olarak ilan edildiği bilinmektedir.

Fakat emperyalizmi tehdit eden büyük bir "tehlike" ve Ortadoğu'nun hassas dengesini her geçen gün daha fazla etkileyen bir gücün varlığı giderek daha çok hissedilmektedir ki, bu güç PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. Ve ulusal kurtuluş mücadelemiz sömürgeci-faşist Türk devletini köşeye sıkıştırarak geliştikçe emperyalizmi daha çok tehdit eder hale gelmektedir. Bunun en açık kanıtı da emperyalist kurum ve kuruluşların son günlerde yaptıkları toplantıların gündemine ulusal kurtuluş mücadelemizin öncüsü PKK'yi direkt boy hedefi olarak almalarıdır.

Kanada'da yapılan NATO ilkbahar dönemi toplantılarında terörizm konusunda, incelenmek üzere hazırlanan raporlarda açıkça PKK hedef olarak gösteriliyor. Portekizli Jose do Amaral Nunes ve Amerikalı Lawrence Smith tarafından hazırlanan ve terörizm konusunu ele alan sözkonusu raporda, "Milliyetçi ve azınlık terörizmi ile ideoloji terörizmi arasında fark vardır" deniliyor. Bununla neyin kastedildiği oldukça açıktır. Emperyalizmin sözcülerinin gözünde ulusal kurtuluş hareketleri "milliyetçi ve azınlık terörizmidir"; sınıfsal kurtuluş hareketleri ve devrim güçleri ise "ideoloji terörizmidir." Ve raporda ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz birinci tür "terörizme", yani "milliyetçi ve azınlık terörizmi"ne örnek gösterilerek, bununla vakit kaybetmeden mücadele edilmesi gereğinden söz edilmektedir. Aynı konuda, emperyalist efendilerinin, direniş savaşımıza ve onun öncüsü PKK'ye karşı mücadele kararını sevinçle karşılayan, Türk faşizminin sesi durumundaki Tercüman gazetesi 17 Mayıs 1987 tarihi sayısında, *"Yılan sizi de sokabilir"* başlığı altında şunları yazdı: *"... Milletlerarası terörizm konusunun ele alındığı raporda, Türkiye'deki PKK eşkiyası da örnek gösterilerek, azınlık terörünün sadece bulunduğu ülkeyi değil, diğer ülkeleri de tehdit edebileceği belirtiliyor"*

Evet, açıkça görülüyor ki, ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelemize emperyalist-kapitalist sistem bir "yılan" gözüyle bakmaktadır. Bu bir nefretin ve korkunun çok bariz bir belirtisidir. Ve tek başına bu durum bile, PKK önderliğindeki kutsal bağımsızlık mücadelemizin nasıl doğru devrimci bir rota izlediğini açıklıkla gözler önüne sermeye yetmektedir. Gerçekten de eğer emperyalist-kapitalist sistem bizi ve mücadelemizi böyle değerlendirmeyip de "sevgi ve anlayışla" karşılamış olsaydı eğer, o zaman kendimizi gözden geçirmemiz gerektiği ve mutlaka doğru devrimci hattın şu ya da bu şekilde dışına kaymış olduğumuz sonucunu çıkaracaktık. Günümüzde emperyalizmin ve her türden destekçi ve uşağının boy hedefi durumunda olmamız gerçekliği, bir yönüyle doğru yol ve yöntem izlediğimizi gösterirken, diğer yönüyle de direniş savaşımızın gerek içte, gerekse uluslararası alanda varmış olduğu ileri boyutları en açık biçimiyle kanıtlamaktadır.

"Anti-terörist Enternasyonali" Toplantısı

Benzer içerikli diğer bir toplantı ise Fransan'nın başkenti Paris'te Mayıs ayının sonlarında gerçekleştirildi. "Anti-terörist Enternasyonali" olarak isimlendirilen toplantıya Federal Almanya, ABD, Kanada, İngiltere, İtalya, Japonya, Danimarka, Fransa ve Belçika İçişleri Bakanları katıldılar. "Anti-terörist Enternasyonali" isimli toplantı, esasında devrimci güçlere ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı alınacak yeni ek önlemlerin görüşülmesi amacını taşıyordu. Toplantıda ele alınan konular, hiç de yabancı olmadığımız meselelerdi. Toplantının diğer bir yönü ise, terörizm konusunda uluslararası işbirliğinin geliştirilmesiydi.

Yeri gelmişken birkaç noktayı daha belirtmek istiyoruz. Bugün başta TC, emperyalist çevreler olmak üzere, işbirlikçi Kürt küçük-burjuva reformistleri ve Türk tasfiyeci güçleri ulusal kurtuluş mücadelemize terörizm diye saldırmaktadırlar. Son günlerde bu güçlerin, mücadelemizi dünya kamuoyu nezdinde terörizm safsatası ile damgalamak için yoğun bir çaba sergilediklerini görmekteyiz. Emperyalist çevrelerin terörizm konulu toplantıları yoğun bir şekilde geliştirdiği bir dönemde, bu güçler de yoğun bir şekilde terörizm konulu bildiri ve yazılar yayınlamaya başladılar. Her ne kadar bu güçlerin bu çabalarına emperyalist çevrelerden açık bir takdir gösterilmemiş de olsa, dikkate alındıkları bilinmektedir. Bu çevrelere biz baştan beri dürüst davranmaları için gerekli açıklama ve uyarıları yaptık. Ama illahi de kötülük yapmakta ısrarlı oldukların söylüyorlarsa, "Anti-terörist Enternasyonali"ne katılmaları en doğrusu olacaktır. Çünkü, ulusal kurtuluş hareketlerine terörist diye saldıranlar bu cephede toplanmaktadırlar. Daha fazla ara yerde kalmadan gerçek kimliklerine bu yönlü de sahip çıkmaları her iki tarafın da yararına olacaktır.

NATO Tatbikatı Yeni bir Tehdit

5 ve 25 Haziran tarihleri arasında, Ağrı-Erzincan-Erzurum bölgelerinde, 7 NATO ülkesi askerinin katıldığı bir tatbikat yapılmaktadır. Herhangi bir gelişme karşısında, NATO kuvvetlerinin müdahalesi ve askeri birliklerin o alana sevkiyatını içeren tatbikat, sözkonusu alanlara birliklerin sevk edilmesi ile başlatıldı. Esas hedefleri kamuoyundan gizlenmeye çalışılan tatbikat hakkında basına herhangi bir bilgi de verilmemektedir. Ama buna rağmen, böylesine kapsamlı bir plan ve yoğun bir askeri güçle yürütülen tatbikatın amaçlarını tespit etmekte, bugünkü bölge, Türkiye ve Kürdistan gerçekliğinden haberdar olan çevrelerin zorluk çekmeyeceği de açık bir gerçektir.

Ağrı, Erzincan ve Erzurum bölgeleri Kürdistan'ın SSCB, İran ve Türkiye ile sınır alanlarını oluşturmaktadır. Bu nedenle bölge stratejik olarak önemli bir yere sahiptir. Bölgeye açılmakta olduğu kadar, başta Kürdistan Ulusal kurtuluş Mücadelesi olmak üzere, SSCB'ye yönelik saldırıları geliştirmek açısından da önemli bir üs alanını oluşturmaktadır. Bölgenin coğrafik olarak da taşıdığı özellikler dikkate değer niteliktedir. Bütün bu nedenlerden dolayı, tatbikatın öyle rastgele tercih edilen bir bölgede değil, tamamıyla NATO'nun uzun erimli planlarını hayata geçirmede önemli bir rol yüklenmek istenen bir bölgede yürütülmekte olduğunu belirtmeye bile gerek yoktur.

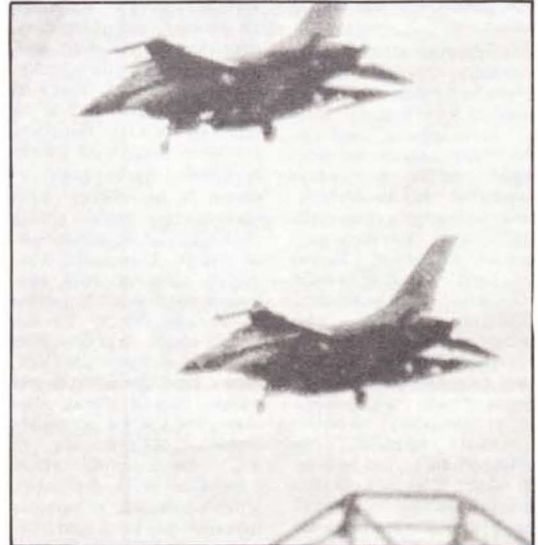
Ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında TC'nin başarısızlığını gören NATO güçleri, bizzat kendi orduları ile devreye girmenin hazırlıklarını yapmaktadırlar. NATO tatbikatı bu hazırlıkların bir parçasıdır. En başta mücadelemiz hedeflenerek, bizzat NATO güçleri de devreye sokularak tehdit edilmek istenmektedir.

Tatbikatın başkaca da amaçları var: SSCB ile İran sınırında bulunan bir alanda yapılması, başta SSCB olmak üzere bölge halklarına karşı da bir amacı taşımaktadır. Nitekim tatbikat hakkında sınırlı olarak yansıyan bilgilere göre, SSCB'ye ve bölgenin diğer alanlarına müdahelede tatbiki olarak yapılmaktadır. Bütün bunlar da tatbikatın gerçek amacını ortaya koymaktadır.

Emperyalizm Ölümünü Hızlandırıyor

Son günlerde terörizm iddialarını yaygınlaştırarak, halkların vazgeçilmez hakkı olan bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerine saldıran emperyalistler, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ise gündemin baş maddesi haline getirdiler. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bölgede önemli gelişmeleri beraberinde yarattığı dikkate alınırsa, bu kadar boy hedefi haline gelmesinin doğallığı da anlaşılacaktır.

Emperyalistlerin giderek yoğunlaşan saldırıları, onların ölümünü hızlandırmaktan başka bir sonuca yol açmayacaktır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı NATO orduları da seferber edilse, halkımız bu orduları yenme ve zafere ulaşma gücünü gösterecektir.

"Özgürlük Yolu" Türk Sömürgeci-Faşizminin İşbirlikçiliğini ve Emperyalist Çevrelerin Ajan-Muhbirliğini Yapıyor

"Dostunu söyle, kim olduğunu söyleyeyim" derler. Bu söz bugün en çok Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve yurtseverlere karşı durmadan suç işleyen "Kürt" Kemal ve çetesi "ÖY"na uymaktadır. Bunu "Özgürlük Yolu"nun belgelerinden izlemek, günahtan çamura dönmüş bu suç örgütünün durumunu kavramaya yetecektir.

Mayıs ayı içinde ÖY, Peşeng vb. bazı gruplar Almanya'da toplantı yaptılar. Döneklerden, kaynağı Türk istihbaratı olan, Türk gazetelerinden aldıkları sözde suç belgelerini rapor haline getirerek, Alman polisine vermeyi kararlaştırdılar... Bu kadarına cesaret edemeyen ve kabul etmeyen bazı grup ve kişiler toplantıyı terkettiler. "Özgürlük Yolu" ve "Peşeng," defalarca yaptıkları gibi, bu defa da düzmece belgelerle oluşturdukları raporu Alman polisine verdiler. Bu belgelere dayanarak Alman polisi, İsviçre'de olduğu gibi, Almanya'daki yurtseverleri de rahatsız etmeye, ERNK'nin gelişmesini önlemeye çalıştı. "Özgürlük Yolu", bununla da yetinmedi. Alman demokratik kamuoyundan soyutlanmış, Alman emperyalizminin karışık tekel politikalarının karanlık birer halkası olan, bu arada Türk faşizmiyle de ilişkileri kaçınılmaz olan sözde "demokrat kişilerle" teşhir toplantıları yaparak, Alman polisine ERNK sempatizanlarını hedef gösterdiler. "Kölner Appell" gibi karanlık kuruluşlar, "Der Spiegel" gibi emperyalist basın ve bazı sapık Alman politikacıları ile işbirliği halinde, muhbirlik ve ajan faaliyetini sürdüren "Kürt" Kemal ve şurekasına, onun hünerleri temel alınarak, Türk faşizminin Almanya'daki sesi "Köln Radyosu" ve Tercüman gazetesi eşlik ettiler... "Özgürlük Yolu", bu beraberliğin kapalı kapılar ardında ortak toplantılarda yapıldığını gizleyemedi.

"Özgürlük Yolu", 29.05.1987 tarihli "Denge Komkar"da ve Mayıs ayı içindeki muhbirlik bildirilerinde, "Alman polisinin elinde suç belgeleri var, PKK'nin üstüne gitmiyor" diyor. Peki, suç belgesi dediğiniz, o düzmece belgeleri Alman polisine kim verdi. Yapılan, Türk MİT'çiliği değil midir? Kürdistan halkına ihanet değil midir?.. Alman polisinin, vasıtanızla tespit edilen yurtseverlere Kürtçe ve Türkçe olarak gönderdiği tehdit mektupları neyin nesidir? Ajanlığınızın gizlenecek bir yanı olabilir mi? Eğer, "Biz MİT'in değil, Alman emperyalizminin ajanlarıyız" diyorsanız, arada fark olmadığını ve herkesin bunu bildiğini bilmelisiniz.

Düşkünleşme ve ihanetin bu kadarına halkımız tahammül edemez. "Özgürlük Yolu"nun yaptığı, sefil bir yaşam örgütlemek sorunu da değildir. Türk faşizminin, cephesel varlığını ERNK'de bulan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı açtığı özel savaşında, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini karalama, teşhir etme, dünya halkları nezdinde itibar kazanmasını önleme faaliyetlerinde "Özgürlük Yolu" vb. güçler esaslı bir rol oynuyorlar.

"Özgürlük Yolu", bu rolüne uygun hareket etmektedir. Bütün yayın ve pratik faaliyetleri bu doğrultudadır. 4 Mayıs '87 tarihli "TKSP" imzalı bir suç bildirisinde, PKK "... tüm yurtsever, ilerici ve sol örgütleri düşman sayıyor..." diyor. Ajanlığın, soysuzluğun adı "sol" oldu. Belli ki, "Kürt" Kemal'in kastettiği Türk faşizminin ve emperyalizmin solu'dur. Bir devrimci örgüt olarak PKK için kim düşmandır. Kürdistan halkına, Kürdistan ülkesine düşman, Kürdistan halkının kutsal bağımsızlık ve demokrasi savaşına düşman, Kürt halkının örgütlenme, silahlı mücadelesine ve bugün cephesel düzeyde örülen birlik mücadelesine düşman olanlar sadece PKK'nin, ERNK'nin değil, tüm Kürdistan halkının, hatta insanlığın düşmanıdırlar... Bu durumda "ÖY", yerini koymalıdır. Bizce durumu açık... Kürt halkının bağımsızlık mücadelesine karşı, silahlı direnişe, ulusal kurtuluş cepheleşmesine, ordulaşmasına karşı... Peki, geriye ne kalıyor? Belgeler "ÖY"nun yayınlarıdır. "ÖY", 12 Eylül faşist darbesine PKK'nin neden olduğunu söylüyor. Doğrudur. Ama gerçek neden açıkça söylenmiyor. Türk ordusu, Türk sömürgeciliğinin belirleyici ögesidir. Türk egemen sistemi tehlikeye girince, emperyalist saldırganlıkla bütünleşmiş Türk ordusu olanca şiddetiyle devreye girer. PKK önderlikli Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Türk egemenlik sistemini sarsınca, gelişmelerle başedemeyen -ki 1980 öncesi karşıdevrim saldırılarında Türk burjuvazisinin en büyük yardımcısı "ÖY"nun baş mimarı olduğu "UDG" oldu. Türk burjuvazisi faşist darbeyi gerçekleştirdi. 12 Eylül karşı-devrim hareketidir. PKK, Türk sömürgeciliğini bu kadar zorladığı için onur duyar. Bundan rahatsız olanlar ancak "ÖY" gibi, sömürgecilikten medet uman uşaklar olabilir. Nitekim zindanlarda ve dışarda "ÖY"nun ihanet bilançosu ve PKK'nin devrimci sorumluluğu iyi biliniyor. Türk faşizmi bütün ağırlığını PKK'yi tasfiyeye vermişti. "ÖY" da aynı şeyi yapıyordu. PKK bu engelleri de aştı. Biliniyor ki, 15 Ağustos 1984 tarihi, Kürdistan tarihinde bir dönemeçtir. Ulusu ayağa kaldırdı. "ÖY" atılıma provokasyon dedi. 15 Ağustos'a saldırıda Türk faşist basını ile yarıştı... Halkımızın ulusal kurtuluş kahramanları ve hazinesi şehitlerine durmadan hakaret etti. PKK'nin ulusal birlik çağrılarını ve çalışmalarını vargücüyle sabote etmeye çalıştı. Gelişmelerle başedemeyen Türk faşizmi, özel savaşını geliştirdi. Hamidiye alayları deneyine dayanarak, aşiret reislerine, eşkıyalara dayalı milis-çete grupları örgütledi... "ÖY" ve otonom güçler milisciliği desteklediler, oluşumuna zemin oldular. PKK savaşçıları onlarca şehit vererek çeteleri önemli oranda dağıttı. Çetelere vurulan her darbe Türk ordusunu çökertti. "ÖY" yine çetelere sahip çıktı. Türk ordusu çıkmazının ürünü olarak Kuzey ve Güney Kürdistan'ın sınır alanlarına uçaklarla saldırdı. Saldırının PKK'ye karşı yapıldığını dünya aleme ilan etti ve Türk faşizmini lanetletti. "ÖY" yine, Türk faşizminin yanında, PKK'nin karşısında oldu. Mantığı, "kim PKK'nin düşmanıysa, dostumdur" oldu. PKK'nin eylemlerinin "Türk ordusunun Musul ve Kerkük'ü işgaline zemin hazırladığını ve provokasyon yarattığını" durmadan bütün yayınlarında, özellikle de Mayıs '87'de yoğunlaştırarak ilan etti... Peki, bunları yapanlara ne denir? Tek söz söylenebilir, Türk faşizminin uşakları... "Sol-Birlik"te bulunmak bile ajanlık için yeterlidir. TKP'nin Kemalizmin sol varlığı olduğu belli değil midir? Vargücüyle faşizmin liberal maskeli SHP'si ile birlik halinde değil midir? Kürt halkının kasabı M. Kemal'in "reformlarını" yaşatmak peşinde değil midir? Faşist Türk ordusunu "demokratlaştırma" ne demektir? TKP'nin, Kürt halkını inkarının kurumsal ve belgesel varlıkları olan "Türk Tarih ve Dil Kurumları"nın yıldönümünü kutlamasına katılan "ÖY" değil midir?

"Özgürlük Yolu", sahtekar bir demagoji yaparak "Türkiye Kürdistan'ında mücadele kitleselleşiyor" diyor. (Riya Azadi - Aralık '86, syf. 8) Doğrudur. Ama kim kitleselleştiriyor. Her yerde PKK ve adı var. Şehit olan onlar, düşmana vuran onlar... Peki, "ÖY" nerede, nasıl, hangi mücadeleyi yürütüyor. Zindanlarda PKK'nin kitlesi ve direnişi ortada, Ortadoğu'da da, Avrupa'da da... "ÖY", kendisi de dahil, PKK'ye karşı gördüğü dostları olan "sol" örgütlerin kitlesel gücünü kıyaslasın, PKK'nin hanesi nasıl kıyaslanamayacak ölçüde ağır basacaktır... İşçiler, köylüler, kadınlar, gençlik vb. bütün yurtsever emekçi kesimler, ulusal kurtuluş yolunda, ihaneti dıştalayarak ERNK'de toplanıyor. Türk faşizmi ve "ÖY"nu çıldırtan bu gelişmeler değil midir? "ÖY"nun tek kitlesi var. O da Türk basını, ipleri elinde tutan TKP, Peşeng vb. dostları ve emperyalist babalarıdır...

"Özgürlük Yolu", "PKK'nin eylemleri, Avrupa'daki demokratik kamuoyunu Kürt davasından soğutuyor" diyor. Acaba!.. Bu telaşınız niye?.. Yoksa, uşaklığınız karşılığında size verilen paralar mı kesiliyor? "ÖY"na bir sır verelim. Rızgari, yerini alma yarışındadır. Söyledikleriniz ve marifetlerinizle yurtseverler alay ediyor ve lanetliyorlar. Eğer Kürdistan gerçeği, dünya demokratik-devrimci kamuoyunun gittikçe daha fazla gündemine giriyor ve destek alıyorsa bu, PKK'nin silahlı ve siyasal faaliyetinin sonucudur. Bir halk savaşarak kazanır. Savaşmayan bir halkın dostları olamaz. Savaşmayan bir halk, dostlukları da hakedemez. Kürt halkı bunun bilincindedir. Kanıyla gelişme yaratıyor. Kürt halkı, başka halkların haklarına saygılıdır. Onun savaşı bunun belgesidir. Hiç kimsenin Kürt halkının bu savaş tercihine müdahale hakkı olamaz. "ÖY" ne yapıyor? Dost dedikleri, Kürdistan'ı paylaşanlardır. Bugün Türk faşizmine her yönlü destek veren; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı ortak komplolar içinde olan malûm çevrelerdir. "ÖY"nun dostları bu papazlardır. Şimdi, onlar bile "ÖY"ndan el çekiyorlar. Rolünü yapamıyor diye para musluklarını kesiyorlar... "ÖY" artık Kürdistan'ı pazarlayamamanın telaşı içindedir.

Ajanlıkta tutarlı "ÖY" tutarsızlıkta da sahtekarlıklar yapıyor. Bunu yazılarından izleyelim:

"Apoculuk denen anarşist grubun durumu ise son derece ibret vericidir... Sözde 'Kürdistan'ın kurtuluşu' adına ortaya çıkan bu terörist grup, çok geçmeden pratikte tüm ilerici, yurtsever, devrimci güçlere karşı cinayet çetesine dönüştü... Sömürgeci güçler Apoculuğun zaafından yararlandılar, kısa sürede harekete sızdılar, ipleri ele geçirdiler... Apocu hareketin iplerinin ajan-provokatörlerin eline geçtiğini gösteren yığınla olay vardır. Bu hareket, anarşizmin tarihinde bile az rastlanan, son derece tehlikeli ruh hastalarının ve burjuva ajanlarını birlikte yönettikleri bir hareket..." (Küçük-burjuva sapmaları ve tutarlı sosyalist politika, Roj yayınları-Temmuz 1979)

"Biz, halkın davasına, yığınlara ve kadrolarımıza karşı duyduğumuz sorumlulukla hareket ediyoruz. Biz PKK'yi düşman olarak görmedik, görmüyoruz. Siz de sorumlu davranın, kendinizi düşmanın konumuna düşürmeyin." (Riya Azadi, Mart 1987)

"... 12 Eylül sonrasında PKK'nin ipleri, Ortadoğu alanında başka güçlerin eline geçti... Diğer yandan MİT'in PKK içindeki kolları boş durmuyordu." (Denge Komkar, 29.05.1987 sayısı)

Peki, bu hırçınlık ve çelişkiye ne demeli... Önce ajan-terörist diyeceksin, arkasından "düşman görmüyoruz" diyeceksin, ardından da öncüsüne ajan terörist diyeceksin. "Kürt" Kemal şaşırmış, şaşırmanın da ötesinde çıldırmış. Bu kadar ideolojik-politik olarak tutarsızlık, ancak mesleği ilkesizlik olanlara nasiptir. Milyonlarca emekçiyi terörist ilan etmek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini terörist ilan eden Türk faşizmiyle aynı safta olmak değil midir? Tasfiye olan "ÖY", hırçınlığından ne yapacağını bilmiyor. Provokasyonları açığa çıkan SÄPO'nun bile tükürdüğünü yalayarak; değerlendirmesini değiştirdiğinden habersiz olamaz bu baylar.

"ÖY", PKK'nin III. Kongrede, kendisi dışındaki bütün sol güçleri düşman ilan ettiğini ve imha kararı aldığını utanmadan yazıyor (Denge Komkar - Nisan '87 Özel Sayı, 10 Nisan 1987 tarihli komkar bildirisi vd.), bu yolla PKK III. Kongresinin tarihi anlam ve kararlarına gölge düşürüyor. Sadece "ÖY" değil, Ekim '86'dan itibaren Türk faşizmi her yolla Kongreyi karalama, sonuçlarını çarpıtma faaliyeti yürütmekte, Kongre kararlarının pratiğe aktarılmaması için elinden geleni yapmakta, ajanlarını, kontralarını, komplo güçlerini ve "ÖY" gibi uşaklarını seferber etmektedir. Ama nafile; III. Kongre kararları sekiz aydır, en büyük üretkenlikle hayata geçiriliyor. "ÖY" ve diğerlerinin bu denli karşı oldukları III. Kongre kararları nelerdir?

PKK III. Kongresi, on yıllık ulusal kurtuluş mücadelesinin zengin birikimine dayanmıştır. Türk faşist sö-

Devamı 22. sayfada

Berxwedan Dergisine

Konuya girmeden önce şunu yazmayı zorunlu görüyorum. Çünkü, bugüne kadar okumuş olduğum (gazetelerde olsun, dergilerde olsun) **"Okuyucu Mektupları"** hep bir veya iki cümleden oluşuyordu. Ben, bir okuyucu olarak bunun yanlış olduğunu ileri sürüyorum. **"Okuyucu Mektupları"** ille de bir veya iki cümlecik olacak diye bir kaide de yok. Kaldı ki, bir veya iki cümlecikle insan neyi anlatabilir, neyi yazabilir? Ve hele o insan, bugünün kavgacısı, yarının koruyucusu ise!.. Ve hele hele o insan, tarihten silinmek istenen ezilen bir ulusun, Kürt ulusunun savaşçısı ise!..Artık okuyucuların bunu aşması gerektiğini düşünüyorum.. Aşılmalıdır.

Ben Anadolulu bir devrimci olarak ve bütün bunları göz önünde bulundurarak, bugüne kadar yazılan **"Okuyucu Mektupları"** türü dışında bir mektup yazmayı deneyeceğim. Kendi adıma da, biz okuyucuları **'uzun mektuplar yazamayan, tembel insanlar' olarak görülmemizi de hiç kabullenmiyorum. Bunu diğer okuyucuların da dikkate alacaklarını umuyorum. Yeni bir dünyanın kurulması için, bizler sürekli konuşan, tartışan, yazan** ve bunun sonucu olarak **netleşen** ve **gelişen** olmalıyız. Olacağız!

Bu girişten sonra esas olarak yazmayı düşündüğüm konuya başlamak mümkün. Konu başlıca iki nokta üzerinde düğümlenecek. Şöyle:

Birincisi, **PKK-ERNK-ARGK önderliğinde başlayan yeni süreç ve bu sürece ilişkin "Türkleşmiş Kürtler"**-in takınmış oldukları tavır veya yer almış oldukları hat.

İkincisi de **"Sol Birlik"**'in veya **"Türk ve Kürt kemalistlerin ittifakkı"**'nda oluşan **"Deklarasyon"** da Kürt ulusuna ilişkin getirmiş oldukları görüş.

Türkiye'de iki askeri faşist darbeden (12 Mart 1971 - 12 Eylül 1980) günümüze kadar geçen süre içerisinde şu gerçek iyice açığa çıkmıştır: Artık, Türkiye ve Kürdistan'da **'sosyalist bir niteliğin'** var olduğu, ve bu niteliği yok etmeye askeri faşist darbelerin de yetmediği, net bir şekilde belirginleşmiş bulunuyor. 12 Mart 71'de de cezaevlerine dolduruldük, idam sephalarına çıkarıldık. Ama, mücadelemiz tekrar 1974'te başladı. 12 Eylül 1980'de de (ve 12 Marttan kat kat daha sert) cezaevlerine dolduruldük, idam sephalarına çıkarıldık. Fakat, gene mücadelemiz 1984'te başladı. Lakin, bu seferki mücadele diğerlerinden çok daha farklı. Farklı yanı, hem 12 Eylül öncesi çocukluk döneminin artık gerilerde bırakılması, hem de kayıtsız kalınan bir ulusun, Kürt ulusunun bağrından fışkıran bir siyasal hareketin (PKK) önderliğinde başlamış olmasıdır. Bu nokta çok önemlidir. Çünkü, ezen ulusun devrimcileri Kürt sorununa sahip çıkmaları bir yana, ezilen ulus devrimcileriyle dayanışma göstermekten kaçınmıştır. Yani açıkçası şudur: Yıllardır ezilen, tarihten silinmek istenen bir ulusu, Kürt ulusunu reddetmiştir.

Fakat, ne zamanki ezilen ulus devrimcileri kendi ulusuna sahip çıktılar, böyle bir ulusun var olduğunu **'eylemleriyle'** bizlere ezen ulus devrimcilerine öğrettiler, o zaman: **'Kürt vardır, onlarda bizim vatandaşlarımız'**dır demeye başladılar. Burada yine dikkat etmek gerekir. Onların **'Kürt vardır'** demekle yine Kürtleri bir **ulus statüsünde** değilde **'azınlık statüsü'**nde görerek söylediler. Programlarına da geçti. Şöyleki: **"Türkiye'deki azınlıkların (Laz, Çerkez, Arap, Kürt) üzerindeki baskılar sosyalist devrimden sonra kaldırılacaktır."** Buna ilişkin düşüncemi daha sonraya bırakarak, aynı ezilen ulusun bağrından çıkan diğer Kürt örgütlerinin; PKK-ERNK-HRK önderliğinde başlayan eylemlere karşı takınmış oldukları tavır veya yer almış oldukları hat üzerine bir kaç söz de söylemek gerekiyor.

Bilindiği gibi, Kürdistan tarihi geçmişten günümüze kadar süren bir direniş tarihidir. Her ne kadar direnişler, isyanlar kanlı bir şekilde bastırılmışsa da Kürt halkını direnişten hiç bir güç vazgeçirememiştir. Tüm Kürt örgütleri **'tarih dersi'**ni alarak öylece örgütlenmeye başladılar. Programlarını buna göre yazdılar. Hepsi de **'Ulusal Kurtuluş Savaşı'** stratejisini pratiğe geçirmeye koyuldular. Hepsi de üyelerine geçmişteki tüm isyanların birer **'Ulusal Kurtuluş Hareketleri'** olduklarını anlattılar. Geçmiş tarihe sahip çıktılar.

Fakat ne acıdır ki, geçmiş karşısında sert tutum takınan aynı ezilen ulusun "devrimcileri"; Türk kemalistlerini binlerce kilometre arkada bırakacak şekilde, PKK-ERNK-HRK önderliğinde başlayan eylemlere karşı çıktılar. Ortaklaşa: **"Eylemlerinizden vazgeçin!"** şeklinde özetlenecek tehditvari bildiriler dağıttılar. Bu telaşın kaynağı ne? Veya Türk kemalistleri varsa, Kürt kemalistleri de olmaz mı?

Olur.Bu telaşın içindeki **'giz'** de budur.

Alçalmanın yazıcı kalemleri: **"Eylemlerinizden vazgeçin!"** tehditvari bildirilerini teorik olmaktan çıkarıp, bunu pratiğe de yansıtmaya başladılar. Ama, o zamanlar da bulundukları bölgede buna güçleri yetmeyince, Avrupa sosyal şovenistlerinden ve Türk kemalistlerinden destek almak için Avrupa'ya **'hicret'** ettiler. Bu arada PKK-ERNK-HRK önderliğinde başlayan eylemlere sempati duymaya başlayan herkese de düşman kesildiler. Böylece **Özgürlük için mücadeleyi bırakıp, ahlaksızlaştılar.**

Sol Birlik: Ahlaksızlık Belgesi (İttifağı)

Burada **'Sol Birlik'** üzerine uzun uzun yazmayı gerekli bulmuyorum. Yalnızca **'Sol Birlik'**'in kuruluşunda TKP'nin **Türkiye Postası**'na göndermiş olduğum eleştirinin tekrarı olacak bir kısa özetini yazacağım. Zira o dönemde göndermiş olduğum eleştiri **'Türkiye Postası'**'nın sansüründen geçmediği için yayınlanmamıştı. Hatırlayabildiğim kadarıyla şöyle yazmıştım:

Demokrasinin olmazsa-olmaz ölçütlerinden bir tanesidе ulusal sorunun çözümüdür. Ulusal sorunun çözümü, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayın Hakkı üzerinde düğümlenir. Dolayısıyla, yalnızca **'ulusal baskıya son'** veya **'kültürel özerklik'** demek bu sorunun çözümüne yetmiyor. Burada Anadolu'da gerçekçi sosyalistlerin atması gereken şiar şu olmalıdır: **"Ayrılma ve ayrı devlet kurma!"** hakkı. Yine; **"Ulusal sorunu yalnızca Sosyalist Devrimler Çözer"** şeklinde bir yanılgıya da düşmemek gerek. Lenin'in ulusal sorunu daha başlangıçta çarlığa karşı da savunması tesadüfi olmasa gerek.

Oysa oluşturduğunuz **Sol Birlik** de Kürt ulusal sorununun çözümü konusunda hiçbir şey getirmiyor. **"Güncel görev faşist diktatörlüğün yıkılmasıdır"** başlığı altında: **" Kürt Halkı Üzerindeki Baskıyı Kaldırmak..." "Demokratik Güçbirliği Platformunda"** (son derece karışık ve muğlak ifadelerle) **"ulus ve ulusal azınlıkların dil ve kültürleri geliştirmelerinin önündeki engelleri ortadan kaldırmak"** deniliyor.

1) Kürt halkının ulusal ve demokratık hakları yalnızca **'basın, yayın veya sanat faaliyetleri'** veya **'kültürel özerklik'** değildir. Ki, bunlar dahi bir ulusun üzerindeki ulusal baskıyı ortadan kaldırmaya yetmiyor.

2) Dolaysıyla **'Ulusal Baskıya Son'** veya **'Kültürel Özerklik'** demek, marksist-leninist bir tutum olmadığı gibi, ulusal sorunu azınlıklar sorunuyla aynılaştırmak demektir.

3) Ulusların kendi kaderlerini tayin etme, ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkını tanımayan bir iktidara demokratik iktidar demek mümkün mü?

4) Yine, ulusal sorunun çözümünü bilinmez bir bahara ertelemek böyle bir sorunu savunmamak demek değil mi? Kaldı ki, gerçekçil sosyalistleri **'her hal ve şartta'** kurulacak olan iktidarın da içeriğine bakmadan ulusal sorunu **'kayıtsız, şartsız'** savunurlar. Ve onlar, **"ezilen ulus işçilerinin ezen ulus işçileriyle birleşmesinin güvencesi ve yolu buradan geçtiğini"** çok iyi bilirler.

Tüm gerçekçil proleter Enternasyonalistleri, **PKK-ERNK-ARGK** önderliğinde gelişen eylemlerle birlikte başlayan saflaşmada doğru safta yer alıp, **proleter enternasyonalistliğimizi var gücümüzle gösterelim.**

— Yaşasın Türkiye ve Kürdistan Halklarının Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm Mücadelesi!
— Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

F. Cebiroğlu
Danimarka'dan bir Berxwedan okuyucusu

Yurtsever Bir Ozanın Çağrısı: "PKK Saflarında Birleşelim"

Ozan Dilgeş

Sömürgeci Türk devletinin zulmünden şikayetçi olan; Kürdüm, Kürdistan vardır, diyen ve diğer örgütlerin olumsuzluğundan umutsuzluğa kapılanlara ve her yurtsevere, devrimciye içimden gelen sesle haykırmak istiyorum.

Faşist Türk sömürgeciliğini yıkıp, yerine bağımsız, birleşik ve demokratik bir Kürdistan'ı yaratmak için, PKK saflarında birleşelim! Mevcut sömürgeci rejimin yıkılması, toplumsal ve ulusal bir devrimi gerçekleştirmek için PKK'yi güçlendirelim! Çünkü; PKK gerçek kurtuluşumuzdur.

Yoldaşlar, enerjimizi boşa ve başka yerlere harcamayalım! Ancak ve ancak PKK'nin siyasi ideolojisi, taktiği, mücadele araç ve yöntemleriyle Kürdistan'ın gerçek kurtuluşuna ulaşılır. Bunun dışında başka herhangi bir yolla ülkemizin kurtuluşunu gerçekleştirmek imkansızdır. Çünkü bilmemiz gerekir ki, ne rahat bir şekilde kendimizi yormamakla ve ne de tüm halkın marksist-leninist olmasını beklemekle, gerçek kurtuluşa ulaşılır.

1978-79 yıllarında suyun gözlerimizin önünde bulanıklaştırıldığı bir dönemde, devrimci iddiası ile ortaya çıkan bazı güçlerle ilişkilerimiz oldu. Fakat bunlarda gördüğümüz şey ne oldu? Birçok olumsuz durumla karşılaştık. Bunlar hep, "zamanı gelmemiştir" diyerek, devrimci mücadeleyi ertelediler. Şiir, hikaye vb. yazdılar, ama düşmana, işbirlikçilerine ve ajan-muhbir yapıya karşı tek bir eylem bile geliştirmediler. 12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelmesinin ardından, olumsuzluklarını daha da arttırdılar. Bir-iki yazarları kalmışsa, bunlar da Avrupa ülkelerinde dolaşıp durdular ve yaptıkları tek şey bildiri çıkarmak oldu.

Evet, kardeşler, yoldaşlar! Bir söz vardır: "Zararın neresinden dönersen kârdır." Şimdiye kadar enerjimizi, bu güçlere harcamışsak da bundan sonra PKK için harcayacak taptaze enerjilere de sahibiz. Korkaklık, örgütsüzlük, dağınıklık, eylemsizlik PKK'nin felsefesinde yoktur. Düşman ne kadar güçlü olursa olsun, bugün PKK, düşmanı paramparça edebilecek bir güçtedir. Her geçen gün de bu gücünü arttırmaktadır. Çünkü, PKK daha doğuşunun ilk günlerinde bile, sömürgeci düşmanı yok etmeyi önüne hedef olarak koydu. Şunu da belirtmek istiyorum: PKK'yi sadece düşmana karşı eylemler geliştiriyor diye desteklemiyorum. Aynı zamanda doğru marksist-leninist bir önderliğe sahip olduğundan dolayı da destekliyorum.

Kahraman Kürdistan halkı! PKK'nin verdiği kavga şeref ve namus kavgasıdır. Var olmanın, bağımsızlığın ve eşitliğin kavgasıdır. Aynı zamanda zulüm ve zorbalığın sonunu getirme kavgasıdır.

Dersimlerin, Koçgirilerin, Palu-Genç-Hanilerin, Hakilerin, Mazlumların, Kemallerin, Delillerin, Hayrilerin, Mehmetlerin ve Agitlerin intikamını alma kavgasıdır.

İşte, bütün bunlardan dolayı halkıma karşı büyük bir sorumluluk duyuyorum. Hayatımda bir boşluk teşkil eden ve PKK'siz geçen günlerime acısam, eksikliğini duysam da bunun fazlaca bir yararının olmayacağı kanısındayım. Bundan böyle PKK'nin yürüttüğü mücadeleye destek olarak, halkıma, ülkeme ve devrime yararlı bir insan olmaya çalışacağım. Elimden geldiği kadar yararlı olacağıma da söz veriyorum.

— Yurtsever İnsanımız PKK'yi Her Şeyinle Destekle!
— PKK Tek Kurtuluşumuzdur!
— Kahrolsun Sömürgeci-Faşist Cunta!
— Kahrolsun Emperyalizm ve Her Türden Gericilik!
— Yaşasın PKK, ERNK ve ARGK!

Betkar Vadisinde Saat... On Altı On Beş

KUTSAL ULUSAL

DİRENİŞ MÜCADELEMİZ

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Eylem planı tüm ayrıntılarıyla topluca tartışıldıktan sonra, müfrezemiz eylem sahasına doğru hareket etmek üzere yürüyüş biçimini aldı. Eylem sahasına ulaştığımızda karanlık artık çökmüştü. İlk iş hava saldırısına karşı koyacak olan grubumuzu, silahımızı yerleştirmekti. Çünkü grup aynı zamanda düşmanın gündüzki hareket tarzını izleyecek, biz de, askerler pusu noktasına yerleşmeden önce yerlerimize yerleşerek askerlerin gelişini bekleyecektik. Gözcülerimizle son olarak bağlantı kurduğumuzda durumun normal olduğunu söylediler. Bunun üzerine görünmemeye dikkat ederek arazinin en uygun yerlerinden gündüz yürüyerek eylem noktasından 10-15 dakika uzaklıktaki bir yerde durduk. Saat 16.30 olunca daha önce belirlenen noktalara tespit edilen gruplar hızla koşarak yerlerini alıp beklemeye başladılar. Tüm savaşçıların yerlerini son bir kez daha kontrol ettikten sonra, ben de hızla kendi noktama giderek yerleştim. Artık hepimiz büyük bir heyecanla "mehmetçiğin" gelişini bekliyorduk. Tüm savaşçılar silahlarına hakim bir biçimde verilecek işareti beklerken, en üst pusu noktamızdan bir haber geldi. Haberde, yukarıda sivil ve silahlı dört-beş adamın göründüğü ve bize doğru gelmekte oldukları bildirilmekteydi. Arkadaşlara, bu kişilere görünmeden beklemelerini, eğer pusuya düşerlerse teslim almalarını, teslim olmazlarsa ateş açmalarını bildirdik. Çünkü devlet bu alanda hain çeteleri pusu, operasyon vb. işlerde sık sık kullanmaktaydı. Aradan bir süre geçince, ikinci haberi aldık. Haberde gelenlerin kaçakçılar oldukları ve koyun sürüsünü geçirmek istedikleri bildiriliyordu. Kaçakçılar, sürüyü geçirmek amacıyla pusu noktasına yakın bir yere yerleşerek pusuya gelen askerlere uzaktan ateş edecek ve askerlerin o gece pusu kurmasını engelleyerek sürüyü G. Kürdistan'a geçireceklermiş. Planlarını öğrenmiştik. Kendilerine hiçbir şey anlatmadığımız halde, bizim PKK (halk arasında Partiya Karker deniliyor)'nin müfrezesi olduğumuzu anlamışlardı. Gelenler, bizimle beraber pusuda bekleyeceklerini, gelen askerlerle çatışacaklarını ve bu işin her Kürdüm diyenin görevi olduğunu söyleyerek bizimle birlikte pusuda askerlerin gelişini beklediler. Artık askerlerin geliş saati gittikçe yaklaşıyordu. Ama dakikaların sayılı olmasından ötürü beklenen saat çok zor doldu. Askerler görünmedi, biraz daha bekledik yine yok, akşama kadar bekledik gelmediler. Eylem alanında bulunan tüm savaşçılar öylesine öfkelenmişlerdi ki, o anda bırakalım yüz askeri, bin asker de gelseydi müfrezemiz onlarla çatışacak ve bozguna uğratabilecekti.

Artık akşam yaklaşmış, Türk askerlerinin pusuya gelmeyecekleri anlaşılmıştı. Verilen emirle her savaşçı mevzisini bozacak, çevrede hiçbir iz bırakmadan yerinden ayrılarak toplanma noktasına çekilecekti. Emir, gizlilik kuralları dikkate alınarak aynen yerine getirildi. Böylesi hallerde söylenen her şey bir askeri kural ve askeri bir emir olarak kabul edilerek, hiç tartışılmadan yerine getirilir. Çünkü hiçbir zaman verilen kararın doğruluğu veya yanlışlığı eylem alanında tartışılamaz. Tartışmanın yeri ve zamanı seçilerek toplantı yapılır. Zaten her eylemden sonra bu yapıldığı gibi, haftada bir kez de her grubun toplantısı oluyordu. Yapılan toplantılarda her savaşçı konuşma, düşüncelerini belirtme, öneri sunma ve eleştiri yapma hakkına sahiptir. Verilen emir arazinin uygun bir yerine çekildikten sonra orada akşamı bekledik. Eylem sahası olarak ilan ettiğimiz sahanın yakın noktasındaki gündüz nöbetçilerimiz yaptıkları gözetleme sonucunda, askerlerin gündüz hareket ettiğini, sınır boyu devriye gezdiğini bildirdiler. Biz bu devriyeleri vurmak istemiyorduk. Çünkü devriyeye çıkan askerler ile pusuya gelen askerlerin sayısı bir değildi. Pusuya gelen askerlerin sayısı daha kabarıktı ve bundan da öte planımız gereği pusu noktasına darbe vuracaktık. Akşam pusuya gelecek olan askerleri bekledik. Daha önce belirlediğimiz saatte giderek tekrar mevzilerimizi onardık ve askerlerin gelişini beklemeye başladık. Ama askerler yine gelmedi. Artık herkesin öfkesi iyice artmıştı. Pusu yerlerimizi terkederek geri çekildik.

Yeniden durum değerlendirmesi yaparak, gün boyu pusuda bekleme kararı aldık. Planımızda kısmi bazı değişiklikleri de yaparak sabahın erken saatinde mevzilerimize yerleştik ve beklemeye başladık. Ne gelen vardı, ne de giden. Bu durum karşısında, bu noktada eylem yapmayı diretmek olumlu olmayacaktı. Araya belli bir zamanın girmesi gerekiyordu. Fakat bu arazide mutlaka eylem yapmaya kararlıydık. Ama bu sefer de diğer gruplarla görüşme tarihimiz gelip çatmıştı. Arkadaşlarla buluşmak üzere bulunduğumuz alandan ayrıldık.

Arkadaşlarla görüşme yerimiz, gizli bir askeri kampımızdı. Kampa ulaştığımızda diğer grupların da gelmiş olduklarını gördük. Buradaki işlerimizi kısa sürede bitirmek ve faaliyetlerimize dönmek istiyorduk. Diğer birlik komutanlarının da katıldığı bir toplantı düzenlendi. Toplantı, mevcut durumların değerlendirilmesiyle başladı. Bir arkadaş Partinin bu bölgeye özgü planını açıkladı. Açıklanan plan, içinde bulunduğumuz dönemin tüm istemlerine çözüm getirecek güçte olmasına rağmen, biz bu planın uygulanmasında geç kalmıştık. Çünkü, planın belli bölümlerinden haberi olan bir alçağın mücadeleye ihanet ederek ilkel milliyetçilere sığınmasından hemen sonra düşman plandan haberdar olmuş ve alanda yoğun tedbirler almıştı. Yine de planın bazı kararlarını uygulayabilirdik, ama bu sefer de kışa giriliyordu ve

kış hazırlıklarının yapılması da şarttı. Çünkü, Kürdistan'da kış koşullarına göre kendisini hazırlamayan örgüt, ağır geçen kış koşullarına esir düşmüş demekti. Kış hazırlıklarımızın tamamlanması vb. konularda tartışmalar oldukça yoğunlaştı. Toplantıya tüm hazırlıklarımız tamamlanıncaya kadar kısa süreli bir taktik planı sunduk. Bu planı uygulayabilme imkanımız vardı ve bu planla düşmanın planlarını altüst edebilecek, kendi hazırlıklarımızı da tamamlayıp esas planımızı uygulamaya koyabilecektik. Fakat karar altına alınmış bir planımız vardı ve bunun üzerinde tartışmak, diretmek çok yanlıştı. Bundan hareketle toplu olarak alınan kararları uygulayacaktık. Gruplar yeniden düzenlendi ve akşam yola çıkmak üzere tüm gruplar son hazırlıklarını yapmaya başladılar.

Hazırlıklarımızı tamamlayarak gece yola çıktık. Alanda gerçekleştireceğimiz iki-üç eylem vardı. Gerçekleştireceğimiz bu eylemler, geliştirilmiş gerilla savaşıyla desteklenerek savaşa süreklilik kazandırılacak ve mücadelede taktik bir aşama sağlanmış olacaktı. Yine, bu alanı destekleyen gerilla bölgeleri yaratılarak savaş alanları genişletilecekti. Çünkü, gerilla savaşını bir alanla sınırlı tutmak, güçleri geliştiremeyeceği gibi, giderek imha olmasına yol açar ki, bu anlamda da seçilen gerilla bölgelerini destekleyen gerilla alt bölgeleri de mutlaka oluşturulmak zorunda. Düşmanın hareket edemez hale getirilmesi için bu gereklidir. İşte o zaman düşman attığı her adımda ürkecek, her yerde gerilla pususuyla karşılaşacakmış gibi korkacak ve konaklayacağı her alanda gerilla baskınıyla karşılaşacakmış gibi panik içerisinde yaşayamaz hale getirilmiş olacaktır.

Bundan hareketle, bu alandaki kitleler askeri örgütlenme temel alınarak örgütlendirilebilir ki, bu da, kitlelerin salt askeri örgütlenme etrafında toparlanması anlamına gelmemektedir. Kitlelerin cephe örgütlenmelerini yaratabilmek, siyasi örgütlenmelere ulaşabilmek için askeri örgütlenme temelinde ancak faaliyetler geliştirilebilir. Alanın özgül koşulları bunu gerekli kılmaktadır.

Sabaha doğru alana ulaşarak arazinin uygun bir yerinde geçici olarak kampımızı kurduk. Araziyi gündüz iyice incelemek ve en uygun gördüğümüz hedeflerden ikisine yönelmek istiyorduk ki, bu da iki gruba ayrılarak peşpeşe eylem demekti. En uygun hedeflerden birincisi, panzeri imha etmek, ikincisi de, daha önce birkaç kez yöneldiğimiz ama bir türlü askerlerle karşılaşmadığımız pusu noktasını ortadan kaldırmaktı. Son kez aldığımız istihbaratlarda da, askerlerin pusu noktasına gelmekte oldukları bildirilmekteydi. Bunu da gözönüne alarak, daha sağlıklı sonuçlara ulaşmak için yeniden keşif grubu çıkardık. Keşiften dönen arkadaşlar, askerlerin pusu noktasına geldiklerini ve daha önceden saptadığımız tarzda hareket ettiklerini söylediler. Takımımız pusu eylemini gerçekleştirmek için akşamdan Xabur vadisine indi. Yapılacak ilk iş, gündüz gözcülerini yerlerine yerleştirmekti. Bizlerin de yapacağı, gündüz alanı kontrol altında tutarak askerlerin pusuya gelişlerini son kez görmek ve hiç zaman kaybetmeden eylemi gerçekleştirmek olacaktı. Ama son kez yaptığımız gözetlemede askerlerin pusuya geliş biçimlerini tamamen değiştirdiklerini, hareket tarzlarının daha önceki gibi olmadığını gördük. Çok sıkı güvenlik tedbirleri alarak pusuya gelmişlerdi.

Meydana gelen bu değişiklik karşısında planımızı olduğu gibi uygulama şansımız yoktu. Planımızda yeni duruma uygun değişiklikler yapma zorunluluğu doğuyordu. Askerler yarım saatlik yolu güvenlik altına alıyor, en önde yürüyen üç asker silahları ellerinde yaklaşık 150-200 metre önde yürüyor, arkadan gelen askerler ise manga manga yürüyorlardı. Öndeki manga biraz ilerleyince duruyor, ikinci manga onlara yaklaşınca tekrar hareket ediyordu ki, bu yürüyüş biçimiyle askerlerin tümü bizim pusu kurmak istediğimiz alana yerleşmiyor, büyük çoğunluğu dışarıda kalıyordu. Aniden böylesine sıkı güvenlik tedbirleri alarak pusu noktasına gelmelerinin mutlaka bir nedeni olmalıydı. Gerçi Kürdistan'ın neresinde eylem yapılırsa yapılsın, devlet kendi askeri, siyasi ve ekonomik kurumlarını uyararak hemen sıkı tedbirler alıyordu. Ama alınan bu tedbir bugüne kadar hiç karşılaşmadığımız tarzdaki bir tedbir oluyordu. Aldığımız istihbarata göre, bizim diğer grubumuz panzer eylemini gerçekleştirmişti. Alanda yapılabilecek eylemlerden belli oranda haberdar olan sömürgeciler, böyle bir eylemin gerçekleşmesi ardından tedbirlerini çok sıklaştırmışlardı. Ama düşmanın başarılı olmadığı ortadaydı.

Pusu, önemli bir eylem biçimidir. Bir anlamda da şansa bağlıdır. Her zaman pusu kurulmaz. Çünkü düşmanın gelişgidiş saatleri, yolları her zaman bir değildir. Buna rağmen, eğer pusu eylemi iyi örgütlendirilirse kesinlikle sonuç alınacak olan eylem biçimlerinden biridir. Bunu anlayan düşman da devrime karşı eylem biçimi olarak pusuya başvurmakta ve özellikle bundan vazgeçmemektedir. Çünkü pusu, kuranındır. Coğrafyayı iyi tanıyan bir gerilla birliği çok az sayıyla da olsa, kendisinden katbekat fazla olan bir düşman birliğini çok rahat bir şekilde imha edebilir. Düşmanın bugün en çok korktuğu eylem biçimlerinin başında da pusu eylemleri gelmektedir.

DEVAM EDECEK

HAPİSHANE GERÇEĞİ VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Nûhat

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

1980'nin sonlarına doğru faşist hapishane yönetimi akla hayale gelmeyen işkence ve baskılara başladı. Görünüşte, "hapishaneye çekidüzen vermeye çalışıyoruz. Bir disiplin, bir intizam gerekir" diyorlardı. Oysa ki meselenin gerçek yüzü hiçte öyle değildi. Amaç sadece hapishanede denetim sağlamak olsaydı 1981 sonlarında, 1982'de, 1983'deki uygulamalar yapılmazdı. Dayatılan askeri kurallar bir vesileydi. Hazırlanmış senaryonun ilk basamaklarıydı. Hele hele Diyarbakır askeri cezaevinin ilk uygulama alanı olarak seçilmesi de tesadüfi değildi. Uygulamalar çok geniş kapsamlı olup kısa ve uzun vadeli hedefler gözetlenerek planlanmıştı. Daha önceki bölümlerde de değinildiği gibi amaç Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırmak ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine önderlik eden PKK'yi imha etmek, içerdeki kadro, sempatizan ve taraftarlarını teslim almak, pişmanlık göstertmek, ihanet etmelerini sağlamaktı. Bunu sağladıktan sonra da gerek basında gerekse diğer yayın vasıtalarıyla kamuoyuna duyurmak, mahkemelerde resmi olarak teslimiyeti, pişmanlık ve ihanetleri belgelemekti. Özellikle önder ve kadrolara yönelimleri mahkemelerde seslerini kısmaları içindi. Mahkemelerde gösterilen bir pişmanlık ve bir ihanetin kitleler üzerinde yapacağı etkiler ve tahribatlar düşünülerek planlar hazırlanmıştı.

İlk aşama kurallara uyum adı altında teslim alma ve diğer aşamalar için zemin yaratmaktı. 1981 başlarında pek baskı ve işkenceye maruz kalmadan ve direnmeden teslim olanlar, diğer yandan dayatılan kurallara uymayı kabul etmeyenler —ki bunları PKK'liler teşkil ediyordu— olmak üzere ikiye ayrılmıştı. Hapishane kitlesi 2000 kişi kadardı. Direnerek kurallara uymayanlar (700-800 kişi) hücrelere konuldu. Hücrelerde uygulamalar Vietnam'ın Paula Kondor adalarındaki zindan uygulamalarının aynısıydı. Hatta daha metotlu, daha ince hesaplarla yapılıyordu. Bu uygulamaların daha iyi anlaşılması, faşist sömürgeci Türk devletinin uygulamalarını, baskı, işkence ve vahşetinin daha net bir şekilde ortaya konulması bakımından bu uygulama ve kullanılan yöntemlere değinmekte yarar görüyorum.

Hapishane idaresinin direnen koğuşlara eli sopalı, coplu, zincirli yüz-ikiyüz askerle girerek bir terör estirmesi, gelişi güzel dayak atarak, bağırtı, çağırtı ve naralarla gerçek bir "orman kanunu" uygulaması, direnenleri apar-topar hücrelere doldurması bir oluyordu.

Hücreler iki bloktan oluşan, her blokta dört kat ve her kat da on hücreden oluşan bir yapıydı. Hapishanenin orta blokunu oluşturuyordu. Her katın önünde bir metrelik genişliğinde, baştan başa uzanan bir balkonu vardı. Katlar birbirini görmüyordu. Görüşü balkonlar engelliyordu. Hücrelerin önü de birinci kattan başlayıp tabana kadar uzanan genişliği ve uzunluğuyla kapalı bir spor salonu şeklindeydi. Bu alan genellikle işkence alanıydı. Direnenlere, tüm tutuklular görsün diye burada işkence ediliyordu. Hücreler yanyana dizilmiş, üç tarafı kapalı, ön tarafı tümden demir parmaklıklı olup, kaplan kafeslerini andırıyordu. Tuvaleti de içinde olan 2 metrekarelik daracık yerlerdi. Birer kişi için yapılmış olan bu hücrelere on on, yirmi yirmi, otuz otuz tutuklular üst üste yığılarak buralara dolduruluyordu.

Hücrelerde teslim alma, teslimiyet için her türlü yöntem kullanılıyordu. Bunlara kısaca değinmek istiyorum. Şöyleki:

1- Bir kere hücrelerde yirmi otuz kişiyi üst üste yığmak en büyük işkenceydi. Tümünün oturacak yeri yoktu. Sıra ile oturuyor, sıra ile ayakta bekleniliyordu. Bunun sonucu uykusuz kalınıyordu.

2- Hücrelerde direnenler günlerce aç bırakılıyordu. Bazı günler hiç yemek verilmiyordu. Bazen beş kişiye bir ekmek, bazen de on kişiye bir ekmek veriliyordu. Bazen sabah çorbası olarak on kişiye bir kepçe çorba veriliyordu. Tabak olarak paslanmış helva kutuları kullanılıyordu. Çoğu kez otuz kişi bir kaşıkla idare ediyordu. Zaten çorba da adam başına bir kaşık, bilemedin iki kaşık düşüyordu. Açlık son haddine vardırılıyordu. Aç bırakma hapishane yönetiminin en büyük silahıydı.

3- Susuz bırakılma: Bazen günde bir bardak su bile vermiyorlardı. Hastalar susuzluktan bayılıyordu. Yazın Diyarbakır sıcaklarının ne kadar yaman olduğu gözönüne getirilirse susuzluğun zorluğu da o kadar anlaşılır. Hele bazen arkadaşların bayılma ve fenalaşmaları sonucu bağırmalara ne istediğimizi soran idareye "su" deyince hücrelerin önüne onyirmi asker diziliyor, pantolon düğmelerini açarak tutukluların üzerine işiyor ve "alın size su" diyerek kahkaha atıyorlardı. Susuzluktan bayılanları hücreden çıkarıp yüzlerine işiyerek ayıltmaya çalışıyorlardı.

4- Kışın ortasında bidonlarla su boşaltılmak suretiyle hücreler su ile dolduruluyor, direnen tutuklular ıslatılıyordu.

5- Alt hücrelerden birkaçı lağım suyu ile doldurularak bu pis suya tutuklular batırılıp çıkarılıyordu. (Buna banyo deniliyordu)

6- Tutuklular hücrelerden çıkarılıp kapıya asılarak işkence ediliyordu.

7- Tutukluların cinsel organlarına ip bağlanarak asılıyorlardı.

8- Dünyada faşist Hitler döneminde görülen ırza geçme olayı bu dönemde yaşandı. Bu olgu hep şantaj olarak kullanıldı. Özellikle Diyarbakır PKK grubu mahkeme dönüşü sonrası faşist Yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran'ın tüm tutukluları çırıl çıplak soyup, askerlerine emrederek: "Arkalarına geçin beğendiğinizi alın götürün" diyerek kahkaha atması biçimindeki adice şantajı Diyarbakır zindanlarında ünlüdür.

9- Vücutta sigara söndürmeye; "size mühür bastım" deniliyordu.

10- Avukat görüşüne, ziyaretçi görüşüne ve mahkemeye gidip gelişlerde sırta binmelerle "sizleri eşekleştireceğiz" deniliyordu.

11- Küfür, işkencenin, moral bozmanın bir diğer yanıydı. Çok küfürcü bir laz gardiyana Kemal Pir "sen halk çocuğusun niye küfür ediyorsun? Biz sizin için savaşıyoruz" demesine karşılık "beni kandırmaya çalışma. Benim hapishanedeki görevim sadece küfür söylemek, sizin moralinizi bozmaktır. Bak sana küfür söylediğimde ne kadar bozuluyorsun değil mi? Ben senin..." örneği ilginç bir örnektir.

12- Hücrede direnen tüm tutukluların eşyaları alınmış sadece üzerlerindeki elbiselerle bırakılmışlardı. Aylarca aynı elbiseyi giyen, aynı elbiseyle, pis suda banyo ettirilen ve aylarca yıkanmayan tutuklular korkunç bir şekilde bitlendirildi. Bitler öylesine çoğalmıştı ki artık ayıklanmayacak kadar olmuştu. Sürüler halinde elbiselerin dışında dolaşır olmuşlardı.

13- Hastalananlar doktara götürülmüyor, dişleri, kolları, bacakları kırılanlar acı içinde kıvrandırılıyorlardı. Hele hele verem gibi bulaşıcı hastalıklara yakalanmış tutukluları diğerleriyle aynı hücreye koyarak, aynı kaşığı kullanma zorunda bırakmaları hastalığın herkese yayılmasını amaçlıyordu. O nedenle faşist yüzbaşı E. O. Yıldıran, "Hepinizi burada kendi ellerimle asacağım. Dışarıya çıkanlarınız bile dışarda fazla yaşayamayacak, en çok iki yıl içinde geberip gidecek" demesi de işi psikolojik yanını teşkil ediyordu.

14- Kaba dayağın her türlüsü yapılıyordu. Falakadan tutun, köpek saldırtmaya, iğne batırma, saç sakal çekme, ağza ve başka yerlere cop sokmaya kadar en aşağılık işkenceler yapılıyordu.

Daha yüzlercesini saymak mümkün olan bu işkence ve vahşetin amacı teslim almaktı. İhanet ve pişmanlığı dayatmaktı. Nitekim hiç direnmeden teslim olanlar kural dedikleri askeri kurallara uymalarına rağmen, onlar da benzer uygulamalara maruz kalıyorlardı. Kişiliğine, ailesine, halkına, ulusuna en aşağılık küfürler söylendiğinde "Emredersin komutanım" diyorlardı. Reformist şeflerin adilikleri anlatılabilir. Kısacası teslimiyet faşist yönetim için yeterli değildi. Amaçları ihaneti ve teslimiyeti dayatmak ve bunun ardından tutuklulara Kürtlük ve Kürdistan'ın varlığını inkar ettirmek, kamuoyunda, dünya nezdinde böyle bir sorun olmadığını bizati tutukluların ağzından duyurtmaktı. Ama faşist yönetim bir gerçeği göremedi; başını Çağdaş Kawa Mazlum Doğanların, Ortadoğunun Che Guevarası Kemal Pirlerin, Halk Lideri Hayri Durmuşların çektiği; yüzlerce kadrosu, yüzlerce sempatizan ve taraftarlarıyla karşılarına dikilecek ve onlara zamanın ne 1925, ne 1930 ve ne de 1938 olduğunu anlatacak bir PKK'nin olacağını ve göstereceği direnişle büyük bir tokat atacağını pek kestirememişlerdi.

İşte 1980 sonlarında PKK zindanlarda ilk sınavını vermeye başladı. Düşmanın kendini en güçlü hissettiği bir ortamda uygulamalarına dur demek için tarihi direnme kararını aldı. Tarihi direnme kararını aldı. Tarihe barbarlık yeri olarak geçen Diyarbakır Hapishanesi; bir taraftan tankı, topu, polisi, jandarmasıyla devletin her türlü çarkını işletebilen, 60 küsür yıldır devlet olarak varlığını sürdüren, açlığı, susuzluğu, uykuyu, doktoru, hücreyi, ziyareti, mahkemeyi bir savaş aracı olarak kullanan Türk devleti, bunun karşısında inançlarından, halka, partiye bağlılıklarından başka hiç bir silahı olmayan PKK'nin mücadelesine sahne oldu. Faşist yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran zaman zaman masum rollere girerek, "Bizim size düşmanlığımız yok. Kurallara uyun, size su verelim, yemek verelim, doktora götürelim, güzel güzel ziyarete gidin gelin. Sonunuzu düşünün. Biz size dayak atmaktan bıktık. Siz dayak yemekten, inadınızdan bıkmadınız mı? Kendinizi düşünmüyorsanız aylardır boykot ederek ziyaretlerine çıkmadığınız ailelerinizi düşünün. Annenizi, babanızı düşünün. Biz onlara acıyoruz" demesine karşılık, 1. Kat 4. Hücrede Kemal Pir'in, "Acıyoruz dediğiniz ailelerimize, annemize, babamıza küfrederek mi acıyorsunuz? Hergün sabahtan akşama dek küfür neyin nesidir?" Yüzbaşı: "Biz halkın mutluluğu için sizi buraya getirdik. Biz Türk ordusu olarak sizin annenizin de ailenizin de namusunu korumakla görevliyiz." Kemal Pir: "İşkencehanelerde, baskınlarda, aramalarda ayaklar altına aldığınız, namusuna yeltendiğiniz insanların namusunu nasıl koruyorsunuz?" Yüzbaşı: "Kemal Pir, kim olduğumu, namusu nasıl koruduğumu sana göstereceğim" Bunun üzerine Kemal Pir yerinden fırlayarak, "Yüzbaşı, yüzbaşı sen bir emir kulusun, sen, amirlerin dediğini yaparak bize işkence ediyor, bizi teslim almaya çalışıyorsun. Sen nasıl bu emirleri yerine getirmeyle mecbursan, biz de düşüncemize, halkımıza ve partimize karşı sorumluyuz. Biz de sizin uygulamalarınıza karşı direnmek zorundayız. Bu da bizim görevimizdir" demesi hapishanede mücadelenin nasıl dişe diş bir şekilde cereyan ettiğinin en güzel bir örneğidir.

1981 ilkbaharında mahkemelerin başlamasına doğru işkenceler son haddine vardırıldı. Hergün gözü patlayanlar, kolu, eli, ayağı kırılanların yanısıra insanlar öldürülüyordu. (Ali EREK'in şehit edilmesi bu zamana rastlar.) Hücreler tıpkı bir cehennemi andırıyorlardı. Gardiyanlar cehennem zebanileri gibi sabahtan akşama dek cop, zincir, kazma ve kürek saplarıyla işkence ediyorlardı. Panik yaratmak üzere hücre kapılarını açarak üç beş tutukluya 100-150 asker düşecek şekilde tutukluları araya alarak topla oynar gibi birbirlerine atıyor, bayıltıncaya dek dayaklıyorlardı. Bayılanlar sürüklenerek hücrelerde üst üste atılıyordu. Böylece bir an önce teslim almaya ve mahkemeleri bir günah çıkarma yeri, pişmanlık ve ihanet yeri haline getirmeye uğraşıyorlardı. Panik, korku, telaş, açlık susuzluk, işkencenin etkisiyle düşenler oluyordu. Aslında direniş tüm fedakarlıkla, kahramanlıkla her an ölümü göze alan unsurlarla devam etmesine karşın bir takım eksiklikler ve yetmezlikleri de içinde taşıyordu. Teslimiyet ve ihanet için hiç bir mazaret öne sürülmiyeceği gibi bunun bir gerekçesi de olamazdı. Bununla beraber hapishanedeki yanlış yaklaşımlar, düşmana terk edilen unsurların ne kadar zararlı unsurlar haline getirildiği bilinmektedir. Açıkça söylemek gerekirse bunlara karşı tedbir alınmadığı gibi karşı saflara itilenler de olmuştur.

DEVAM EDECEK

ULUSAL KONGREYE DOĞRU...

OKUYUCUYA;

Ulusal Kongre toplamanın güncel-pratik bir görev olarak ortaya çıktığı günümüzde, Kongre toplamaya yönelik faaliyetlerde daha yoğunluk kazanmaktadır. Kürdistan halkının yurtsever birliklerde örgütlenerek yürüttüğü çalışmalar, çeşitli toplantı vb. faaliyetler biçiminde sürdürülmektedir.

Gazetemiz Berxwedan yayın ilkesinin de bir gereği olarak, baştan beri bu faaliyetlerin geliştirilmesi için çaba harcamıştır. Pratik bir görev olarak kendisini dayatan Ulusal Kongre çalışmalarına gazetemiz de daha güçlü katılmak için bir köşe açmaktadır. Bu köşede Cephe örgütlenmesinin çeşitli sorunlarına yer vermekle birlikte, yurtsever birliklerin faaliyetlerine ilişkin haberleri de yayınlayacaktır.

Berxwedan

Bağımsız, Özgür ve Demokratik Bir Kürdistan İçin;

TÜM HALKIN CEPHE BİRLİĞİ TEMELDİR

Dünyadaki en meşru ve kutsal değerler emekçi sınıf ve halkların; sınıf, ulus ve ülke çıkarlarıdır. Nasıl insanlık tarihi sınıf mücadelesi tarihi ise bunun diğer yönü ezilen halkların dış baskı ve sömürgeciliğe karşı verdikleri ulusal kurtuluş savaşlarıdır. Uluslar; dil, toprak, iktisadi yaşam ve kültürde somutlaşan ruhi şekillenme beraberlikleri olan tarihsel olarak oluşmuş istikrarlı insan topluluğudur. Uluslar, kapitalizmle doğarlar. Pazar sorunu nedeni ile ilk ulusal hareketlere burjuvazi öncülük ederdi. Emperyalist sömürgecilikle, sömürge ülke burjuvalarının işbirlikçi duruma gelmesi ve Ekim sosyalist devriminin yol açtığı gelişmeler, sömürge ülke devrimlerini, dünya proleter devrimlerinin bir parçası haline getirerek, sömürge ülkelerde proletarya önderliğinin objektif zeminini oluşturdu. Emperyalist sömürgecilik ve işbirlikçisi yerli feodal-komprador sınıflara karşılık; sömürge ülkelerde ulusal kurtuluş cephesini proletarya ve müttefikleri oluşturdular. Bağımsızlık ve demokrasiden yana olan bütün sınıf ve tabakalar, halk kategorisini oluştururlar. Bunlar işçiler, köylüler, yurtsever küçük-burjuva yığınları, aydınlar ve varsa milli burjuvazi oldu... Proletarya, bu sınıf ve tabakaları örgütleyebildiği ve savaştırabildiği ölçüde ulusal kurtuluş savaşını yükseltebilir. Proletarya ideolojik tutarlılığı, politik sağlamlığı, örgütsel yeteneği ile öncülük yapacak tek sınıftı... Birkaç istisna dışında çağımız ulusal kurtuluş devrimlerinin tümü ya proletarya, ya da direniş hattını temel alan radikal devrimci küçük-burjuvazinin öncülüğünde gerçekleştiler... Doğru devrimci çizginin öncülük etmediği, ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisini hedeflemeyen hiçbir hareket başarıya ulaşamayacağı gibi, halk kategorisinde olan sınıf ve tabakaların örgütsel, siyasal ve savaş birliğini sağlamayan hiçbir hareketin de başarısı olamaz... Ulusal kurtuluşta otonomi ve reformlar köleliği aşmayı değil, iyileştirmeyi hedefleyen; halkı oluşturan sınıfların değil, bir avuç egemenin ve küçük-burjuva reformistinin çıkarlarını dile getirmektedir. Otonomi ve reformculuk taktik çözümdür. Düşmanla halk arasında aracılık yapmak, çıkarları uyuşturmak demektir. Halkın mücadelesi yükselince kaçınılmaz olarak düşmanla bütünleşir.

Ulusal kurtuluş cephesi ise; tüm emekçi yurtsever sınıf ve tabakaların kurtuluş yolunda bilinçlendirilmeleri, örgütlendirilmeleri ve savaştırılmalarıdır. Siyasal birlik ve siyasal mücadele; ulusal kurtuluş için örgütlenme ve savaşma bilincidir.

Uzun bir sömürgeci tarihten sonra 1914-18 emperyalist paylaşım savaşında ülkemiz dörde bölündü. Her dört parçada da direnmeler gelişti. Direnmeler haklıydı. Halkımız sömürgeci egemenlik nedeni ile geri bir sosyal yapıyı yaşıyordu. Modern sınıf ve düşünceler yoktu... Önderlik feodal aşiret egemenlerinin elindeydi. Onlar sınıf anlayışları, örgütlenme ve savaş taktikleri nedeni ile ulusal kurtuluş savaşı verecek yetenekte değillerdi... Feodal sömürgeci dönemden kalma otonomi statüsü peşindeydiler. Bastırılan direnmeler ardından, Kürdistan'da askeri, siyasal, kültürel, ardından ekonomik sömürgecilik tesis edildi. Dört parçada da bu süreçler, ülkemizin inkarı ve halkımızı asimile ederek; gerçekliğini ortadan kaldırmayı hedefledi. Burjuva sömürgeci kapitalist gelişme sonucu Kürdistan'da sosyal ayrışma hızlandı. Kürt egemenleri, varlıkları sömürgecilere bağlı olan feodal-komprador ajan sınıf haline geldiler. Onlara ve sömürgeci kapitalizmin olanaklarına bağımlı olarak gelişen elit küçük-burjuvazi, ulusal kurtuluşu formüle edemedi. Bu güçte olamadı. Uzlaşıcılığı, reformculuğu aşamadı. Dört parçada, parçalanmışlığın ardından gelişen kapitalist sömürgeciliğin yol açtığı sosyal-ayrışma farkı sınıfsal gelişmeler yarattıysa da, genel sınıfsal görünüm bu oldu. Kürdistan ulusal sorununun politik ve örgütsel muhtevası güçlendi. Milli ve demokratik yönü bütünleşti. Milli yön; sömürgeci egemenlik ve feodal komprador düzenin yıkılarak ulusal bağımsızlığın tesis edilmesiydi. Demokratik yön; ülke insanımızı ortaçağ yaşam ve gelenekleri içinde tutan, modern düşünce ve örgütlenmeye varmasını önleyen; feodal-aşiretçi, mezhepsel, yerel, aileci, ekonomik, sosyal, kültürel anlayış ve ilişkilerin tasfiye edilmesiydi. Bu gelişmeler Kürdistan'ın kurtuluşu sorununu proletarya öncülüğünde; bütün ezilen halk kesimlerinin olanaklı birlik ve savaş sorunu haline getirmiştir.

Ulusal Kurtuluş Cephesinin Örgütlendirilmesinde ve Ulusal Kurtuluş Savaşının Geliştirilmesinde Sınıfsal Önderlik Esastır.

Toplumlar sınıflara bölündüğünden beri, her ulusal ve sosyal hareket belli bir sınıfın damgasını taşır. Sınıflar ve uluslar pratik alanda; ideolojileri, politikaları, örgütleri ile temsil edilirler. İlk ulusal savaşlara burjuvazi öncülük ediyordu. Burjuvazi pazar sorunu nedeniyle sınıf çıkarlarını ulusun çıkarıymış gibi göstererek, tüm ulusal sınıfları önderliğinde birleştirdi. Sonradan bu bayrağı proletarya üstlendi; Çin'de, Vietnam'da, Afrika'da onurluca taşıdı. Ulusal kurtuluşu toplumsal kurtuluşa vardırdı. Çünkü, ulusal kurtuluşta proletaryanın çıkarları, diğer emekçi sınıf ve tabakalarla birdi. O ideoloji, politika, örgüt ve eylemiyle en çağdaş, modern ve devrimci sınıftı. O, ulusu kurtarmadan sınıfı kurtaramazdı. Onun görevi, ulusu kurtararak, eğitici ve yönetici rolüyle toplumsal kurtuluşa varmaktı. Proletaryanın doğuşuna kadar Kürdistan'da ulusal direnmelere feodal-aşiretçi egemenler öncülük ettiler. Onlar, toplumsal sınıf konumları gereği, ulus çıkarı düşünecek, onun örgüt, eylem ve ittifaklarını geliştirecek güçte değiller. Kürdistan tarihinde bunların rolünü iyi biliyoruz. Hep dış güçlere bağımlı oldular. İç çatışmalarla toplumu böldüler, yaraladılar. Kürdistan tarihinde dönem dönem yakalanan kurtuluş olanaklarını bu sınıf dağıttı. Başına geçtikleri direnmelerin en önemli yenilgi nedenlerinden birini oluşturdular. Feodal-aşiretçi ideoloji-politika; sınıf karakteri gereği; bölünmeden yana, dış güçlere bağımlı olmak zorundadır. Emperyalist sömürgecilik ve sosyalist devrimler döneminde halen artık olarak kalan yarı-bujuvalaşmış Kürt feodallerinin sürdürdüğü bir otonomi mücadelesi var. Otonomi program ve mücadelesinin halkın çıkarları ile alakası yoktur. Aşiret reislerinin, Kürt feodal-kompradorlarının çıkarlarının ifadesidir. Dışa bağımlı olduğu için, soruna kapitalizmin çerçevesinde çözümü hedeflediğinden, sömürgeci güçlere, emperyalizme bağlanmakta, onun taktik uzantısı olmaktadır. Bugün Güney ve Doğu Kürdistan'da halkın potansiyel, istem ve direnişine rağmen yaşanan tıkanmanın nedeni bu politikadır. En bilinçsiz köylünün bile yurtseverlik bilinci ve savaşı bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ı hedefler. Ancak köylülük tek başına sosyal düşünce üretememekte, örgütlenememektedir. Aşiret reisleri ve Kürt burjuvaları; ezilen sınıfların birliğine, bilinçlenmesine, ulusal kurtuluşa düşmandırlar. Halkımız, sömürgeciler kadar Kürt egemenlerinden ve otonom politikalarından da çekmektedir. Otonomi, ulusal kurtuluş cephesi kuramaz. Çünkü, o ulusal kurtuluşçu değildir. Otonomi, bölge halklarının da çıkarına değildir. Kürdistan devrimi, dünya devrim ve karşı-devrim çatışmasının en yoğun yaşandığı Ortadoğu'nun anahtar devrimidir. Kürdistan devrimi, ancak dünya devriminin bir parçası olarak başarıya ulaşır. Otonomi, Kürdistan potansiyelini, bölge devriminden koparıyor, bölge ve dünya gericiliğinin bir parçası haline getiriyor. Bugün otonomi için savaşan güçlerin ilişkilerine bakılırsa bu rahat görülür; İran, Irak, Avrupa emperyalist çevrelerine, hatta ABD emperyalizmine dayanıyorlar.

Sömürgeci kapitalizmin olanakları üzerinde feodal-komprador sınıfa bağımlı olarak oluşan Kürt küçük-burjuva sınıfı, ulusal bağımsızlığa öncülük yapamaz. Bağımsızlığa ve silahlı mücadeleye karşıdır. O kadar cılız ve bağımlıdır ki, aşiretçi-burjuva önderliği bile aşamıyor. Onların gölgesinde onların sözcülüğünü yapıyor. Bugün Rızgari'nin I-KDP'nin; ÖY'nun YNK sözcülüğünü yapması gibi. Küçük-burjuva önderlik; reformcudur. Ulusal kurtuluş cephesini örgütleyemez. Ulusal bağımsızlıktan yana geniş emekçi küçük-burjuva yığınlarının yeri ulusal kurtuluş cephesidir. Küçük-burjuva reformculuğu, yüzüne ulusal kurtuluşçu maskeler takıyor. Fakat o, dünyanın çeşitli yerlerindeki radikal küçük-burjuva devrimciliğini de sergileyemez. Onun sınıf kaynağına, pratik ve ittifaklarına bakıldığında ve Kürdistan sorununun ağırlığı gözönünde bulundurulduğunda, önderlikten ne kadar uzak, hatta karşı bir rol oynadığı rahatlıkla görülür...

Kürdistan proletaryası, Kürt burjuvazisinden önce doğdu. Sayı ve nitelik bakımından ondan güçlü oldu. O, bir Kürt burjuvazisi ile değil, sömürgeci kapitalizmin devlet işletmelerinde onunla çelişki içinde oluştu... Kürdistan proletaryası, en erken Kuzey-Batı Kürdistan'da doğdu. En kalabalık ve nitelikli sınıf oldu. Bütün sorunlarına rağmen, proleter önderlikli ulusal kurtuluş siyasetinin, örgütlenme ve eyleminin zemini oldu. Denebilir ki, Kürdistan proletaryası güçsüz ve sorunları çoktur. Doğrudur. Onun sorunları, sömürgeci egemenlik, uşak feodal-kompradorlardan, otonom ve reformist politikalardan ileri gelmektedir. Ona bilinç getirecek, onu örgütleyecek birilerinin olması gerekirdi. Bunu da ancak onun çıkarlarıyla bütünleşmiş devrimci aydınlar yapabilirdi. Evet, proletarya henüz yarı-köylüydü, işsizdi, yerel, aşiretçi, mezhepsel etkileri yoğun yaşıyordu, dağıtılmıştı, buradan şuraya savruluyordu; Türkiye metropollerine, Ortadoğu'ya, Avrupa'ya sürülüyordu, dilini konuşamıyordu, ulusal kimliğini anamıyordu, örgütlenemiyordu, üzerinde korkunç bir ekonomik sömürü gerçekleştiriliyor, siyasal ve askeri baskı altında tutuluyor, yoz sosyal-kültürel ortamda tutularak kitlesel lümpenliğe itiliyor, milyonluk göçmen ordusuna dönüştürülüyordu... Bunlar sorunlarıydı. Sömürgeci egemenlik bu sorunları yaratmıştı. Bu sorunlar bilinçlenme, örgütlenme ve mücadele pratiğinde yığınla subjektif engeller yaratacaktır. Yine de, bu sınıfsal gelişme, örgütlenmeye zemin oldu. Çünkü, proletaryanın varlığı; ideolojik, politik, örgütsel olarak dayanılacak tek zemindi... Proletarya, mülkiyet tutkusunun olmayışı, feodal-aşiretçi bağlardan sıyrılması ve sömürgeci egemenlikten en fazla çeken sınıf olmasından yeniye öncülük etmek durumundaydı...

Sosyal ayrışmanın en erken yaşandığı, en büyük Kürdistan parçası olan Kuzey-Batı Kürdistan'da proletaryanın örgütlenmesi 1978'-

de politik-örgütsel düzeyde gerçekleşti. Diğer parçalarda objektif zemin bu denli ileri gelişmeye Kuzey-Batı Kürdistan kadar uygun değildi... Ayrıca o parçalarda var olan otonom güçlerin bilinçli tahribatı, ciddi bir objektif engeldi. Ulusal kurtuluş cephesi, artık proletaryanın öncülüğünde gerçekleşebilirdi... Proletarya öncü örgütü ile sınıfsal gerçekliğini ve diğer halk sınıflarının gerçekliğini gözardı etmeden, öncü olarak onların çıkarı ile bütünleşmeli, onları bilinçlendirmeli, örgütlemeli, savaşlarını yönetmelidir. Kürdistan'da ulusal kurtuluşun ideolojik politik, örgütsel öncüsü proletaryadır. Devrimin temel gücü köylülük ve işçi sınıfıdır Devrimin temel fiziki gücü en fazla ezilen, ulusal değerleri en fazla koruyan geniş yoksul köylü yığınlarıdır. Temel iki sınıfın ittifakı ancak diğer bütün yurtsever halk kesimlerini toparlayabilir.

Ulusal Kurtuluş Cephesi -ERNK-; Örgütlerin Birliği Değil, Sınıfların Mücadele Birliğidir

Bütün halklar gibi, Kürdistan toplumu da sınıflı bir toplumdur. Sınıf; üretim faaliyeti aynı, üretim araçları karşısındaki durumu aynı ve bundan kaynaklanan sosyal, kültürel ilişkileri aynı olan insan topluluğudur. Bu nedenle her sınıfın, ulusal kurtuluş talebi aynı olamaz. Ulusal kurtuluşa katılım, fedakarlık düzeyi bir olamaz... Kürt egemen sınıfı olan feodal-kompradorlar, sömürgeci politika ile bütünleşmiş düşman bir güçtür. Sömürgeci politikalar bir milli burjuva sınıfın doğmasına olanak tanımamıştır. Burjuvalaşma ancak sömürgeci olanaklar içinde, sömürgeci politikaya tabi olarak mümkündür. Feodal-burjuva sınıfın en radikal örgütlenme ve eylemi otonomiciliktir. Ara sınıf olan küçük-burjuvazinin yozlaşan ve palazlanan, aristokrat-bürokrat kesiminin politikası reformculuktur. Sınıflar politik alanda, sınıf örgütleriyle temsil edilirler... Sömürgeci egemenlik, ülke ve halk varlığımızı inkar ettiğinden, onun siyasal partilerinde onun politikası doğrultusunda örgütlenen feodal-kompradorlar ve zaman zaman tanıdığı dernekçilik etrafında örgütlenen küçük-burjuva reformculuğu dışında; nüfusun %90'ını oluşturan emekçi yığınların örgütlenmesi yasaklanmaktadır. Emekçi sınıf ve tabakaların devrimci amacı, onları illegal örgütlenmek zorunda bırakmaktadır.

Kürdistan'da sınıflar net değillerdir. Çok çeşitli bağlarla içiçe geçmişlerdir. Ayrıca varlıkları yadsınmakta, örgütlenmeleri ise yasaklanmaktadır. Bu objektif zayıflık ve bilinç geriliği; her sınıfın ideoloji, politika, örgüt ve eylemiyle ideal olarak ortaya çıkmasını önlemektedir. Yine de sınıflar ve sınıfların çıkarları doğrultusunda ulusal soruna ve Ulusal Kurtuluş Cephesine bakış açıları ve pratikleri nettir. Aşiretçi-burjuva sınıfın otonom ve küçük-burjuvazinin yozlaşan kesiminin reformcu politika ve pratikleri ortadadır. Halkın çıkarlarıyla alakası yoktur. Geriye ezilen yığınlar kalıyor. İşçiler, köylüler, aydınlar, esnaf, memur, öğretmen vb. emekçi küçük-burjuva yığınlarının örgütü otonomi ve reformcu örgütlenme değil; ulusal bağımsızlıkçı Ulusal Kurtuluş Cephesidir. Eğer, Kürdistan'da sosyal yapı çok ileri, sınıflar net olsaydı, ve bu denli baskı olmasaydı, belki de işçiler, köylüler ayrı ayrı örgütleri ile ortaya çıkarlar, o zaman da onların örgütlerinin ittifak yapma, cephe birliğine gitmeleri zorunlu olurdu. Fakat bugün böyle bir şey yoktur ve kolay kolay olmayacaktır da. Bu sınıfların çıkarı ulusal kurtuluşta olduğuna göre, aynı örgütün çatısı ve pratiği içinde ittifak yapabilirler.

Örgüt sözkonusu olduğunda, sınıfsal gerçeği, politikası nedir? sorusu sorulmalıdır. Eğer otonomist ve reformcu ise, onlarla Ulusal Kurtuluş Cephesine gidilemez. Çünkü, onların politikası ezilen sınıfların politikası ile taban tabana zıttır. O halde, bunların, "cephe, örgütlerin birliğidir" şeklinde ortaya attıkları sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Her sınıfın bir politikası vardır. Ulusal kurtuluş siyaseti ise tektir. Otonomi siyaseti onu temsil edemez. Otonomi genelde bin yıl, özelde kırk yıldır örgütlüdür. Halkımızın kurtuluşu önünde temel engel olmaktan başka bir şey yapmadı. Sormak gerekir. I-KDP ve YNK niye birleşmiyorlar? Birincisinde aşiretçi öge, ikincisinde küçük-burjuva etki fazladır. Amaç, örgüt ve ittifak anlayışları birdir. Sınıf karakterleri, halka karşı sorumlu olmayışları, ve dış güçlere bağımlı oluşları birlik olmalarını önlemektedir. Küçük-burjuvazinin feodal-aristokrat geleneğini temsil eden Rızgari, bürokrat kesimini temsil eden ÖY ve feodal-kompradorluğa oynayan DDKD niye birleşmiyorlar? Çünkü, her biri bir gücün seksiyonluğunu yapıyor, halkın devrim yapacağına inanmıyor, ayakları üzerinde durma gücü göstermiyorlar. Eğer, Ulusal Kurtuluş Cephesi, örgütlerin toplamı olsaydı, 1979'da ÖY, DDKD ve KUK "UDG"yi kurdular. 1981'de ÖY, DDKD, KUK, Ala-Rızgari, Tekoşin beşli birlik kurdular. Üstelik, Kürdistan'daki bütün otonom ve küçük-burjuva örgütler onları destekledi. Neticede bir arpa boyu yol alamadılar. Günümüzde Türk sosyal-şovenleriyle ÖY ve DDKD-Peşeng'in kurduğu Sol-Birlik var. Bu örgütlenmelerin tümünün dağıtıcılığı, birlik ve ulusal kurtuluş düşmanlığını temsil ettiği net olarak ortaya çıktı. Küçük-burjuva politikacıları sömürgeci olanaklar içinde eğitilmişler, demagoji, sahtekarlık ve 'örgüt' kurma yetenekleri var. Günde on 'örgüt' kurup dağıtıyorlar. Eğer, onların örgüt ve birlik sahtekarlıklarına bakılırsa, büyük bir saflık ve yanılgı olur. Kaldı ki onların örgütlenmeleri öyle kendiliğinden örgütlenmeler değil, çoğunun altında sömürgecilik, otonomicilik ve emperyalist düşmanlık yatmaktadır ya da sınıf karakterleri, döneklik, kararsızlıkları ve ulusal kurtuluş karşıtlığı onları süreç içinde karşı devrimle bütünleştirmektedir.

Ulusal Kurtuluş Cephesi, proletaryanın ideolojik, politik, örgütsel öncülüğünde, ezilen yığınların; işçilerin, köylülerin, gençliğin, kadınların, memurların, öğretmenlerin, esnafın vd. bütün yurtsever kişi ve katmanların bilinçli ve örgütlü mücadele birliğidir. Bunu anlamak için PKK mücadelesine bakmak yeterli olacaktır...

1970'lerin ortalarında ulusal kurtuluşun öncüleri, bir küçük grup olarak işe başladıklarında adeta iğne ile dağı kazıyorlardı. Dayanacakları bir örgütsel gelenek yoktu. Sosyal ortam geri, muazzam engeller vardı. Tek sermayeleri, dayandıkları objektif sınıf zeminleri, halkın tarihsel direniş geleneği, rehber aldıkları ideolojinin devrimciliği ve halkımızın yüce kurtuluş davasına duyulan yüksek sorumluluk ve bu yolda sergilenen inanç ve fedakarlıktı... Grup ilk günden iradi ve fiziki engellerle karşılaştı... "Bu yolda fazla ilerleyemezsiniz" dendi. "Sizi biçerler" dendi. "Kürdistan'ın bağımsızlığı Ağrı dağını yerinden oynatmaktan daha zordur" dendi, komplolar geliştirildi. Ama grup gelişti. Kısa sürede aydın gençlik ve işçi yığınları arasında yer etti. 1978'de partileşti. Mücadele gençlik, işçi ve köylüleri sardı. Yığınsallaştı. En kararlı kesimler bu üç sınıfın oluşturduğu bloktu... Sömürgecilik ve feodal-kompradorların saldırıları ve reformculuğun engelleri aşıldı. Teşhir ve tecrit edildiler... Ulusal kurtuluş cephesinin pratiği yaşanıyordu. Her sınıf ve tabaka, sınıfsal çıkarına göre mücadeleye tavır gösteriyor, ulusta derin bir bölünme yaşanıyor, emekçi sınıf ve tabakalar PKK'nin açtığı mücadele yolunda saf tutuyor, halkımızın düşmanları yüzlerindeki sahte yurtseverlik maskesini atarak sömürgeciliğin yanında saflaşıyorlardı. PKK sadece ezilen yığınları bilinçlendirmedi, diğer sınıf ve tabakaların da örgütlenmelerine zemin yarattı. O halde, Ulsal Kurtuluş Cephesi, "örgütlerin birliği" tezi, PKK pratiğinde açıkça çürütülüyor. Türk sömürgeciliği, 12 Eylül '80 faşist askeri darbesiyle cephesel gelişmeyi durdurmak istedi. Faşist saldırılar altında Kürt küçük-burjuva örgütlerinin çoğu dağıldı, tasfiyecileştiler. Faşizmle uzlaştılar. Direnen ve devrimi yaşatan PKK ve PKK'de somutlaşan işçi, köylü, gençlikten gelme kadrolar, savaşçılar, yurtsever kitleler oldu. Şehitler verdiler... Kitlesel olarak zindanlara atıldılar... Ulusun sempati ve desteğine dayanan PKK, emekçi sınıf ve tabakaların öncüsü oldu. Bu sorumluluğuna bağlı kaldı... Çalışmalarını 1981'de yurtdışına yaydı. Dünyanın her tarafına yayılan emekçilerimizle bağ kurdu. Onları bilinçlendirdi, örgütledi, kaynağa dönüş hareketi başlattı... PKK, politik koşulların uygunluğundan ve halkın birlik, mücadele arzusundan hareketle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi -ERNK- programını oluşturdu. Eleştiri ve değerlendirmeye sundu. Örgütlere ilkesel ve esnek yaklaştı. Ancak mültecileşen küçük-burjuva örgütleri, çalışmaları engellemeyi tek faaliyetleri haline getirdiler. PKK, onları iyi tanıdığından onlarla oyalanmadı... 1982 II. Kongresiyle mücadeleyi ülkede geliştirmeye başladı... Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimine ve halkımızın birlik istemlerine uygunluğu nedeniyle I-KDP ile taktik ittifak geliştirdi. I-KDP bu ilişkide çizgisinden kaynaklanan tutarsızlığı ile düşmanlık yaptı. I-KDP faydacılık ve tasfiyeciliği esas aldı ve Türk sömürgeciliği ile çoğu konuda uzlaşarak, ittifakı fiilen ortadan kaldırdı. PKK, 15 Ağustos '84'te cepheselleşmeyi doruğa vardırdı. Ulusal kurtuluş düşüncesi ve politikası yığınları sardı... Yurtsever sınıflar, başta yoksul köylülük olmak üzere, savaş birliklerine koştular... Bu kitleselleşme 21 Mart 1985' te ERNK'nin kuruluşu ile örgütsel varlığını buldu... Sadece Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, Doğu ve Güney Kürdistan'da da yüzyıllık otonomi seddi aşılarak, bağımsızlık hattı, kitlelerin içine nüfuz etti, tarihte ilk defa ülkesi ve nüfusu parçalanmış Kürt halkının ulusal mücadele birliğinin olanakları güncelleşti. Yine Ortadoğu ve Avrupa'da Kürdistanlı emekçi yığınları arasında bağımsızlık hattı yaygınlaştı...

ERNK, Bağımsızlıktan Çıkarı Olan Yurtsever Sınıfların Siyasal ve Askeri Savaş Birliğidir

Savaşsız zafer kazanılamaz. Hem dünya halklarının pratiği, hem de ulusal kurtuluş savaşımızın pratiği bu evrensel gerçeği bir daha göstermiştir. Bir halkın kurtuluşu o halkın eseridir. Kansız devrim kazanılamayacağı gibi, kansız bağımsızlık kolay yitirilen bağımsızlıktır. Birlik de iki günde sağlanamaz. Ülkemiz emperyalizme bağımlı, faşist karakter kazanan vahşi Türk burjuva sömürgeciliğinin egemenliği altındadır. Sınıfların örgütsel geleneği yok, bilinçleri geridir. Toplumumuz örgütsüz bırakılmış, parçalanmıştır. İnsanlarımız ülkesinden kovulmaktadır... Toplumumuz ekonomik, sosyal, kültürel, sağlık sorunları altında yüzmektedir. Toplumsal-sınıfsal durumda birlik nasıl sağlanacaktır? Tabii ki, otonomi ve reformcu politika ile değil, devrimci ulusal kurtuluş savaşıyla sağlanacaktır... Kürdistan'da birlik sağlandıkça savaş olacaktır... Savaşın temel yöntemi uzun direnişçiliği hedef alan silahlı mücadeledir. Silahlı mücadele 1983-84'te sergilendiği gibi silahlı propagandadan başlayacak, günümüzde vardığı gerilla ve yerel ayaklanmalar ve bunu çeşitli yan biçimleriyle beslenerek güçlü bir halk ordulaşmasına varacaktır. Sömürgecilik ve işbirlikçilerinin her türlü varlığını yıkmayı, halkımızın özgür geleceğini inşa etmeyi hedefleyecektir. Silahlı mücadele örgütlenmesi ERNK'nin bir örgütlenmesi, askeri alana yansıyışı olacak, ERNK'de vücut bulan halkımızın yurtsever siyasal bilinç, örgütlenme yeteneği ile siyasal eylemine dayanacaktır... Yurtseverlik eylem gücü, sömürgecilik ve işbirlikçilerine karşı grev, boykot, yürüyüş, işgal, protesto, teşhir, ayaklanma vb. her yerde, her biçimde her olanakla, her koşulu değerlendiren, maddi ve manevi gücün seferber edildiği, askeri mücadeleye paralel, onu geliştiren bir mücadele olacaktır. Askeri, siyasal güçle, bilinçle, kültürle, ekonomiyle, sosyal düzenlemeyle direnilecektir. Bu direniş için de ekonomiden kültüre, askerlikten siyasete kadar yeni inşa edilecektir. Devrim toplumu böyle yaratılacaktır.... Ulusal Kurtuluş Cephesinin bu pratik gerçeğini inkar eden, onun savaşın ürünü olduğunu kabul etmeyen, karşı duran anlayış ve tutumlar düşman anlayışlarıdır. Şimdiki gelişmeler, bu savaş gerçeği ile yaratıldı. Görüldüğü üzere, ülkesinin kurtuluşuna hizmet etmek isteyen her yurt-

sever, bu denli geniş bir savaş ve Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında yerini alabilir.

Ulusal Kurtuluş Cephesi, Her Sınıf ve Tabakanın Öz Örgütlenmesi ile Yer Aldığı Örgütlü Bir Yapıdır

Sınıflar, tabakalar ve çeşitli mesleki gruplar objektif olgulardır. Yine her sınıf ve tabakanın sınıf gerçekliğinden kaynaklanan ekonomik, sosyal, kültürel özellikleri farklılıklar arzetmektedir. Her sınıf ve tabakanın sınıfsal özelliklerine göre, bilinçlenmesi, örgütlenmesi süreci farklı olacaktır. Ulusal kurtuluş savaşımızın ve cephesel örgütlenmesinin temel hayata geçirilme alanları dağlık alanlardır. Haliyle ilk başta köylülükle ilişkidedir. Yoksul köylü yığınları savaşın en çok yükünü çekmekte, en fazla fedakarlık yapan kesimi olmakta; faşist sömürgeciliğin özel savaşına; yıkımına, sürgün ve pasifikasyon politikasına en fazla maruz kalmaktadır. Köylülüğün cephe örgütlenmesinin egemen yönü askeri olmak zorundadır. Bilinçlenmeye ve örgütlenmeye en yatkın olan işçi sınıfının şehirlerde oluşu, adeta sömürgecilikle içiçe oluşu, güncel ekonomik, sosyal, kültürel, konut, sağlık vd. sorunları, dağıtılmış birliği üzerinde örgütlenmeyi geliştirme vb. sorunları vardır. İşçi sınıfı askeri örgütlenme ve mücadele kadar grev, boykot, yürüyüş, protesto, işi sabote ederek ekonomik talanı durdurma, dağıtma politikalarının önüne geçme, yoğunlaştığı yerde kol örgütlenmesini geliştirme, kaldığı her yerde işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş mücadelesini temsil etme, enternasyonalist dayanışmalar sağlama, destek sağlama vb. görevleri vardır. Sömürgeciliğin en fazla oyununa maruz kalan, toplum geleceğinin güvencesi olan, tutarlı bir sınıfsal konum olmayan, sosyal, iş, kültürel koşullarıyla oldukça değişiklik arzeden, birliği dağıtılmış, ama o düzeyde dinamik olan gençlik; okul gençliği, işçi gençlik, köylü gençlik olarak bölünmekte, bu durumuyla örgütlenmede oldukça farklı özellikleri ve yaklaşımları gerektirmektedir.... Onun sorunlarıyla ilgilenecek, onun durumuna uygun örgüt ve mücadele biçimlerini oluşturacak birliğinin olması gerekir... Yine, onlar olmadan ulusal kurtuluşun sağlanamayacağı kadınlarımız vardır. Çağdışı katı bir baskı ve sömürü altındadırlar. Bugünkü durumları insani ölçülerle izah edilemez. Bilinçleri karartılmıştır. Kadının kölelikten kurtarılması, sadece bir kararname sorunu değildir. Bir sınıf, bir kesim; bilinç, örgüt ve eylemiyle vardır. Kadın bilinçlendiğinde, örgütlendiğinde, mücadeleye atıldığında özgürlüğüne adım atacaktır. Onun kurtuluşu, Kürdistan'ın kurtuluşundadır. O halde kadınlar da özgün konum ve özgül sorunlarından birlik örgütü ile ERNK'de yerini alacaktır. Değişik bir sınıfsal konum, örgütlenme ve mücadele biçimleri olan geniş esnaf yığınları, memur, öğretmen vb. çok çeşitli kesimler vardır. Bunlar da birlikleri ile cephede yer alırlar... Sınıfların özgür gelişimi, ERNK içinde bu birlik, örgütlenme ve mücadelelerinden geçer...

ERNK, işçi, köylü, gençlik, kadın yurtsever birlikleri temel olmak üzere bütün yurtsever sınıf, tabaka ve kesimlerin sınıfsal örgütlerinden oluşacaktır. ERNK, hepsini toplayan, yönlendiren örgüt ve mücadele çatısı olacaktır. Bütün birlikler ERNK'nin program, siyasal ilke ve yönetmeliklerini temel alırlar. Bu ilkeler, Kürdistan'ın bağımsız ve demokratik bir ülke olmasından yana olma, Kürdistan'ın birliğinden, kurtuluş için silahlı ve siyasal mücadeleden yana olma, bunun için de cephe birliğinde yer alarak, gerçekliğine göre, örgütlü bir güç olarak maddi-manevi destekte bulunarak, cephenin siyasal ve askeri mücadelesinde aktif yer almak ilkeleridir. Her sınıf ve kesimin özgül sorunları olduğuna göre; her birliğin cephe program ve yönetmeliğine bağlı olarak özgül yönetmelik ve örgütlenme anlayışı olmalıdır. Bu özgüllük sınıfın gerçeğinden hareket ederek, bu gerçekliğe uygun örgüt ve mücadele biçimlerini tespit edecek ve geliştirecektir. Her sınıfın gerçekliğine göre biçimlenecek bu örgütlenmeler, tüm yurtsever halkımızı örgütlemeyi hedeflediğinden katı biçimlerden esnek biçimlerine kadar bu zenginlik içinde olacaktır.

Bu zenginlik halk gerçekliğimizin ortaya çıkardığı bir özelliktir, ulusun gerçekliğidir. ERNK'de kaynaştırılacak bu zenginlik, halkımızın muazzam geleceğini tayin edecektir. Birlik örgütleri, sınıf ve güncel sorunlarını cephe program ve siyasal ilkelerine, cephe örgütlenmesi ve savaşına tabi kılacaktır...

Karmaşık gibi gelen bu sorunda en önemli husus, bu birliklerin nasıl koordine edilip, mücadelelerinin birleştirileceği sorunudur... Bunu, PKK önderliğindeki ERNK örgütü yapacaktır. Birlikler, ERNK program-yönetmeliğini temel alacaklar, kongrelerinden, merkez, bölge, yerel komitelerine, askeri örgütlenmesi olan milis, gerilla, gittikçe büyük birliklerinde, ve her türlü siyasal, askeri savaşında beraber yer alacaklardır. Birliklerin bu koordineli çalışması, birbirinin örgütlenmesini özendirecek, zemin hazırlayacaktır. Bir sınıfın birliği, örgütlenme ve eylemde daha aktif olabilir, ileri olabilir. Bu kaçınılmazdır. Ama, tek başına kaldı mı fazla yol alamaz. Her birliğin müttefiklerinin birliğinin gelişmesine yardım etme görevi vardır... Cephe organları ve mücadele pratiği birliklerin bu işbirliği ve ortak eylemini formüle edip yönetecektir...

Birden bire bu gelişmelere varılamaz. Salt program ve yönetmelikleri oluşturmakla birlikler kurulamaz. Asıl pratik yetkinlik sorunudur. Pratiğin ateşi birlikleri yaratacaktır. Birlikler bilinç, mücadele, deney, deneylerin algılanması, inanç ve fedakarlığın ürünü olacaktır. Evrensel deneyler vardır. Her ülke devrimcileri bir avuç olarak başladılar, yılmadılar... Geleceklerini savaş içinde yaratıp, zaferi kazandılar. Parti tarihine bakalım, küçük bir grup faaliyetinden bugün ordu doğdu. Önemli olan, dayanılan zeminin güçlü olması, örgütlü ve inançlı çalışmadır. Pratik canlıdır. Gelişme düz bir rota izlemez. Yığınla terslikler, insanlığın kabul edemeyeceği şeylerle karşılaşılır. Koşullar mücadele ve örgüt biçimleri değişebilir. Bugüne bakalım. Mücadelede bir bilinç, örgüt ve yığınsallık patlaması yaşanıyor. Gelişme politik ortamı etkiliyor, politik ortam gelişmeleri daha olanaklı kılıyor. Özgür bir toplumun geleceği, özgürlük savaşına atılacak adımlar ve örgütlenme ile yaratılır. Bugün ne kadar küçük ve problemli de olsa cephe birlikleri yolunda atılacak adımlar, binanın temel taşları olacaktır. Özgür toplum savaşın ürünü olacaktır... Bu nedenle mekanik, pratikten uzak, hazırlopçu anlayışlar yanlıştır. Uzun süreli halk savaşı gerçeği, örgütlenme sürecinin en yalın ifadesidir. Örgütlendikçe savaşın yolu nu kısaltabiliriz.

Birlikler, ERNK'nin; ERNK, Ulusal Birlik ve Ulusal Kongrenin Zemini Olacaktır

Kürdistan'da sosyal ayrışmadan doğan sınıf önderliği sorunu vardır. Proletarya hattı öncüdür. Sosyal koşulların ürünü olarak Kuzey-Batı Kürdistan en ileri sosyal yapıyı ifade eder. Proletaryanın ilk örgüt ve eylemi burada gerçekleşerek, öncülüğünü kabul ettirdi. Dört parçalı ülkemizin bu durumundan kaynaklanan parça önderliği vardır. En büyük coğrafya, nüfus ve ileri sosyal yapıyı temsil eden Kuzey-Batı Kürdistan, Kürdistan'ın ulusal bağımsızlık ve birlik mücadelesine öncülük etmek zorundadır. Bilimsel ve pratik gerçekler bu zorunluluğu ortaya çıkarmaktadır. Her parçadaki halkımızın ulusal kurtuluşu asıl olarak onun özgücü üzerinde şekillenecektir. Mücadelede birlik ve dayanışma zorunludur. Gerçek böyledir diye otonomiler meşru mu görülecektir? Elbette hayır. Kürdistan işçi, köylülerinin ulusal kurtuluşçu gücünü otonom örgütlere terketmek cinayettir. Halkımızı bu uşak politikalar vasıtasıyla köleliğe mahkum etmek demektir. Kuzey-Batı Kürdistan halkı, öncüsü PKK, cephesi ERNK, ileri sosyal bilinç ve örgütlenmesine dayanarak diğer Kürdistan parçalarında yığınların bilinçlenme, örgütlenme ve ulusal kurtuluşçu cephelerini özendirmek, özendirmenin de ötesinde öncülük etmek zorundadır. Bu öncülüğü yanlış anlamamak gerekir. Öncülük ideolojik, politik, örgütseldir, pratiktir. Şimdiden her parçada yoğun bir bilinçlenme ve direniş yaşanmaktadır. Yığınlar otonomiyi aşmak istiyorlar. Otonomi yığınları bastırıyor. Müdahale tarihi görevdir. Her parçada ulusal kurtuluşçu siyaset ve örgütlenmenin koşulları vardır.

Nasıl ki, birlikler, Kuzey-Batı Kürdistan'ı temel alarak, Kürdistanlı emekçilerin, aydınların olduğu Türkiye, Ortadoğu, Avrupa vd. kollar salıyor, ve kol örgütlenmelerine gidiyor, bunları Kuzey-Batı Kürdistan'a, genelde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine tabi kılıyorlarsa, birlikler her şeyden önce çalışmalarını diğer Kürdistan parçalarına yansıtarak, oradaki emekçi yığınlarının uyanmasına ve örgütlenmesine öncülük etmelidirler. Bu onların görevidir. Bu amaçla çok çeşitli çalışmalar içinde olmalı, her fırsatı değerlendirmeli, dış alanlarda bir araya gelmeyi bir şans görmeli, en küçük ilişkiden propogandaya, yayına, fiili örgütsel ilişkiye kadar bir çalışma içinde olmalıdırlar. Kürdistan'ın kurtuluş ve birleşme biçimlerine ipotek konulamaz. Önce şu ya da bu parça kurtulsun sonra diğerleri vb. kalıplar otonominin kalıplarıdır. Sorun bağımsızlık stratejisini izlemek, birlikten yana olmak, koşulların uygun olduğu her yerde, her araçla mücadeleyi yükseltmektir. Belli ki birlikler ERNK'nin, ERNK de Kürdistan'ın son ferdine kadar bütün yurtsever yetenek, destek, örgüt ve mücadele gücünün toplamı ise, ERNK Kürdistan genelinde ulusal birliğin örgütsel ifadesi olacaktır. Ulusal Kongre, ERNK'nin bu öncülüğünün platformu olacaktır.

Güncel görev olan Ulusal Kongreyi örgütlerken, yanlışlardan sakınmak gerekir. Ulusal Kongreye yol gösteren temel ilke; Bağımsız ve Demokratik Kürdistan şiarı olacaktır. Ulusal Kongre; bu insiyatifle örgütlerin temsil edildiği platform olacaktır. Fakat bu örgütler, ulusal bağımsızlık ve demokrasiyi hedeflemeyen, bunun için savaşmayan otonom ve reformist örgütler olmayacaktır. Kongrede temsil edilecek örgütler, ulusal bağımsızlıkçı sınıf temeline dayanan cephesel yurtsever-ulusal birlikler olacaktır... ERNK'de toplanan işçi, köylü, gençlik, kadın, esnaf, aydın vb. birlikler olacaktır. Kongre birlik halinde katılım organı ve platformu olacaktır. Bu demek değildir ki, birlik halinde olmayan güç katılmayacaktır... Ulusal bağımsızlığı hedefleyen, onu destekleyen, mücadelesine katılan, katılmaya hazır, yurtsever sınıfların etkin öge ve grupları katılacak, katılmaya teşvik edileceklerdir.

Ulusal Kongre, ulusal kurtuluş ve birlik mücadelesinin çözümlenmiş stratejik siyasal-askeri hattı doğrultusunda; pratik gelişme, dayanışma ve birlik sorunlarını çözümleyecek, bunu örgüt kayıtlarına bağlayacaktır. Kürdistan'ın diğer parçalarından katılım belirlenen ilkeler doğrultusunda mutlaka olmalı ve olacaktır. Fakat var olan pratik gerçekler nedeniyle bu katılım ilk planda fazla olmayabilir. Bu durum Kongrenin özünü zayıflatmayacaktır. ERNK'nin öncülük insiyatifini iyi kavramak gerekmektedir. Kongrenin gerçekleştirilmesi, bir örgütsel hamle olacağı gibi, halkımızın tarihi birlik emrini yerine getirmiş olacak, ulusal kurtuluş mücadelemizin uluslararası etkinliğine hız kazandırarak ulusal kurtuluş savaşı, cephe örgütlenmesi ve birlik mücadelesine atılım sağlatacaktır.

Her parçasında sıcak direnmelerin, yoğun bir bilinç ve örgütlenmenin yaşandığı, Ortadoğu'nun anahtarı, devrimi haline gelen Kürdistan'ın büyük direniş potansiyelinin örgütsel-siyasal biçimlenmeye kavuşturulması geç bile kalan bir görevdir. Hiçbir engele aldanmadan ve hiçbir engeli tanımadan ulusal kurtuluş mücadelesini yükseltme ve birlik organı olan Ulusal Kongre görevlerine sarılmak gerekir. Bütün cephesel birlikler ve yurtseverler, çalışmalarını bu hedefe doğrultmalı, ilişki, propaganda, bilinç, örgütlenme ve mücadele ile kalıpçı biçimlerden kurtularak; Cephe ve Kongre görevlerine sarılmalıdırlar. ERNK'nin Kongresi olarak hayat bulacak Ulusal kongre'yi gerçekleştirmek, ulusal kurtuluş ve birlik yolunda tarihi bir hamle olacaktır.

ERNK'yi Örgütlerken Yanlış Anlayışlar Mahkum Edilmelidir

Birincisi; yutseverliği yerel milliyetçilik düzeyine indirgeyerek ya da ondan etkilenerek, cephe birliği için de otonom ve reformist güçleri görme anlayışıdır. Ya da onların bu yönlü propagandasından etkilenmedir. Cephe ve devrim yığınların gücü ve eseridir. Yığınlar, öncü ve örgütüne kavuştuğuna göre, ulusal ve ülke değerlerini kimseye peşkeş çektirmemeliler. Buna izin vermemelidirler. Otonom ve reformist politikanın halkımızın ulusal saflarında yerleri olamaz. Onlar teşhir ve tecrit edilmeliler. Tahribatlarına izin verilmemeli, kitlelerden soyutlanmalıdırlar. Halen onlara kananlar varsa, cephesel faaliyetlerimizle bunları da kazanmak zorundayız.

İkincisi; Cephe ve Partiyi, görevlerini birbirine karıştırmaktır. Parti sınıf bilinci ve ulus sorumluluğu ile hareket eden, sosyalist ilkelerle donanmış öncünün birliğidir. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin önderidir. Parti bilinç, örgüt ve disiplini ile ayrıdır. Yığınların en ileri ögelerinin ilkesel-örgütsel birliğidir. Cephe, yurtseverlik bilinci ile hareket eden, ulusal bağımsızlık ve demokrasiyi hedefleyen, tek sınıfın değil, bütün yurtsever sınıf, tabaka ve bireylerin mücadele ve örgütsel birliğidir. Bilinç, örgüt ve disiplini yüce bağımsızık tutku ve sorumluluğuna dayanır. Cephe ortamına ya da yığınlara parti bilinci ve ölçütleri dayatmak yanlış, kitleleri uzaklaştıran sekter bir anlayıştır. Tersi durumda partiyi cephe ile bir düşünmek, öncüyü yığının durumuna düşürmek olur. Parti ile cephe birbirinden ayrılmazlar. Cephe örgütü ve yığınları partinin mevzilenme alanıdır. Uyumlu bir birlik vardır. Ama ayrı ayrı örgüttürler. Ölçütleri, iç disiplinleri ayrıdır... Partinin görevi, yığınları eğiterek, örgütsel ve eylemsel deney kazandırarak, 'saflarından gittikçe daha çok kişiyi öncü durumuna getirmektir. Ama kendini cephe örgütü ile bir tutamaz. Bir cephe üyesi de kendini hemen partili ilan edemez... Sorun ilan edip etmeme sorunu değildir. Tanımları teorik olarak tekrarlamak fazla anlam taşımaz. Sorun, pratiğini kavramak, iki olgunun ayrılığını-beraberliğini, ölçülerini, tartışma tarzını kavramaktır.

Üçüncüsü; Cephe faaliyeti yürütürken, cephe çalışmasının özünü kitle çalışması olduğu gerçeğinden hareketle sınıf bakış açısını yitirmek, sağ-liberal bir pratik tutmak yanlışlığıdır. Cephede sınıfların varlığı gerçek olduğuna göre sınıf eğilimleri, dolayısıyla sınıf mücadelesi de olacaktır. Bu mücadele uzlaşmaz bir mücadele değil, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve halk demokrasisini hedefleyen uzlaşır bir mücadele olacaktır. Kürdistan işçileri, yoksul köylüleri, yurtsever aydınları, geniş emekçi küçükburjuva yığınları arasında çıkar çelişmesi olamaz. Çelişki, onların özgünlüğünü bulmak, buna göre örgüt ve mücadele biçimlerine çekmek, koordinelerini sağlamak üzerinedir. Bu ayrılığı yitirmemek lazım. Özellikle öncü yığınlarla kaynaşıyor diye, bilinç, disiplin ve eylem ölçülerini yitirirse öncülüğünden bir şey kalmaz, artçı durumuna düşer.

Dördüncüsü; tek düze çalışmadan, örgüt ve eylemden sakınmak gerekir. Cephenin sınıfsal zenginliği, örgütsel ve eylemsel zenginliğe yol açmalıdır. Temel mücadele yöntemimiz silahlı mücadeledir. Cephenin temel koşulu bu ilkeyi benimseme ve desteklemektir. Saflarından gittikçe daha fazla milis, savaşçı, kadro çıkarmaktır. Silahlı mücadele nasıl, silahlı propagandadan gerillaya, ayaklanmalara kadar çeşitlilik içindeyse, özel eylemlilik, sabotaj, ekonomik sabotaj vb. eylemler de yaygın olacaktır. Siyasal mücadelede bildiri, afiş, broşür gibi yazılı propagandadan, toplantı, grev, protesto, yürüyüş vb. çeşitlilik içinde olacak; direniş, askeri, siyasal, kültürel, ekonomik, sosyal vd. alanların tümünde olacaktır. Her türlü olanakla, her yerde cephesel görev ve eylemlilik sergilenecektir. Cephe bilinci, örgütlenmesi ve eylemi budur. Bunlar yapıldığında tek düzelikten kurtulunur... Mücadele sadece dağda silahla verilen mücadele değildir. Mücadele, dağda, ovada, şehirde, okulda, fabrikada, evde, dışarda her yerde; uygun düşen her araçla verilmelidir.

Beşincisi; Cephe görevlerine ve birlik örgütlenmelerine bürokratça yaklaşılmamalıdır. Cephe faaliyeti salt bir yayın, dernek vb. sosyal bir faaliyet değildir. İllegal örgütlenen, legal, yarı-legal olanakları değerlendiren bir siyasal ve askeri örgütlenme ve mücadele faaliyetidir. Günün artık birkaç saatinde yürütülen bir çalışma değildir. Bütün zamanın, olanakların, gücün sarfedildiği bir çalışmadır. Gevşemek, işin diplomasisine dalmak, propaganda ile yetinmek yurtseverlik görevlerine yabancıdır. Cephe olanaklarına sürüklenip, sendikal bir mantıkla cephe faaliyetlerini yönetmek bürokratizmdir. Cephe çalışmaları yığın insiyatifiyle, açıklıkla, demokratik merkeziyetçilikle, yığınların denetimiyle, uygulamanın tartışma ve kararlarına yığınların katılımıyla yürütülür. Bu çalışma da, katılımın kitlesel karakterine göre, eylemin kitlesel karakteri yükselebilecektir. Kendini kitlelere denetletmeyen, teşhirleri kitlesel toplantılarda yapmayan bir cephecilik cephe faaliyetini daraltır, bürokratizme kaydırır.

Altıncısı; Cephe, ulus ve ülke çıkarları bilinci ve sorumluluğu ile yürütülen bir çalışmadır. Cephe ortamında aileci, dinsel, mezhepsel, hemşehrilik, aşiretçi ayrımlar; cephe çalışmalarını zayıflatan, çoğunluğun çıkarlarına hizmet etmeyen, ulus öncesi anlayışlar olup, birkaç kişiye, dolayısıyla düşmana yarayan anlayışlardır. Cephe ortamı; bu tür anlayışların aşılacağı zemindir. Cephe ortamında eğitim, ikna ve örgütlü davranış esas alınmalıdır. Örgütsüz yaşam, bireyi de, cepheyi de güçsüz bırakır. Cephenin gücü; kollektif bir organ olmasındadır. Cephe bir örgüt olduğuna göre, bir disiplini olmalıdır. Cephede disiplin; bilinç, sorumluluk ve gönüllülüğe dayanır. Herkesin sorumlu olduğu bir disipline, kurallar bütünlüğüne varılmadı mı çalışma yürütülmez. Cephenin disiplini halkımızın ulusal bağımsızlık ve demokrasi çıkarlarının otoritesidir. Cephe üyeleri kendilerini bu otoriteye karşı sorumlu hissetmek ve çalışmaları disipline tabi kılmak zorundadırlar.

Yedincisi; her cephe üyesi, sempatizanı, cephe çalışmaları ve kazanımlarını göz nuru gibi korumalıdır. Faşist Türk sömürgeciliği özel savaşı geliştirecektir. Giremediği Parti ortamına, geniş cephe ortamını kullanarak sızabilir. Sadece o değil, emperyalist çevreler ve reformistler de, cephe faaliyetlerimizi yozlaştırmak için çeşitli yollarla Cephe ortamına sızmak isteyeceklerdir. Bilincimiz, örgütsel sağlamlığımız, eylemsel heybetimizle gedik vermeyen bir duvar olmalıyız. Bu gücümüzle onların üstüne üstüne gitmeliyiz. Kölelik zincirlerini kırmak için bu zorunludur.

Sekizincisi; Cephe görevleri yanlış anlaşılmamalıdır. Cephenin kitlesel karakter, siyasal, askeri, ekonomik, kültürel, sosyal çalışma ve eylem tarzı açık olduğuna göre, görev anlayışı çok çeşitli olacaktır... Her yurtsever bu çalışmalarda yerini alabilir ve almalıdır. Toplum gerçekliğimiz, bölünmüş yapımızı, kitlelerimizin bilinç, örgütlenme yetersizliklerini, yığınla sorunlarını unutmamalıyız.. Muazzam bir sabır, bir o kadar yaklaşım, eğitim, ikna ustalığı, görev verme ve çalıştırma ustalığı gerekir. Herkesin koşulları silahlı savaşa yetmeyebilir. Herkes fiili çalışamaz. Başta herkesi aktif cephe kadrosu yapma anlayışı kitle gerçekliğine ters düşer. Kitlelerin, günlük yaşam faaliyetleri vardır. Bundan hareketle, cephe çalışmalarına çekilirler. Gittikçe bilinç, örgüt ve eylemin ürünü olarak profesyonelleşme artar... Cephenin askeri-siyasal faaliyeti, örgütlenme anlayışı var. Askeri örgütlenme cephenin bir koludur. Cephenin en önemli faaliyeti onu güçlendirmek ve katılımı hızlandırmaktır... Cephe örgütçülüğü; kimi propagandacı, kimi yazar, kimi kültürel faaliyette, kimi örgütlenmede, kimi dış dayanışmalarda, çalıştıracağını bilme ve bu çalışmaları koordine edebilme gücüdür. Cephe bilinci ve örgütçülüğü; halkımızın yüce bağımsızlık ve demokrasi savaşı yolunda, birleşmek ve mücadele etmektir.

Halkımızın, Ulusal Kurtuluş Cephesi ERNK'yi Örme ve Ulusal Kurtuluş Kongresinde Taçlandırma Çalışmaları Yoğunlaşarak Sürüyor

Faşist Türk sömürgeciliği, ardındaki emperyalizm ve Kürdistan'daki işbirlikçilerine karşı, halkımızın siyasal ve savaş birliği olan Ulusal Kurtuluş Cephesini geliştirmenin politik-pratik koşulları, her yönüyle olgunlaşmaktadır. 21 Mart 1985'te örgütsel kuruluşuna adım atan ERNK'nin geliştirilmesi, PKK'nin III. Kongre kararlarıyla güncel kaçınılmaz devrimci, yurtseverlik görevi olarak konmuş; cephe çalışmalarının örgütsel bütün sorunlarını çözme araçları oluşturulmuştur.

ERNK, ülkemiz Kürdistan'da savaşın ürünü olarak doğup gelişmiştir. Ulusal birlik ve mücadele, halkımızın tarihsel talebidir. Ulusal Kurtuluş Cephesi, bir avuç işbirlikçi dışında, halkımızın tüm yurtsever sınıf ve tabakalarının ulusal bağımsızlıkçı bilinç, birlik ve savaş örgütüdür. Ulusal Kurtuluş Cephesi; dün olduğu gibi, bugün de savaş içinde örülecektir. Sadece ülkemiz Kürdistan'da değil, sömürgeci politikalar sonucu dünyanın her tarafına dağılan yurtsever Kürdistanlı insanların bilinçlenme, birleşme, örgütlenme, olanaklarını savaşa seferber etme, kaynağa dönüş hareketi ERNK'de ifadesini bulacaktır. ERNK, ulusal kurtuluş örgütlenme gücüyle, Kürdistan'ın diğer parçalarında; ulusal kurtuluşçu bilinç ve örgütlenmeyi taşırma, dörde bölünen ülkemizin ülkesel ve ulusal birlik insiyatifidir. ERNK; Ortadoğu'nun anahtar devrimi olan Kürdistan devriminin, dünya devrim ve demokrasi cephesiyle organik bütünleşmesi olacaktır.

Bu tarihsel sorumlulukla, PKK önderliğinde, ERNK siyasal ve savaş kollarıyla —temelinde Kürdistan olmak üzere— her tarafta örülmektedir. Geniş yurtsever yığınlar Cephe çağrısını coşkuyla karşılamışlardır. Cephe ve Cepheye zemin olan sınıf ve tabakaların cephesel birliklerinin program ve yönetmelikleri yurtsever işçi, köylü, gençlik, kadın vb. emekçi yığınların yoğun tartışma ve değerlendirmelerine sunulmaktadır. Sözkonusu program ve görevler, tarih karşısında kaçınılamayacak sorumluluğu ilgili bütün güçlerin değerlendirme ve eleştirisine sunulmuştur. Faşist Türk sömürgeciliğinin; (ordu, basın) saldırıları ve siyasal oyunları ile işbirlikçilerini de kullanarak bu gelişmeleri durdurma faaliyetleri, yurtsever yığınların kararlı direnişiyle boşa çıkarılmaktadır. Halkımızın birlik faaliyetleri önünde engel olma konumlarını sürdürmede ısrarlı olan Kürt otonom ve reformist örgütleri ve anlayışları, yurtsever yığınlardan tecrit olmaktadırlar.

Bildiri, afiş, gazete, dergi, toplantı, eyleme kadar her türlü araçla büyük bir kararlılık içinde sürdürülen Cephe birliklerinin örülmesi, organlarının oluşturulması; ileri bir bilinçlenme, örgütlülük ve savaşın gelişmesini ortaya çıkarmaktadır. Örgütlü Cephe çalışmaları ilgili sosyalist, yurtsever, demokratik güçlerin desteğini görmekte, halkımızın kutsal bağımsızlık savaşına olan dayanışmalarını arttırmakta, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi uluslararası platforma daha fazla yansımaktadır.

ERNK'yi örme ve güçlendirme çalışmaları, halkımızın diri, bilinçli önderliğiyle, dolayısıyla bir ulusal kollektivizmle sürmektedir. Ulusal Kongresinde zirveleşecek ERNK çalışmaları; halkımızın kurtuluş mücadelesine, birleşmesine, uluslararası ittifaklarını geliştirmesine atılım kazandıracaktır.

Bütün Kürdistanlı yurtseverlerin Cephe birliklerinin oluşturulması faaliyetine bütün benlikleriyle katılmaları; tek yurtseverlik görevidir.

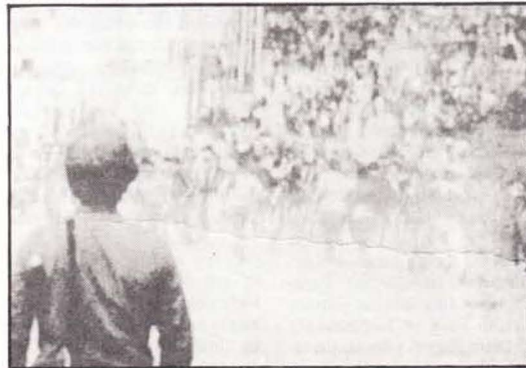

Kerami Cinayeti:

LÜBNAN'DA YENİ BİR ÇÖZÜMSÜZLÜK MÜ?

Haziran ayı başında Lübnan Başbakanı Raşit Kerami'nin bir suikast sonucu öldürülmesi, öteden beri devam eden ve çözümüne gidilemeyen birçok sorunun, bir dönem daha mevcut çözümsüzlüğünü koruyacağını göstermektedir. Gerek kendi iç sorunlarından, gerekse de uluslararası güçlerin politikalarından kaynaklansın, Lübnan'da istikrar sağlanamamakta, mevcut çatışmalı durum azalma gösterse de halen yer yer devam etmektedir.

Raşit Kerami cinayeti, Lübnan düğümünün çözümünü geciktirecektir. Bu konuda kesin bir tarih verilemese de, fakat ortaya çıkan birçok gelişmeden böylesi bir sonucu çıkarmak mümkündür. Lübnan iç politikasında önemli bir yeri olan Kerami, günümüze kadar 9 kez Başbakanlık yapmıştır. En son 1984'te Ulusal Birlik Hükümetini kurarak, başbakan olan Kerami, Lübnan'da iç savaşın durdurulması için harcadığı yoğun çabaları ile de tanınmaktadır. Uluslararası koşulların yanısıra, Doğu Akdeniz'in kendine özgü sorunlarından dolayı da bu çabalar istenilen sonuca ulaştırılamamıştır. Fakat, özellikle de 1987 yılına girişle birlikte, mevcut sorunlarda çözüm olasılığı daha da güçlenmiş, iç savaş biçiminde devam eden Lübnan ulusal güçlerinin kendi aralarında ve

Güney Lübnan halkı, İsrail birliklerine karşı protesto gösterileri düzenliyor

Hareket Emel ve Filistinliler arasındaki çatışma ateşkes imzalanarak durdurulmuş, ulusal güçler arasında birlik güçlendirilmiştir. Kerami'nin başbakanlık görevini üstlendiği Ulusal Birlik Hükümeti, ulusal güçler arasında birliği güçlendirmede önemli bir rol oynamış, Lübnan ulusal güçlerinin birçok konuda ortak hareket etmesine yol açmıştır.

Kerami'nin herhangi bir örgüt gücü olmamakla birlikte, Lübnan ulusal güçlerinin yanında tavır alması ve bağımsız kişiliği ile halk üzerinde etkisi olan bir liderdi. Aynı zamanda, Suriye'nin Lübnan'da barışın sağlanmasına yönelik girişimlerinin en yakın destekçisi olan Kerami, hükümetinin, halkın ekonomik sorunlarına çözüm getirememesinden dolayı, 4 Mayıs 1987 tarihinde istifa etmişti. Ancak istifası —2 yıla yakın bir süredir görüşmediği—, Cumhurbaşkanı Emin Cemayel tarafından kabul edilmemişti. Bunun üzerine başbakanlık görevine devam eden Kerami, Suriye'nin Beyrut'a müdahalesini destekleyerek, çatışmaların önemli oranda durdurulmasını sağlamıştır. Fakat, Lübnan'da bütün çabalara rağmen, zaman zaman çeşitli olaylar gündeme gelmektedir. Barışın sağlanması önünde, engel olarak ortaya çıkan bu olayların önemli bir kesimi İsrail ve Hıristiyan Falanjistler tarafından çıkarılmaktadır.

10 yılı aşkın bir süredir savaşa sahne olan Lübnan'da, son dönemlerde barışın sağlanması yönündeki umutlar daha da artmıştı. Bazı olaylar meydana gelse de barışın sağlanması doğrultusunda adımların atılmaya devam edileceği bekleniyordu. Böylesine hassas bir dönemde Kerami'nin öldürülmesi bazı soru işaretlerinin oluşmasına da yol açtı. Lübnan Başbakanının öldürülmesi, Lübnan'da barışın sağlanmasına ne kadar etkide bulunacak? Çatışmaların ve anlaşmazlıkların artmasını mı birlikte getirecek? Bu ve benzeri daha birçok soru kafalarda dolaşmaya başladı. Kerami'nin ölümünün, şimdiden hangi tür sonuçlara yol açacağını kestirmek pek mümkün olmasa da; bilinen bir gerçek var ki bu suikast, Lübnan'da barışın sağlanması çabalarını baltalamaya yöneliktir.

Son birkaç ay içerisinde meydana gelen gelişmeler, bunun böyle olduğunu göstermektedir. İsrail'in Lübnan'dan askeri birliklerini çekmesinin ardından Lübnan ulusal güçleri ile Filistinli gerillalar, saldırılarını bu kez İsrail'e ve Güney Lübnan'da İsrail'in denetiminde hareket eden Fa-

Öldürülen Başbakan Raşit Kerami

lanjistlere yönelttiler. Peşpeşe geliştirilen birçok eylemde İsrail ordusu ve işbirlikçisi güç küçümsenmeyecek darbe aldı. Bunun üzerine İsrail, uçak ve helikopterlerle bombalamalara girişmenin yanısıra, geçtiğimiz günlerde askeri güçleri ile karadan Güney Lübnan'a girdi. Bu saldırının Kerami'nin ölümü ile aynı dönemde gerçekleşmesi dikkat çekicidir. Görülen odur ki, Lübnan gericiliği ve İsrail, son gelişmelerin aleyhlerine olan yönünü lehlerine çevirmek istemektedirler; bunun için de bir dizi saldırıyı gündemleştirmektedirler. İç barışı olumsuz yönde etkileyen birçok olayın gelişmesi ardında İsrail ve Lübnan gericiliğini görmek mümkündür. Diğer bazı güçlerin de bu yönlü çabaları olmakla birlikte, esas olarak sözkonusu ettiğimiz güçlerin rolü başatdır.

Şu anda başta Beyrut olmak üzere, Lübnan'ın birçok bölgesinde Lübnan ulusal güçlerinin arasında var olan çatışmalar durulmuş gözükmektedir. Suriye ordusunun Beyrut'ta çatışmalara müdahalesi ardından, Filistin mülteci kampları etrafındaki kuşatma kaldırıldı ve çatışmalara son verilmesi için ateşkes imzalandı. Uzun bir zaman geçmesine rağmen, yer yer bombalama ve öldürme eylemleri gerçekleşse de, barış durumu devam etmektedir. İşte Kerami'nin öldürülmesi, Lübnan'da yeni çözümsüzlüklere yol açabilir mi? Ya da giderek sağlanan barışın bozulmasını ve Lübnan ulusal güçlerinin kendi aralarında ve Filistinlilerle çatışmasını yeniden yaratabilir mi? Önümüzdeki günler bunları daha açık bir şekilde gösterecektir.

Şimdiden söylenebilecek diğer bir şey ise, bugün Lübnan'da çözüm olasılığının daha büyük olduğudur. Ayrıca, Lübnan ulusal güçlerinin birliği korumaya, iç barışı sağlamaya ve Lübnan gericiliği ile İsrail'e karşı mücadeleyi sürdürmeye büyük önem verdikleri de bilinen bir gerçektir. Buna rağmen, yaşanan gelişmelerin Lübnan'a neler getireceği konusu önümüzdeki günlerde daha da aydınlık kazanacaktır.

Körfez'de ABD Saldırganlığı Artıyor

'87 yazının ilk ayına girdiğimiz şu günlerde, genel olarak Ortadoğu'da, özel olarak da bunun doğu kısmı olan ve "Körfez" olarak adlandırılan bölgede çelişki ve çatışmaların en üst noktaya doğru tırmandığı gözlenmektedir. Bu duruma, giderek artan ABD saldırganlığının yol açtığı gün gibi açıktır.

İran, Irak ve diğer bazı Arap ülkelerini içine alan ve Türkiye'nin de dahil edilmesi gereken Körfez bölgesinin zaten çok çeşitli çelişki ve savaşları yaşadığı göz önündedir. Bazı son gelişmeler ise, bunun daha da tırmandırılması ve daha büyük savaşların patlaması için ortamın hazırlanması olmaktadır. Durumu daha iyi anlamak için olaylara şöyle bir göz atmak gerekir. Mayıs sonlarına doğru Körfez'de seyretmekte olan bir ABD gemisi havadan açılan bir füze ateşiyle vuruldu. Fazla gizlenemeyerek füzeyi atan uçağın Irak'a ait olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Ancak olay üzerine, bizzat taraflarca yapılan açıklamalar oldukça ilginçti. Pentagon yetkilileri, füzeyi ateşleyen uçağın, henüz ateşlemeden önce geminin ABD'ye ait olduğunu bildiğini, geminin ise uçağa hem sinyal verdiğini, hem de uçağın ateşleme yaptığını bildiğini, hem de istese füzeyi isabet almadan etkisiz kılabilecek silahlara sahip olduğunu açıklıyorlardı. Fakat bunların hiçbirisi yapılmamıştı. Buradan, açıkça geminin isteyerek ateş aldığı sonucu çıkıyordu. Zaten olay üzerine Irak özür dilemekle yetinirken, ABD'de de sadece tazminat ödenmesini istiyor ve devamla ABD'nin Kuveyt gemilerini kendi bayrağı ile Körfez'den geçireceğini açıklıyordu.

Bulmaca fazla uzamadan "sır" çözüldü. Olaydan bir kaç gün sonra Reagan ve diğer Pentagon yetkililerinin yaptıkları açıklamalar her şeyi ortaya koydu. Bu açıklamalarda, ABD'nin, Körfezin İran tarafından "tehdit edilmesine" izin vermeyeceği ve İran'ın yeni aldığı "ipekböceği" füzelerine saldırı yapabileceği belirtiliyordu. O halde, ABD gemisine yapılan uçak saldırısı bu amaca ortam hazırlamak için düzenlenmiş bir komploydu. Açıkça ABD tarafından düzenlenmiş yeni bir "özel savaş" girişimiydi. Böylece ABD bölgeye yönelik saldırganlığını ve askeri tehditini artırmaya çalışıyordu.

Ve daha sonraki gelişmeler bunu açıkça doğruladı. Zayıf da olsa, belli bir istikrar arayan Lübnan'da, bu doğrultuda çalışan başbakan Raşit Kerami öldürüldü. Haziran başından itibaren NATO, Erzurum, Muş ve Ağrı'da, yani Kürdistan'ın en stratejik bir alanında bir ay sürecek olan geniş bir askeri tatbikata başladı. Türkiye-İran ilişkileri aniden gerginleşti ve en sosyaldemokrat yazarlar bile faşist yönetimin İran'a karşı daha saldırgan olmasını ve Kürdistan'da daha büyük askeri operasyon yürütmesini istedi. En son "Venedik Zirvesi"nde, Ortadoğu ve Basra Körfezi, emperyalist devletlerin ilk gündem maddesi oldu. İlk açıklama "teröre karşı mücadelede görüş birliğine varıldığı" biçiminde yapıldı. Bunlar birbirinden kopuk değil, çok yakından bağlı olaylardı. Belki her şey Reagan planı doğrultusunda gelişmedi, ama ABD'nin bölgeye yönelik saldırgan tutumundaki artışı gözler önüne serdi.

Bütün bunlar, bölgede gelişen ABD karşıtı tutumun, ABD'yi daha da sıkıştırdığının işaretiydi. Zira Mayıs ayı boyunca bölgeye yönelik Sovyetler Birliği'nin de bazı çalışmaları olmuş, Filistin, Suriye-Irak ilişkileri gibi sorunlarda bazı değişiklikler ortaya çıkmıştı. Sovyetler Birliği, Kıbrıs'tan Filistin'e ve İran-Irak savaşına kadar bazı planlar önermişti. Pratik olarak bundan daha önemlisi, Suriye bazı sorunlarını çözüp Arap dünyası içinde durumunu daha da güçlendirir olmuştu. İran ise, çeşitli yollardan silahlanmasını artırıyor, yeni füzeler alıyor, kuzey ve orta cepheden Irak'a karşı yeni saldırılar geliştiriyor ve diğer Körfez devletlerini açıkça tehdit ediyordu. ABD tehditlerine karşı ise, "Batı'nın dişlerini söktüklerini" açıkladı. Diğer önemli bir olgu da, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesindeki gözle görülür gelişme ve yeni atılımdı. Bu gelişme, Türk faşizminin sınırlarını aşarak doğrudan emperyalist çıkarları tehdit edecek düzeye ulaşıyordu. Bunu, emperyalist devletlerin "Kürt terörü" uydurmacasını ortaya atarak sorunu toplu görüşmelerinin gündemine almaları ve bir yandan Türk faşizmini daha çok desteklerken, öte yandan da hep bir ağızdan ve beslemelerini harekete geçirerek saldırır olmaları açıktan gösteriyordu.

Sonuç olarak, bölgedeki gerginlik daha çok artmış, bölgenin yeni olaylara gebe durumu iyice gelişmiştir. Bölge güçlerinin gelişen mücadeleleri karşısında etkinliği tehdit edilen ve zayıflayan ABD, bölgeye yönelik askeri tehdit ve saldırganlığını artırma çabası içindedir. Türkiye, İsrail, Mısır gibi bölge güçleri bu saldırganlığın "truva atı" olma görevlerinin başındadırlar. Fazla belli olmasa da, Sovyetler Birliği'nin bölgeye yönelik yeni bazı çalışmalarının olduğu gözlenmektedir. Suriye, İran gibi güçler, ABD tehditleri karşısında direnişlerini daha da geliştirme çabalarını sürdürür gözükmektedirler. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, bu ortama devrimci gelişmeleri dayatma ve ilerici çözümleri gündemleştirme rolünü pratik olarak daha etkin oynar hale gelmiştir ve bunu daha da geliştirme yolunda ilerlemektedir.

Kürdistan'a giden bir gazeteci ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz

"Politikayla İlgisi Olmayan Köylüler Dahi Tüm Umudunu PKK'ye Bağlamıştır"

Soru: *Avrupa'da "Türkiye'nin demokrasiye dönüşü"nden bahsedilmektedir. Siz Türkiye'ye ve özellikle Kürdistan'a çok sık gittiniz; bu konuda izlenimleriniz nelerdir?*

Cevap: Demokrasiye dönüşten kesinlikle söz edilemez. Tamamen Türk toplumuna hakim olan bir ırkçılık mevcuttur. İdari makamların uygulamaları 2. Dünya Savaşı zamanındaki uygulamalardan bilinmektedir. İnsanların kesinlikle hakları yoktur. Polisin ve askerin varlığı o kadar güçlü bir şekilde yansımaktadır ki, bir sivile 3 üniformalı düşmektedir. Hatta belirli köylerde köylüler yeterince yiyecek maddesi bulundurma hakkına sahip değiller. Basının da bildirdiği gibi, her köylü günlük yaşamını karşılayacak yiyecek maddelerini bulundurabilir, aksi halde o bunu bazı "teröristlere" ya da "bölücülere" verebilir düşüncesiyle bu uygulamaya başvurulmaktadır.

Özellikle bir aydır güncellik kazanan sürgünler hemen hemen 2 yıldan beri uygulanmaktadır.

Soru: *Zorunlu göç nasıl gerekçelendiriliyor? Bu konuda ne tür izlenimleriniz var?*

Cevap: Bunun gerekçesi tamamen abestir. Bu uygulamayı hükümet 1932'de yapılan bir yasa maddesine dayandırmaktadır. Buna göre orman yakınındaki köylülere belirgin bir şekilde nerede yaşayabilecekleri, ormanı korumak için bildirilir.

İnsanlar jandarma ve asker tarafından tekrar ve ebediyen geriye dönmemeleri için kendi evlerini kendi elleriyle yıkmaya zorlanmaktadırlar.

İki hafta önce Cumhuriyet gazetesinin yazdığı, "9 milyon kişi zoraki göç ettirilecek" haberi, büyük olasılıkla doğru değildir. Ama tahmin edildiği kadarıyla yüzbin insan zoraki göçe tabi tutulacak.

Türkiye şimdi, Irak sınırı boyunca "güvenlik kordonu" için ölü bir bölge yaratmak istemektedir. Tamamen üst üste yığılı bir şehir olan Van'da surları gözetleyebildim. Pazar günü vardım. Pazar sabahı büyük askeri helikopterler alçak uçuşlarla şehrin üzerinde uçmaya başladılar ve gürültü evlerin içinde korkunç bir şekilde kulakları çınlatıyordu. Bu, saatlerce devam ediyor, insanlar birbirleriyle konuşamıyordu.

Pazartesi sabah erkenden büyük askeri araçlar şehire geldi. Gürültü bütün şehirde kulakları çınlatıyordu. Biz, bu arada bize, "bakın ne kadar çok asker var. Siz arkasında 6 polis olmayan iki Kürdü yan yana görüp göremeyeceğinizi deneyebilirsiniz" diyen çok dostane bir Kürt'le konuştuk.

Van'da direnişin kendine has bir yanı var. Sivil halk devlet gücünü tanımıyor. Bu da kendini şöyle yansıtıyor: İnsanlar resmi bir evraka ihtiyaç duyduklarında direkt yetkili memura gidiyorlar ve ona para teklif ediyorlar. Memur parayı aldıktan sonra, ne isterlerse onu yaptırıyorlar, aksi halde memur, askere şikayetle tehdit edilmekte. Böylece devlet tanınmamakta. Bu da diğer şehirlerde tanık olmadığım bir direniş şekliydi.

Soru: *Avrupa'ya Kürdistan'dan bir çok ilticacı gelmekte; resmi makamlar bunları, "ekonomik ilticacı" olarak tanımlamaktadırlar. Örneğin, bir parti üyesi olmayan Kürdün yaşamı nasıldır?*

Cevap: Avrupa'da "ekonomik ilticadan" bahsedilmekte. Ben bu konuda şunu söylemek isiyorum. Tamamen yoksullaştırılan Kürdistan halkını ve onun varlığına yönelik her türlü imkanı ortadan kaldırmak da Türk hükümetinin bir politik kararını oluşturmaktadır. Burada herhangi bir partiye bağlı olmak bir şey değiştirmiyor. Bu, hepsi için geçerli olan bir durumdur. Ben bir sene önce Atatürk Barajının yapılacağı yer olan Samsat (Adıyaman'ın bir kazası)'daydım. Burada jandarmanın ve polisin varlığı özellikle belirgin. Ve sivil halka karşı davranışları tamamen keyfidir. Bunu ben kendim de yaşadım. Bütün gün polisler ateşe hazır silahlarla gezmektedirler. Bizi gördüklerinde yanımıza gelerek emirlerini bildirdiler. Bunu bütün halka karşı da yapıyorlardı. Köyde bana anlatılana göre jandarma subayı insanların özel yaşamı ve işi hakında keyfi emir ve kararlar vermektedir. Örneğin, polisler gelip şunu söylüyor: "Sen PKK'lisin bunun için dükkanını elinden alıyoruz." Polisler gerekçesiz olarak insanları tutuklamakta. Birisinin Kürtler için çalıştığı söylentisi, tutuklanması için yetmekte ve artmaktadır. Ya da Kürtçe bir türkü söylemek bile tutuklanmaya yol açmaktadır. Bir kere biz bir Kürtçe türkü söylenmesi için bir Kürt ozanı aradık. O da buna hemen hazırdı. Türküyü söylerken bir kaç kez kesmek zorunda kaldı. Bu durum bir kaç kez tekrarlandı. Sonuçta Türkçe söylemek zorunda kaldı. Kürt dili yasaktı. Fakat Türkçe sözler de melodiye uymuyordu. Bu tür keyfi uygulamalar partili olsun yada olmasın herkese yapılıyor.

Soru: *Bazı bölgelerde sıkıyönetimin kaldırıldığı söylenmektedir. Buralardaki uygulamalar hakkında neler söyleyeceksiniz?*

Cevap: 3 ay önce 1500 üzerinde özel komando bölgeye götürüldü. Türkiye'de bunlara "süper komando" deniliyor. Bunların bir kısmı F. Almanya ve ABD'de eğitilmektedirler. En gelişmiş modern silahlara sahiptirler. Ayrıyeten kurt köpekleri de var.

Akşam saat 22 00 ya da 24 00'den sonra -köyün yerine göre- sivil insanlar evlerini terk edemezler. Böylece gündüz boyu hiç yemek verilmeyen köpekler geceleri köylere salınmakta, herhangi birisi, evini terk etmesi halinde bu köpeklerin saldırısına uğramaktadır.

Soru: *İnsanlar nerelere sürgün ediliyor?*

Cevap: Bunun için büyük bir plan var. Buna göre halk havadan ve yerden kontrol için etrafında dağ, tepe ve orman olmayan düzlük şehirlerde toparlanacak. (Stratejik köy, ya da köy-kent kastediliyor bn.) Ev olarak ise, içinde yaşamın imkansız olduğu sac kulübeler düşünülmekte. Diğer bir planda da insanlar İzmir, İstanbul, Ankara, Adana gibi Türkiye metropolerine gidip lümpen proleter olmaya zorlanmaktadırlar. Onlar için buralarda yaşam olanağı da yoktur. Ne iş bulabilirler (Resmi işsizlik oranı %20 dir), ne de ev. Hiçbir şeyleri yok. Yapabilecekleri tek şey bitkisel hayat yaşamaktır.

Soru: *Köylerde baskınlar oluyor mu? Nasıl yapılıyor?*

Cevap: Baskınlar hala var. Sabahları jandarmalar gelip köyün etrafını sarıyorlar. Tüm köylüler köy meydanına toplatılmakta bir kısmına işkence yapılmakta, kadınların ırzına geçilmekte, köylülerin ürünlerine el konulmakta, neleri varsa ellerinden alınabilmektedir. Karşılaştığımız bir Kürdün anlattığına göre, kendilerine ailelerinden kalan miraslarına bile el konulmuş. Ve bu talan askerler tarafından, az olan ücretlerine ek olması için yapılmaktadır. Baskınlar; işkence, ırza geçme ve talan şeklindedir. Ben kişi olarak bu köylere giremedim. Çünkü bu yörelerde yabancı olarak dolaşmak yasak ve ben adım adım polis tarafından gözetleniyordum. Ama şehirlerde bu tür uygulamalara maruz kalmış köylülerle görüşebildim.

Soru: *Kürdistan'daki cezaevleri hakkında da izlenimleriniz var mı? Örneğin şu anda cezaevlerinin durumu nasıldır?*

Cevap: Kötü yönüyle şöhret kazananlarına Mardin cezaevi örnek gösterilebilir.

Bu şehir tümsekte bulunmakta, bu tümseğin altında Suriye zemini bulunmakta. Tepenin en üstünde NATO üssü vardır. Burada Suriye zemini kontrol edilmekte ve Irak'ın büyük kesimi gözetlenebilmektedir. Bu üs geçen Ağustos ayında PKK partizanları tarafından saldırıya uğradı. Bu üssün hemen altında cezaevi bulunmaktadır. Bunun etrafında tek bir ağaç bile yoktur. Yazın sıcaklık +50 dereceye kadar yükseliyor. Kışın ise dondurucu bir soğuk var.

Cezaevi hücreleri 1 m genişliğinde 2 m uzunluğundadır. Tutuklular böylesi koşullar altında yaşamaya mecbur tutulmaktadırlar. Çok kısa bir süre önce Kürdistan'da yeni bir işkence merkezi olacak olan ve kimsenin şimdiye kadar bahsetmediği yeni bir cezaevi Siirt'te yapılmıştır.

Şimdiye kadar bu yönüyle tanınan Diyarbakır Cezaevi, bu fonksiyonu görüyordu. Fakat bu arada Diyarbakır Cezaevi bir çok Avrupa delagasyonu tarafında ziyaret edildi. Bu vesileyle şimdiye kadar bilinmeyen bu işkence merkezi aşağı yukarı 6 ay önce Siirt'te açılmıştır. Siirt Suriye sınırına yakındır. Bu bölgedeki Kürtlerin bana anlatığına göre bu cezaevinde 3000 üzerinde tutuklu var. 360 kişi için yapılan Diyarbakır Cezaevinde şimdi 4000'e yakın tutuklu bulunmakta.

Soru: *Halkın direnişe olan münasebeti nasıl?*

Cevap: Şu dönemde halkın içinde kök salan parti PKK'dir. Politikayla hiç bir ilgisi olmamış sıradan köylüler dahi umutlarını, burada Apocular olarak adlandırılan PKK'ye bağlamakta ve onun askeri yönetimin işkencelerine hakim olan keyfi uygulamalarına nasıl karşı çıktıklarını görmektedirler.

Gerçekten de bugün direnen tek grup budur. Diğer gruplar besbelli ki, cuntanın saldırısından sonra kendilerini yaşatamadılar.

Türk basını sık sık sivillerin PKK tarafından öldürüldüğünü belirtmekte. Geçen yıl yine PKK'nin sözümona katliamlarından bahsedilirken bir taksi şoförüyle konuştum. Taksi şoförü o yöreden gelmekteydi ve kendisi olayı çok daha değişik biçimde yaşamış. Kürdistan'da temel taşıma araçları dolmuşlardır. Böylesi bir dolmuş içerisinde çok sayıda kadın-çocuk ve bir de Türk subayı varmış. Yolculuk esnasında birden Türk subayı yolda bir tavşan gördüğünü söyleyerek ateş açmaya başlar. Ancak yakında bulunan karakoldaki polisler ve askerler korkmaya başlarlar. Onlar da geri ateş açmaya başlarlar. Bu tek yönlü çatışma sonucu dolmuşta bulunan sivil halktan 10 kişi ölmüş, bir gün sonra Türk basını PKK'nin sivil halktan 10 kişiyi öldürdüğünü yazmıştı. Bu nedenle PKK'nin sivil insanları katletiğini dile getiren haberlere dikkatli yanaşmak gerekir. Kanımca PKK şu anda sivil halktan insanları katletmeyi amaçlamıyor veya onun çıkarına değildir. Bilindiği gibi PKK, sömürgeci güç olarak Türk ordusunu görmekte ve bundan dolayı eylemlerini ağırlıklı olarak Türk ordusu mensuplarına yöneltmektedir. Eylemler aynı zamanda Türk ordusu tarafından teçhizatlandırılmış milis güçlere yönelik oluyor. Buradaki amaç bu güçleri imha etmektir. Bu milisler mecburi askerliğe tabi tutularak eğitilmektedirler. Genaral Evren, 1985 yılında bölgeye gelmiş ve yöre halkının kendisini "PKK teröristlerine karşı savunmak" üzere silahlandırılmasını emretmiştir. Bunun nasıl gerçekleştirildiği oldukça ilginçtir. Bunun için "milletine sadık insanlar" seçilmektedir. "Milletine sadık vatandaş" olarak hükümet, Kürt olmak istemeyen ve kendisini Türk olarak, "dağ Türkleri" olarak gören Kürtleri anlamaktadır. Bugüne kadar bu, daha çok feodal ağaların özel birliklerinin devlet tarafından milislere dönüştürülmesi biçiminde olmuştur. Bunlar ise halka, özellikle yoksul köylülüğe saldırmaktadırlar. Burada aynı zamanda tarımın modernize edilmesi de bir rol oynamaktadır. Çünkü böylelikle yoksul köylünün toprak kaybı meydana geliyor. Yani bu tür durumlarda ağa köylüden toprağını geri vermesini talep ediyor.

Eğer küçük köylülük toprağını terk etmeyi red ederse, ağanın bu modernleştirilmiş ordusu gelmekte, köylüleri toprağından sürgün etmekte, öldürmekte ve her türlü saldırıya maruz bırakmakta. Resmi olarak muhtarların silah alan kişileri tespit ettiği söylenmektedir. Böylece de kan davaları güçlü bir şekilde kızıştırılmaktadır. Her halükarda, bu milislerin hepsinin rejim taraftarı insanlar olduğu kesindir.

Soru: *Avrupa basınında, Türkiye'de NATO askeri u-*

Devamı 22. sayfada

Faşist Türk Ordusu Halkımıza Ait Olan Herşeye Vahşice Saldırıyor

PKK önderlikli Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesi gelişip boyutlandıkça, cephesel ve gerilla ordusu karakteri kazanıp; Kürdistan'ın her yerinde faşist-sömürgecilik ve işbirlikçilerine darbe vurdukça, Türk sömürgeci ordusu acizleşmekte; acısını savunmasız halktan almaktadır. Türk ordusunun, ARGK gerillaları karşısında girdiği çaresizlik ve üst üste aldığı yenilgiler, her gün dünya kamuoyuna yansımaktadır. Türk ordusu; devrimci savaşımızın temel kaynağı olan halkımıza saldırmakta, onları tuttuklamakta, sürgün etmekte, zavallılığını örtmek için "terörist yakaladım", "terörist öldürdüm" oyunlarıyla uydu basınında teşhir etmekte, suçsuz yere öldürmektedir... Türk ordusunun Kürdistan'daki varlık ve işlevi budur. Onun cinayetlerini belgelemek her şeyden önce tarihini, katliamlarını sıralamak demektir.

Son olarak Dersim'in Sütlüce köyünde 1 Mayıs'ta çeşmeden su almaya giden Nadire Masya, Hadiye Kuran, Fadime Korkmaz, Emine Korkmaz ve Kadire Duran adlı bir grup Kürt genç kadının üzerine yaylım ateşi açan sapık faşist Türk askerleri Hadiye Duran ve Nadire Masya'yı ağır yaraladılar. Ölmeleri için her şey yaptılar. Ancak, köylülerin direnmesi üzerine yaralıları hastaneye kaldırmak zorunda kalmışlardır. Faşist subaylar, olayın duyulmaması için, köylülere işkence etmiş, köyde hapsetmiş, "bir kaza oldu, herkese böyle diyeceksiniz, olay köyden dışarı çıkmayacak" tehditinde bulunmuşlardır. Olayın duyulması ve halktaki tepkinin genişlemesi üzerine bir yandan baskı tedbirleri artırılırken, diğer yandan faşist burjuva basını olayı "alevi tepkiciliği", "devletin Dersim'i ve vatandaşı ihmali" olarak çarpıtmaya çalışmışlardır. Güneş balçıkla sıvanmaz...

TUNCELİ

Kaza mı kurşunlama mı?

Tüfek sesleriyle bölundu çeşme başı sohbeti. Çeşme başındaki beş kızdan ikisi kanlar içinde yerde yatıyordu. Hediye Duran üç yerinden ameliyat edildi. Yetkililer "kaza" diyor. Halk ise "jandarmanın hedef gözeterek ateş ettiği" görüşünde. Vali, 2000'e Doğru'ya bir jandarmanın tutuklandığını söyledi.

FADİME KORKMAZ, HEDİYE DURAN VE EMİNE KORKMAZ

NADİRE MAYSAN

Tunceli'de bir hafta gizlenen olay

Köylü kızlara yaylım ateşi

Nüfusunun büyük bölümü Alevi olan Sütlüce köyünde jandarmanın genç kızlara ateş açtığı, iki kızın yaralandığı öne sürülüyor

• Ayhan AYDEMİR • TUNCELİ

VALİNİN AÇIKLAMASI: "KAZA"

Dersim-Sütlüce'de olanlar, her gün Kürdistan'ın dört bir köşesinde olan yüzlerce öldürme ve yaralama olayından sadece biridir. Türk ordusuna, Kürdistan'daki her insanı istediği an tutuklama, işkence ve öldürme emri verilmiştir. Türk ordusu, bunu yasal hakkı kabul etmektedir. İzahı da "kolay" olmaktadır; "yasak bölgede dolaşıyordu", "teröristlere yataklık ediyordu", "teröristti" yalanlarıyla olayı kapatıyordu... Türkiye'de sergilenen burjuva parti sahtekarlığının, demokrasi oyunlarının, sahte solun oynadığı bütün rol faşist ordunun bu işlevini gizlemektir.

Türk egemenlik sistemi; Türk ordusu demektir. Türk ordusu demek; katliamlar demektir. Türk egemenlik sistemi, tarih boyunca Kürdistan'ın köleleştirilmesi üzerinde yükselmiştir. Türk ordusunun katliamlarının çoğunluğu Kürdistan halkı üzerinde geliştirilmiştir. Bu ordu, bugün emperyalist çıkarlarla bütünleşmiş, en vahşi karakterini almıştır. Faşist-sömürgeci bir ordudur. Ordunun dörte üçü katliamlarla Kürdistan'a yayılmıştır. Dersim, sömürgeci Türk ordusuna karşı Kürtlüğün onur kalesi, direniş kalesi olmuştur. Osmanlı ordusu Dersim'e sokulmamıştır. Dersim, 1914-18 Osmanlı-Rus savaşına girmemiş, Dersim'i savaş alanı yapmamıştır. Dersim, 1919 Koçgiri'nin cephe gerisi olmuştur... 1920-40 döneminin de Ermeni, Rum halklarının ardından Kürdistan'ı katletmeye başlayan Kemalist Türk sömürgeci ordusu, 1938'e kadar Dersim'i zaptedememiştir. 1938'de Direnişi ve onuru büyük, fakat ordusu küçük Dersim'in üzerine Türk ordusu binlerce asker, tank, top, uçakla saldırmıştır. Dersim'de Kürdistan, Kürt halkı, insanlık katledilmek istenmiştir. 1919-23 Kurtuluş Savaşında ancak onbin askerini yitiren Türk ordusu; Dersim'de yirmi bin Kürt insanını; kadın, çocuk, yaşlı demeden katletmiş; Dersim insanı, hayvanı, dağı, ormanı, suyu ile imha edilmek istenmiştir. Yüzlerce köy yerle bir edilmiş, Dersim; göç ettirilmiş, darağaçlarından geçirilmiş, kışla kültüründen geçirilmiş, açlığa ve geriliğe mahkum edilmiştir.

Türkiye şehirleri, tüm Kürdistanlılardan olduğu gibi Dersimli halkın oluşturduğu mahallelerle dolmuştur. Dersim'in bu şekilde nüfusunun yarıdan fazlası, toprağından sürülmüştür. Askeri birliklerin konumlandırılmasıyla Dersim bir kışlaya çevrilmiştir. Bu da yetmemiş, asimilasyon ürünü aydınlar ve tarikatın ürünü olan sosyal-şoven solu ile halkın geleceği tümüyle karartılmak istenmiştir.

Türk burjuva sömürgeciliğinin gücü, tarihi durdurmaya yetmemiş, Kürt halkını, Dersim'ini imha edememiştir. PKK hareketiyle Dersim, Türk sömürgeciliğine karşı ulusal intikam kalesi olmuştur. Dersim özünü sermiş, kaynağın kurumadığını göstermiştir. Ali Şer'lerin, Seyid Rızo'ların torunları bilimsel sosyalizmi donanmışlardır. Çağdaş bir öncülükle savaşa atılmışlardır. Dersim, Kürdistan'ın tümünü saran ulusal kurtuluş ateşinin sönmeyen bir ocağı olmuştur. Dersim dağları, PKK partizanlarıyla dolmuştur. Boşaltılan dağlar, yıkılan köyler, tekrar yeşermiştir. Mezara konan her Kürt insanının bedeli olarak on-yirmi daha fazla Türk askeri mezara gömülmektedir. Dersim'in bugün yaşadığı gerçek budur. Faşist ordunun hazmedemediği budur. Asimilasyon, göç ve açlık ters tepmiştir. Dersim tekrar askeri birliklerle takviye edilmiş, yasak bölgeler oluşturulmuş, sürgünler artırılmış, sürgün köylerin listesini alenen ilan etmişlerdir.

Dersim'de yaşanan tarih ve son olay, şunu açık göstermiştir ki, Türk ordusu acizlik içinde kıvranmaktadır. Halkın artan oranda kurtuluş savaşına destek ve katılımını önleyememektedir. Halkımıza karşı sistematik bir vahşet ve soykırım içindedir. Onun asıl işlevi budur. Türk ordusunun bu işlevini gizlemeye çalışan her değerlendirme, faşist orduya uşaklık yapma, insanlık suçu işlemektir. Madalyonun diğer ve asıl olan yüzü; Türk ordusunun Kürdistan'da bir tükeniş içinde olduğudur. PKK önderliğindeki ARGK gerillaları, cephesel birliğinde bilinçlenen ve birleşen halkın katılımıyla, bahardaki ekin gibi, durmadan daha gürbüz olarak üremekte ve güçlenmektedir. Kazanan Bağımsız ve Özgür Kürdistan; kaybeden döktüğü kan içinde boğulan Türk ordusu ve Türk sömürgeci egemenliği olacaktır.

Şırnak'ta Bir Yurtsever Daha Katledildi

Direniş savaşımızın en çok yoğunlaştığı alanlardan biri olan Şırnak, aynı zamanda faşist TC'nin de talancı katliamcı ordu sürülerine üs olarak seçtiği bir alandır. Kürdistan'da savaşa sürdüğü sayıları yüzbinleri bulan ordu birliklerinin "Harekat Merkezi"'ni burada konumlandıran sömürgeci-faşist düşman, her türlü "özel savaş" taktiklerini de bu merkezden yürütmektedir.

Fakat yurtseverliğin yaygın olduğu Şırnak'ta, düşman büyük bir güç biriktirmesine ve merkezi olarak üslenmesine rağmen sürekli gelişen direniş savaşımızın önünü alamamıştır. Aksine 15 Ağustos Atılımından bu yana gerilla birliklerimiz düşman güçlerine en ağır darbeleri bu alanda vurmuş ve vurmaya devam etmektedir. Ve devrimci savaş engel tanımadan alevlenmekte, bu ise Türk faşizmini her geçen gün daha beter boğmaktadır.

Bu gerçeklik karşısında acizleştikçe acizleşen faşist Türk devleti tarihi meziyetlerini yeniden icraya koyuluyor, yani yurtsever halk kitlelerine yönelik işkence ve katliam uygulamalarına hız veriyor. Bu amaçla 15 Ağustos Atılımı sonrasında Şırnak'da kurulan işkence merkezinde yüzlerce yurtseverin "PKK'yi desteklediği", "Gerillalara yardım ettiği" gerekçesiyle katledildiği biliniyor. Bunların çok cüzi bir kesimini de kapsasa bazı örnekleri çeşitli zamanlarda dile getirildi; ilerici kamuoyuna duyuruldu. Halkımızın günlük yaşamının bir parçası haline gelen sömürgeci vahşet altında birçok insanımız katledildi veya sakat bırakıldı. Şırnak'da bunların çok canlı örneklerine tanık olundu. '85 Nisan'ında Deşta Lalo (Kırkkuyu) köyünde Bahri Aslan adlı yurtseverin işkenceyle katledildikten sonra cesedinin panzer altına atılarak ezilmesi, Talka köyünden Yusuf adlı bir yurtsever köylünün kafası kesilip Siirt valisinin de bulunduğu bir açık hava toplantısında "ibret için" halka teşhir edilmesi, yine Deşta Lalo köyünde 7-8 yaşlarındaki çocuklara günlerce işkence yapılması, devrimcilerin yerlerini göstermediği için birçok yurtseverin helikopterlerden atılarak katledilmesi bu vahşet örneklerinden sadece birkaç tanesidir.

İşte faşist Türk sömürgeciliğinin bu vahşi katliam uygulamalarından bir tanesi de geçtiğimiz Mayıs ayının sonlarında açığa çıktı. Balveren (Çemkêtehlo) köyünden İbrahim Savaş adındaki yurtsever köylü, günlerce en barbar işkencelere maruz bırakıldıktan sonra faşist caniler tarafından kurşunlanarak katledildi. Edinilen bilgilere göre Çemkêtehlo köyünden Cemil Savaş savcılığa başvurarak, kardeşi İbrahim Savaş'ın muhbir Hasan İlmes'in ihbarı üzerine PKK'li olduğu, PKK gerillalarının Balveren karakoluna yaptığı saldırıya katıldığı gerkçesi ile plakasız bir otomobille alınarak götürüldüğü, günlerce işkence yapıldığı ve bırakıldıktan sonra kaçtı süsü verilerek sözkonusu plakasız otomobil'den açılan ateş sonucu katledildiği belirtildi.

Açık ki bu, Kürdistan'daki varlığı talan ve katliam temeli üzerine oturtulmuş olan sömürgeci Türk egemenlerinin ne ilk ne de son vahşet örneğidir. Ülkemizde her gün bunun sayısız örnekleri yaşanmaktadır. Fakat bir gerçek daha var ki, halkımıza karşı işlenen suçlar artık karşılıksız kalmıyor. Halk Ordumuz ARGK'ye bağlı gerilla birlikleri bugün karakollar, askeri konvoylar imha ederek bunu kanıtlıyor, yarın sömürgeci alay ve taburları bozguna uğratarak acılı yüzyılların hesabını daha iyi soracaktır.

★

Ulusal-Yayıncılık Adına Ulusal Kurtuluş Düşmanlığı: "Kurdistan Press"

Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin güncel politik konumu ve karakteri, mücadelenin bir yığın sorununu ortaya çıkarmaktadır. Her sınıf ve tabakanın, sınıf konumuna göre örgütlenmesi, bu doğrultuda örgütlenmesi, ideolojik, politik, örgütsel sorunlarını mücadelenin bir alanı olan yayında sürdürmeleri kaçınılmaz olmaktadır. Eğer, bu yayıncılık halkımızın bağımsızlık ve özgürlük savaşı doğrultusunda olsa yapıcıdır. Fakat sergilenen pratik acıdır. Ulusal kurtuluşçu maske takarak devrim saflarında halk düşmanlığı yapanlar hiç de az değildir.

Bu yayınlardan biri de malum yaşı, başı ve modası geçmiş avukatlar güruhunun çıkardığı, gangaster yayıncılığı geride bırakan "Kurdistan Press"tir. Rızgari -ki biz bunu hiçbir zaman politik bir örgüt olarak görmedik-, şimdiye değin birçok yayın çıkardı. Hiç biri kitleler tarafından benimsenmedi. Çoğu dağıtılmadan daha ilk sayılarında iflasla sonuçlandı. Altında Kürt hakim sınıflarının sömürgeci varlıktan ayrı düşünülemeyecek otonomi çıkarları yatan bu grup ve yayıncılığının çirkefliği "Kurdistan Press"te doruğa çıkmaktadır.

Önce çıkış amacına bakalım... Sözkonusu yayının malum başyazarı ilk sayıda gazetenin ulusal-demokratik yayın olduğunu, devrim ve birlik sorunlarını temel alacağını, okuyucuların eleştiri ve yönlendirmelerine göre politikalarını biçimlendireceklerini, bilinen beylik ve şiirane sözlerle diziyor. Hemen aynı sayıda başlıyor otonomiyi, I-KDP'yi pohpohlamaya, otonomi için mücadeleyi, birlik için temel sorun olarak almaya... Barzani'yi Ortadoğu'nun Stalin'i, ulusal kahraman yapmaya, Güney Kürdistan direnişini Barzani ile özdeşleştirmeye vd... Otonom hanedanın uşak kalemşörleri, otonomiyi desteklemeyenleri, otonom hareketin şeflerini ulusal kurtuluş liderleri olarak almayanları ağır suçluyorlar... Kemalistler, Türk halkının direnişini inkar ederek, Türk ulusal kurtuluşunu M. Kemal'in dehasının ürünü yaparlar... "Kurdistan Press"in uşak takımı bunları da aşıyor... Halkımızın yıllarca döktüğü kana hakaret ediyorlar. Genel olarak Kürdistan tarihinin, özel olarak 1960-75 Güney Kürdistan mücadelesinin temel yenilgisinin otonomist aşiret-feodal önderlik olduğunu, Barzanilerin halk hareketini İran Şahlığına ve ABD emperyalizmine kiraladığını, günümüzde de halkımızın bağımsızlık ve ulusal birlik mücadelesi önündeki temel engelin otonomi olduğunu göz göre göre inkar ediyorlar. Gazetelerinin daha ilk sayısında Mesut Barzani ile yapılan röportajda, "Kuzey-Batı Kürdistan'daki bağımsızlık mücadelesi hayal getirilerek, bütün Kürtlerin desteklerini Güney'deki otonomi mücadelesine vermesi" isteniyor. Mart '87 sayılı "Tarihin Gündemi" başlıklı yazısında otonomi şairi Kotan, utanmazlığını Kuzey-Batı Kürdistan mücadelesin den "*fedakarlık*" isteyecek düzeye kadar vardırıyor. Yine emperyalist basından yaptığı çeşitli alıntılara dayanarak Kuzey Kürdistan'daki eylemleri Türk ordusunun Güney'e saldırısına vesile edildiğini, Musul ve Kerkük'ü işgal için araç olarak kulandığını söylemektedir. Bu, Türk faşizminin ağzı değil midir? "Eylemler olursa Irak'a girerim", "eylemler olursa Musul-Kerkük'ü alırım." Faşist basın ve sol uşakları ERNK'nin silahlı birliklerinin eylemlerine karşı durmadan, I-KDP otonomiciliğini ve ahım şahımlığını özellikle Ağustos '84'le yoğun olarak işlemeye başlamadılar mı? I-KDP de vargücüyle Kuzey-Batı Kürdistan'daki bağımsızlık mücadelesini önlemeye çalışmıyor mu? PKK'yle taktik ittifakını sahtekar gerekçelerle bozmasının özü de bu değil midir? Tarihte de I-KDP hep bunu yapmadı mı, hem de en sinsi komplolarla... TC—I-KDP ilişkisi 1985 görüşmeleri ile pratik işbirliğine dönüşmedi mi?.. Ardından gelen milislik ve komplolar neyin ürünüdür?.. Konu derin, ama basit anlaşılıyor. "Kurdistan Press" verilen bir rolü yerine getirmiyor mu? Türk faşizmi ile I-KDP'nin Kuzey-Batı Kürdistan bağımsızlık mücadelesi ve öncüsüne düşmanlık işbirliğinin ürünü değil midir bu rol? Bu durumda bir tarafsızlıktan söz edilebilinir mi? Sizler bırakalım, Kürt örgütleri arasında tarafsızlığı, TC ile Kürt halkı arasında bile tarafsız değilsiniz. Pratiğiniz Türk sömürgeci faşizminden yana ağır basmaktadır.

Gelelim okuyucuların ve eleştirilerin gazetenin politikasını biçimlendirme sorununa; sözde serbest kürsüler açarak, değişik isimler altında içeriksiz yazılarla, güya Kürdistan devriminin stratejik sorunlarını tartışıyorsunuz... Peki, 1970'ten beri aynı sorunla uğraşıyorsunuz, halen çözümleyemediniz mi?.. Kürdistan sömürge değil midir? Ulusal kurtuluş onun en doğal hakkı değil midir, kurtuluş halkın örgütlenmesini yaratması ile proleter ideoloji-politikanın öncülüğü, silahlı savaşım yöntemi ve bütün ulusal devrimcilerin, yurtseverlerin cephesel savaş birliği ile olmayacak mıdır?.. On yıldır çözümlenmiş bu sorunlar, bugün ortaya yeni birlik ve mücadele sorunlarını çıkararak gelişkin bir pratik sergilemiyor mu?.. Kürdistan bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm pratiği herkesin kabul ettiği bir gerçek değil midir? Her devrimcinin, yurtseverin görevi bu gerçeği desteklemek ve içinde yer almakken sizler ne yapıyorsunuz?.. Bunların tümünü reddediyor, onca kanı ve fedakarlığı görmüyor, onbeş yıl öncesine getirme alçaklığını yapıyorsunuz. Bu ajan faaliyeti, tasfiyecilik değil midir?.. Altında otonomicilik ve Türk faşizmi yatmıyor mu? Hem kimlerle yapıyorsunuz?.. Ne idüğü belirsiz, teşhir olmuş, tasfiyeci, reformist örgütlerde bile barınamayan düşkün, uşak Troçkist demagoglarla... Ya da ajans ve muhabir sahtekarlığı ile. Kutsal Kürdistan adını kirleterek ajans kurduğunuzu söylüyorsunuz. Kitleler arasında olmayan, savaşmayan, devrime inanmayan bir gücün muhabirlerinin kimler olacağı belli değil midir?.. Otonomistler, Türk faşist basını ve emperyalist basın... Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde Örsan Öymen'leri, ve Tercüman yazarlarını çok geride bırakıyorsunuz. Hapisten boşuna salınmadınız doğrusu...

Ya milliyetçiliği suistimal ederek, sergilediğiniz enternasyonalizm düşmanlığı... TKP ve Tercüman'ın "nerede bir Türk varsa TKP ve Tercüman oradadır" ırkçılığını geride bıraktınız. İsrail'in siyasi kişiliği ile bütünleşmiş, Kürdistan gerçekliği ile alakası olmayan bir avuç insan için İsrail'i şirin göstermenin anlamı nedir? I-KDP'nin 1970'ler ilişkilerinin devamı değil midir? TC-İsrail işbirliğinin size düşen payı değil midir?.. Emperyalizmin bu ırkçı karakolu, tarihsel ve güncel olarak Türk sömürgeciliğinin en büyük destekçisi değil midir? Türk faşizminin Güney ve Kuzey Kürdistan'a olan uçak saldırılarını açık olarak destekleyen İsrail değil midir? Buradan kalkarak ve örgütlerinin bazı zaaflarını suistimal ederek Filistin direnişi ve halkına saldırmanız, kanla yaratılan iki halk arasındaki zorunlu anti-emperyalist, anti-sömürgeci dayanışmaya saldırı değil midir?.. Yaptığınız açık olarak faşizim ve emperyalizm uşaklığıdır.

Ya emperyalist çevrelere uşaklığınıza ne demeli?.. "Kültür abidelerimiz" diye sunduğunuz uşaklar, bayan Mitterand'ları çok iyi eğlendiriyor doğrusu... "Western" derginizin değirmen suyunun nereden geldiği belli değil midir? Kürdistan halkı ile bir alakanız olmadığına göre, İsveç'ten, Fransa'dan gelen hibe kronlar, franklar durumunuzu sergilemiyor mu?.. Tarihi araştırıyorsunuz. İsveç'te Kürt uşaklığını ve sınıf temelini neden koymuyorsunuz? Abdulhamid'in Stockholm elçisi büyükbabanız Şerif Paşa'dan başlayınız... İsveç'in Türkiye'de artan yatırımlarına, SÄPO-MİT-CIA işbirliğine varırsınız. Bu işbirliğinde yeriniz beli olmuyor mu?.. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine terörist dediğinize, istihbarat örgütüne PKK aleyhine raporlar vermede, bunu alenen gazetenizde açık muhabirlik düzeyinde çıkarmada ÖY'nu geride bıraktığına göre size ne demek lazım. Şeyh Sait hareketini inceliyorsunuz. Ayaklanmanın kuşatmasını Fransız emperyalizminin sağladığını, 12 Eylül'ün baş mimarlarının Fransa'dan geldiğini vd. neden açık koymuyorsunuz; yoksa frankların yolu mu kapanır. ÖY vb.'leri ile rekabetiniz uşaklık rekabeti değil midir?

"Kurdistan Press" sahtekarlıkla tarihi inceliyor... İhaneti tekile indirgiyor... Kürdistan'da ihanet sınıfsaldır... Kürdistan'ın bugünkü durumunun baş sorumluları Kürt egemenleri, yani aşiret reisleri, feodaller günümüzde onlardan türeme komprador burjuvalar, küçükburjuvalar ve onlardan kaynaklanan otonom politikalardır... Bu politika islami Arap egemenliği ile başlamış, Şeyh İdris-i Bitlisi'de statüleşmiş, değişik tarzda Kürt Taali Cemiyeti, DDKO'lardan günümüz otonom, reformist politikalara kadar devam etmiştir. Kürdistan halkının soylu direnişlerini boşa çıkaran, hakim ve ara sınıflardan kaynaklanan bu uşak politikalar olmuştur. Rızgari bayları, halkın direnişini inkar etmekte, bunun derslerini gizlemekte, uşaklık tarihini geleceğe miras yapmaktadır. O uşaklar ki, en tarihi dönemlerde halka ihanet etmiş, sömürgecilerden medet ummuş, ellerinde Kürdistan haritaları, emperyalist elçiliklerin kapılarında dilenmişlerdir. Feodal aristokrat aydınların özerkliği bile formüle edemeyen DDKO'ların ulusal-demokratik örgütlenmeler olarak getirilmeleri boşuna değildir. Şerafettin Kaya'nın İttihati Terakki'nin ön kurucusu, melezleşmeyi ileri sürecek kadar "Avrupai", Kürdistan'dan aydın-Türk devşiren, M. Kemal'in akıl hocası, Abdullah-i Cevdet-i neredeyse büyük ulusal Kürt filozofu getirmesi boşuna değildir. Bu meşhur İngiliz ajanı, hizmetlerinin karşılığı olarak M. Kemal tarafından bir mezarlık toprakla mükafatlandırılacaktır... Ş. Kaya herhalde A. Cevdet'ten boşalan İngiliz ajanlığını doldurma yarışındadır... Boşuna çaba avukat eskisi, çünkü o yer Sami Abdurrahman tarafından çoktan tutuldu.

Rızgari, aman bana Rızgari demeyin, çünkü ben "Kurdistan Press"im diyor. Hangisine inanalım. Önce Komal'dınız. Sonra Rızgari oldunuz. Arkasından senatör olmayı, Doğu Partisi kurmayı hedeflediniz. Arkasından tek kişi olarak dört parçada Kürdistan Kominist Partisi kurma "saçmalığı" ile ortaya çıktınız, bu amaçla üç-dört sayılık "Yekiti"yi yayınladınız. Şimdi de kendinize başka ad takıyorsunuz... Adınız önemli değil, mesleğiniz önemli; hep ihanet ve uşaklık. Devekuşunu taklit etmenin gereği yok. Onursuz bir geçmişin sahibi yazar müsveseleri resimlerini de basıyorlar. Bravo doğrusu, halkımızı iyi eğitiyorsunuz... Direniş kadar, ihanetin bu denli açık olanı da eğiticidir. Körebe oyunu gibi aranızda sol "sosyete" oyunu oynuyorsunuz... Söyleyin bakalım; "Kürt" Kemal hariç sizden büyük sosyete varmıdır? Barzani'ler kendilerini dört Kürdistan parçasının hükümdar hanedanı ilan ediyorlar, ve buna karşı gelenleri en sinsi yollarla dıştalamaya çalışıyorlar. Peki, sizlerin farkı ne? Şuna buna uşaklık eden feodal aristokratlar değilmisiniz? Kendinizi uşaklığın sultanı görmüyor musunuz?.. Kendiniz Rızgari'nin, bütün örgütlerin anası olduğunu söylemiyor musunuz?.. Bir tarikat üyeleri olarak üstelik hep aynı yerelin akraba pazarları değilmisiniz. O, sosyete tanımlamalarınızın altında da bu sahtekarlığınız yatmıyor mu? Tabi sizden büyük I-KDP, Türk faşizmi ve SÄPO var...

Rızgari bütün bunları neden yapıyor? Bir politik örgüt ya da bunun yayın organı olsaydınız, sizleri ideolojik-politik yönleriyle eleştirirdik. Ancak böyle bir şey yapmak sizlere haketmediğiniz paye vermek olacaktır. Zaten koparılan bütün gürültünün altında kendini büyük gösterme ve gerçeği saptırma yatmaktadır. Özünde çok tehlikeli bir işler yüklenen, kendini şuna buna kiralayan, ağızları laf, kalemleri zehir saçan eskimiş bir müzelik aristokrat politika eskilerisiniz. Yaptığınız da, bu yerinizi net olarak göstermektir. Türk boyalı basını devlet yardımı ve reklam

almak için tirajını yüksek gösterir. O, abone sahtekarlığınızın altında da kron, TL. ve frank aşkı yatmıyor mu?..

Gelelim, günümüz Rızgari'sinin ve "Kurdistan Press"-in asıl işlevine. Bütün sayılarındaki ortak tema, Kuzey-Batı Kürdistan'da verilen PKK-ERNK-ARGK öncülüklü ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini karalamak, gerçeğini çarpıtmak ve ona saldırmaktır. Diyorsunuz ki, Kuzey-Batı Kürdistan'da mücadele var. Peki nasıl bir mücadeledir, kim veriyor, neler pahasına veriliyor, ne kadar şehit düşüyor? Bu mücadelenin ortaya çıkardığı yurtseverlik ve insanlık görevleri nelerdir. Yurtseverseniz; neden bunları yazmıyorsunuz?.. Otonominin yalan haberlerini allayıp-pullayacağınıza, neden ulusal kurtuluş eylemlerini yazmıyorsunuz? Hani, zindanlarda kalmış, işkence görmüştünüz, neden intikam almıyorsunuz?.. Ya da o gücünüz yoksa bile, neden intikam alanlara saldırıyorsunuz... Açıkça faşist zulmün sorumluluğunu PKK' nin haklı mücadelesine bağlama alçaklığı değil midir? Türk faşizmine sessizce küfretmenin bile büyük risk olduğu ve mertlik bilindiği koşullarda, soylu bir eylemlilikle yaratılan gelişmeleri görmüyor değilsiniz. Peki, neden inkar ediyorsunuz? Türk faşist basınına parmak ısırtacak kadar özel savaş taktikleri ile mücadeleyi çarpıtmanın anlamı nedir? Bu düşmanlık Kürdistan egemenlerinin, ulusal bağımsızlık hattına duydukları düşmanlık mıdır? Yaptığınız bunu çok aşıyor. Doğrudan muhbirlik ve ajanlıktır... "ÖY"nun suçu sadece "pasifist" bir örgüt oluşu mudur? Yoksa emperyalist çevrelerin basit istihbarat kolu değil midir? Bütün telaşınız, çaptan düşen "ÖY"nun yerini tutmak değil midir? M. Ali Sever'in ölüm olayını neden çarpıtıyorsunuz... Ömerli'de Zübeyir Yıldırım'ın Türk kontr-gerillaları tarafından öldürülmesini neden çarpıtıyorsunuz? 1973'den beri, özel olarak da 1978'ten beri Mardin'deki gelişmelerin tümü PKK'nin ürünü değilmidir? Z. Yıldırım'ın kardeşi dahil, kabilesinden çok kişi ERNK'nin savaş birliklerindedirler. Sömürgeciler, bunu hazmedemediler. Mücadeleye destek veren bu yurtsever insanı çevresiyle mücadeleden koparmak, milisleştirmek istediler. Sizler faşizmin önünde diz çökerken o direndi ve şehit oldu. Herkesin bildiği bu gerçeği ters yüz ederek, PKK'yi suçlamak, faşizmin ağzı değil midir? Onurlu bir insanın görevi ERNK'de yer almak, onu desteklemektir. Ya da hiçbir şey yapamıyorsa en azından düşmanlık yapmamaktır. Peki sizler ne yapıyorsunuz. Herkesin bildiği bir Olof Palme olayı var... Olayı CİA-MİT-SÄPO gerçekleştirdi. İsveç'in silah tekelleri bunda önemli rol oynadılar... Olay, genelde Kürdistan halkına, özelde PKK'ye karşı kullanıldı... İsveç'in eskiden beri bu yolda üslendiği rol vardı... Olayı PKK açığa çıkardı. Bunda İsveç demokratik kamuoyunun da katkısı oldu. Oyun bozuldu. Düzenleyenler açığa çıktılar, teşhir oldular. "Kurdistan Press"in; SÄPO'nun, MİT'in bir yayın organı gibi olayı çarpıtmasının anlamı nedir, bilmem "PKK'nin hangi sorumlusunun açıklamaları provokatif rol oynamış", "Kürt davası zarar görmüş", "Politik mülteciler zarar görmüş." Peki, Kürdistan davasını lekeleyenler sizler değil misiniz, neyin mücadelesini veriyorsunuz. Politik mültecilik dediğiniz halkların olanaklarını suistimal etmek, PKK'nin şehitlerle, acıyla, fedakarlıkla yükselttiği mücadelenin mirasına dayanarak mirasyedicilik yapmak değil midir?.. Sefil yaşantınız için Kürdistan'ı satma faaliyeti içinde değilmisiniz?.. Bütün onursuz tepkiniz bu olanakların elinizden gitmesine değilmidir?... Peşmergelerle uyduruk röportajlar altında hayasızca bağımsızlık savaşçılarına saldırıyorsunuz. Kürdistan sosyal gerçekliğini neden inkar ediyorsunuz? Halkımızın varlığı savaş içinde yaratılmayacak mıdır? PKK, bunu önemli ölçüde sağlamadı mı? Bugün PKK, savaşında, dört parçadaki halkımızdan aktif destek almıyor mu?.. Otonom güçlerin sözde ittifakları fesetmeleri, faşizmle uzlaşmaları ve komploları bu gerçek nedeni ile değil midir, PKK' nin bağımsızlık hattının güneydeki halkımız ve peşmergeler arasında ne denli yayıldığını bilmiyor musunuz? Daha büyük komploları önleyen bu etki değil midir? Halkımızın ulusal birlik ve savaş simgesi Mehmet KARASUNGUR'un şehit edilmesinin anlamı açık değil midir?.. Otonomiye bu denli tapıyorsanız neden içinde değilsiniz? Kürdistan yığınlarından neden uzaksınız? Neden silahlı direniş içinde tek bir unsurunuz, tek bir şehidiniz yok?.. I-KDP' nin PKK ile "ittifakını" bozmasını Türk gazetelerinden büyük veriyorsunuz... Bu sevinciniz niye? I-KDP'nin yayınladığı ittifakı bozmaya gerekçe gösterilen maddelerin hiç birinin asıl ittifak maddeleri olmadığını, 1984 yazı ile ittifakın fiilen bozulduğunu, gerekçesinin de 1984'ün sonlarında Türk devleti ile I-KDP görüşmeleri ve verilen karşılıklı tavizler olduğunu bilmeyecek kadar alçak mısınız?.. Güney ve Kuzey Kürdistan'da sıradan her insan bunu biliyor da, o uyanık ajans muhabirleriniz bunu neden not etmiyorlar?.. Peki, sizlerin hapisten salınmanız ve bugün yerine getirdiğiniz hain rol, bu uzlaşmanın ürünü değil midir?.. İki otonom gücün "birliğini" ya da sınırlı ittifakını göklere çıkarıyorsunuz... Bu onların politikasının ürünü değil midir?.. Otonomi, halkımızın ulusal kurtuluş ve birlik mücadelesinin en temel engellerinden biri değil midir? Neden savaş içinde yaratılan ulusal bağımsızlıkçı birlik mücadelesini görmüyorsunuz... ERNK'nin tarihi anlamı nedir? Bütün bunlara es geçiyorsunuz... Aşağılık politikanın kurtları, kokuşmuş ruhunuz etrafa zehir saçmaktadır... Zindan direnişçiliğinden bahsediyorsunuz. Evet, tarihe geçen bir direniş var. Kürdistan ve Türkiye tarihinin en büyük ve anlamlı direnişi; insanlığın onurunu koruyan bir direniş... Bu direnişlerin sahipleri ortadadır... Sizler bu direnişin gölgesinde yaşadınız. Ona kara çaldınız. Tasfiye etmeye çalıştınız... "Ayıya dayı deme" felsefesi geliştirdiniz. İstiklal marşını iyi okuyan ünvanını kazandınız. Faşizmin bütün uygulamalarını benimsediniz... Zindanlarda sizleri yaşatan bu onursuzluğunuz ve PKK militanlarının örgütlü; teslimiyet ve düşkünlüğe aman vermeyen direnişleri oldu... Kendiniz "zindanların büyük baş hayvanları olduğunuzu", "Mazlumların, Hayrilerin büyüklüğünü peygamberlik", kendi küçüklüğünüzü de üstelik ağlayarak "köpeklikle" tanımladınız. Kendinize köpek dediğinizde biz bunu alçakgönüllüğe yorumladık, fakat kendinizi tanımladığınızı aklımıza getirmedik...

Hani, dört parçayı kapsayan Komünist Partisini örgütlüyordunuz... Bunun için meşhur, politik-şairiniz "Komünist öncüyü inşa dergisi"ni çıkardı... Üç sayı da her nedense iflas etti... Şimdi de otonomiye tapıyorsunuz... Peki, Komünistler aşiret reislerinin politikasına tabi olabilirler mi? Şevket Süreyya'nın Kürt tipi değilmisiniz... Hatta ondan da onursuz bir konuma düşmüyor musunuz? Komünist olsaydınız, size proletaryanın dönekleri diyecektik... Şimdi sadece, proletaryaya değil ulusa ihanet ediyorsunuz... Neden bu denli düşkünleştiniz, yoksa siz de bu halkla devrim olmaz diyenlerden misiniz?.. Tabi "Otuz yıldır mücadele ediyorsunuz", "Halk vefasız çıktı", "Kıymetinizi bilmiyor", "Hem o geri işçi, köylülerin gücü ne olacak." Bir avuç uşak aristokrat aydın eskisi ile, o da otonomiye tapınarak, TC' den medet umarak, öncülerinizin yaptığı gibi emperyalistlere yaranarak gerçekleştirilecek...

İstediğiniz yolda yürüyebilirsiniz. Ama, riskini göze alarak. Düşkünlük yolunu, ihanet yolunu halkın önüne kurtuluş olarak koyarsanız; halkın, hesabını sormasına da katlanabilmelisiniz. Kürdistan halkı yakın döneme kadar, politikasını yapamıyor, dilini konuşamıyor, yüreğindekini dışa vuramıyordu. Sosyal koşulları modern, dinamik örgütlenmeye elvermiyordu. Yine de tarihi boyunca halkımız ihaneti lanetledi, hesap sordu. Bugün ise örgütlenmesine ve savaşımına modern anlamda kavuşmuştur. Bu demektir ki, intikam kılıcını kuşanmış, bağımsızlık ve özgürlüğü için savaşmaktadır. Sadece faşist sömürgecilik, ardındaki emperyalizm ve açık Kürdistan gericiliğine karşı değil, daha da tehlikeli olan ulusal ve sol maskeli ihaneti de ezerek kurtuluş mücadelesi yükseltilmektedir. Bu kutsal davada, Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine inanan, bu inanç doğrultusunda her türlü fedakarlığa katlanan her onurlu insanın yeri vardır. Fakat özgürlük bezirganlarının, halkımızın bir parçası olan, ulusal kurtuluş davasında yeri olamaz.

Gerçek bilinmesine rağmen, gerçekle neden savaşılmaktadır. Açık ki tutulan ihanet yolu, Kürdistan'da çıkarları sömürgecilikle bütünleşen, onunla uzlaşan Kürt hakim sınıfları ve küçük-burjuva politikacılığının kaçınılmaz yoludur... İlkel milliyetçiliğin, yani otonom aşiret reislerinin, toprak ağalarının 1950'lerde geçirdiği dönüşüm, onlardan türeme aristokrat, aydın küçük-burjuvazinin oluşumu 1970'lerde Rızgari'nin oluşumunu getirdi... Bağnaz bir yayın çevresi olan Rızgari hiç bir zaman politik bir örgüt olmadı... Öncülerinin mirasına dayandı. Bağnaz bir yerel şovenizmin temsilcisi oldu... Türk sömürgeciliğinin, Kuzey-Batı Kürdistan'da feodalleri yerel siyasal otoriteden mahrum etmesinin ardından değişen koşullarda bu otonomiyi almanın peşinde oldu. Hiçbir şekilde devrimci-ulusalcı, anti-sömürgeci olmadı... Reformculuğu bile örgütleyemedi... Oynadığı en önemli işlev de, 1960-70'lerin sosyal ayrışmasından doğan aydın potansiyelini denetlemek, sömürge metropollerinde tutmak ve bu potansiyeli reformculuğa kanalize etmek oldu. 1960-70'lerde, önce DDKO sonra DDKD'lerde örgütlenen küçük-burjuvazinin feodal gelenekçiliğe bağlı aristokrat kesimini oluşturdu... Bu anlamda en bağnaz gericiliğin temsilcisi oldu. DDKD'nin ayrışmasından Rızgari çıktığı halde, gerçekte bir politik örgüt karakteri taşımadı... 1980, 12 Eylül tutuklamalarında, mahkemelerde örgütün tüm liderleri "örgüt olmadıklarını, örgüt suçu ile suçlanamayacaklarını, sadece bir yayın çevresi olduklarını, "kurtuluş umudu olmayan bir azınlık için sadece bazı kültürel haklar talep ettiklerini" vb. belirterek beraatlarını istediler... Amip örgütlenmeleri, legal dernekçilik ve yayın oldu... Israrla sömürgeci yasallık sınırlarının ötesine geçmediler... Parlamentoculuk, nasip olmamasına rağmen, en büyük talepleri ve eylemleri oldu... Aydın gençliğin metropollerden Kürdistan'a dönüş sağladığı ve Kürdistan'da devrimci örgütlenmenin geliştiği 1975'lerde bu devrimci dönüşe ilkesel olarak vargüçleri ile karşı durdular... Diğer küçük-burjuva örgütlenmeler gibi Marksist-Leninist maske de takmadılar. Tıpkı Struve gibi Marksizm-Leninizmi yararlanıcı bir ideoloji olarak aldılar... Kürdistan'da örgütlenme ve mücadele sorunları olmadığına göre, silahlı mücadele sorunları olamazdı... Silahlı mücadeleden, Güney Kürdistan'da verilen otonomi mücadelesini anladılar. Kuzey-Batı Kürdistan'da I-KDP merkezli otonomi politikasının sözcülüğünü yaptılar. T-KDP'nin yerini tutmak en büyük çabaları oldu... Türk sömürgeciliği ile çelişkileri bu konuda meşruluk kazanma üzerine oldu. Kürdistan'da ulusal kurtuluş pragramı oluşturulur, örgüt, siyasal ve silahlı eylemi kitleselleşir; yığınlar ayaklanırken bu aşağılık politikacılar, bu potansiyeli emmenin planlarını yaptılar. CHP'ye yaranmada diğerleri ile yarıştılar... Birlik sloganı altında sinsi bir tasfiyeciliği oynadılar... Kürdistan tarihinde son derece önemli gelişmelerin yaşandığı, bu gelişmelerin kanla yaratıldığı koşullarda Rızgari, "Doğu"ya da "Halk" Partisi sloganlarını ortaya atarak, Ş. Elçi, N. Yılmaz vd.'leri ile parti kurmayı hedefledi. Bu çalışmaları da metropollerden yürüttü. Kitlelerden ve aydınlardan soyutlandı... Temel dayanak I-KDP olduğuna göre I-KDP, YNK çelişkisi bu belirsiz yığışımda ayrılık yaratacaktı... 1977'de bu ayrılma oldu. Rızgari, Ala-Rızgari ikiliğinin nasıl gösterilirse gösterilsin, özü kime dayanılacak sorunudur.

İdeolojide Troçkizmi Kürdistan alanına sokmanın peşinde olan bu güruh, 1980, 12 Eylül faşist darbesini, aynı duyarsızlıkla karşıladı. Belli ki, faşizmden çekinecek bir yanları olamazdı... Zindanlarda sergilenen onursuzluk da ortadadır. Burada da bir sinsilik yapılmış, can telaşına düşülmüş, bir yurtseverlik görevi dahi yerine getirilmemiştir... Kürdistan sorunu, bağımsızlık sorunu-

Devamı 23. sayfada

Politikayla İlgisi Olmayan Köylüler...

Baştarafı 18. sayfada

çaklarının tatbikat yapma imkanlarının sunulması için büyük bir hava tatbikat bölgesinin oluşturulacağı yolunda haberler yer aldı. Çünkü bu uçaklar çok ses çıkarmasından dolayı yer bulmak sorun oluyor. Bu konuda gözlemleriniz var mı?

Cevap: Bu alan Konya'ya yakın bir bölgedir. Yalnız Alman hava kuvetleri değil tüm NATO'nun bundan çıkarı vardır. Bunun için çok keyfi uygulamalar söz konusu olmuştur. Köylülerin toprakları herhangi bi tazminat verilmeden ve onların isteklerine aykırı olarak ellerinden alınmıştır. Bu anlamda, bu deneme uçuşu alanının halk için ne anlama geleceğini düşünebilirsiniz. "Avrupalılar için kabul edilmeyen, Türkler ve Kürtler için yeterince iyidir".

Soru: *Kuzey-Batı ve Güney Kürdistan köylerine yönelik TC'nin son hava saldırısı hakkında ne düşünüyorsunuz?*

Cevap: Bu son hava saldırısında sivil halktan 100 kişi öldü. Hedef Kürt köyleriydi. Bu saldırının PKK'ye karşı bir misilleme olduğunu ben oldukça gülünç olarak değerlendiriyorum. PKK kuvvetleri, gerilla birlikleri biçiminde, yani köylerin dışında bulunan alanlarda hareket etmektedirler. Daha 1986'da yapılan hava saldırısında da sivil halk bir çok kayıp verdi. Bu son saldırıda bir çok köy tamamen imha edilmişti. Ve o dönemler kış çok sertti; bu ortamda köylüler nereye gidebilirler? Avrupa'da da kimse onlara gereğince ilgi duymamaktadır. Görülen odur ki, herkes bu saldırının bir misilleme mahiyeti taşıdığını kabul ediyor. Öyle inanıyorum ki, Türk ordusunun Irak'ta bulunan Kürtlere karşı bu sözüm ona "misilleme hareketi" Kerkük ve Musul'u işgal etmeye yönelik ilk adımdan başka bir şey değildir. Türkiye uzun bir dönemden beri Musul ve Kerkük'de pay iddia etmektedir. Bu, aynı zamanda Irak'ın İran karşısında tutunamayacağından korkan Amerikalıların da planıdır. Bunun için Türkiye'ye, bölgede jandarma rolü düşmekte. Ona düşen görev ise çok petrol bulunan yerler olan Musul ve Kerkük'ü kontrol etmektir. Bu plan bundan yarım yıl önce emekli bir generalin yapmış olduğu açıklamayla ortaya çıkmıştı. Basında ve parlamentoda bu konuda çok şeyler söylenmiş ve o günden beri genaraller çokça "Türkiye' nin bu bölgedeki meşru hakkı"ndan bahsediyorlar. Böylesi bir iddiayı kamuoyu nezdinde kabul ettirebilmek için basın, bu bölgede 1 milyonu aşkın Türkün varlığından ve bunların burada azınlık olarak baskıya maruz bırakıldıklarından sözetmektedir. Türklerin kendi azınlıklarını kurtaran büyük kurtarıcı olarak sahneye çıkmaları yeni değildir. Özellikle Türkiye'de bu tür iddialar büyük yankı uyandırmaktadır. İran ise, böylesi bir işgali savaş ilanı olarak ele alacağını resmen açıkladı. Türkiye'nin sınır boyunda yaptığı son operasyondan sonra İran, Türkiye sınırına daha fazla asker yığınağı yaptı. Bundan kısa bir süre önce Diyarbakır'da, kamuoyuna açıklanmayan çeşitli NATO ve ABD generallerinin yer aldığı önemli bir toplantı yapıldı. Burada çok geniş bir plan yapıldı. Irak'ın artık tutunamayacağı bir durumda Musul ve Kerkük işgal edilecek. Buna karşın Sovyetler Birliği karşı gelirse ABD'de bölgeye kendi çevik kuvvetlerini gönderecek ve Türkiye'ye yakın destek sunacak.

Sovyetler Birliği'nden kaynaklanan her türlü tehlikeyi karşılayabilmek için (öngörülen senaryoya göre) resmi olarak bölgede üsler kurulacakmış. Bu konuda çeşitli yapıların yapılmasına şimdiden başlanılmış. Fakat bu güçlerin burada bulunması ancak böylesi bir durumda meşru kılınabilir. ABD'nin bölgeyi işgal etmesi Türkiye açısından büyük bir yardım olur.

Son dönemlerde çokça bahsedilen "Rabıta olayına" karşı dördüncü bir askeri darbe girişimi de böylesi bir propaganda eylemine dönüşebilir. Şimdilik "Rabıta" olayından ve buna bağlı tehlikelerden bahsedilmektedir. Ancak çoğunluğun tahmin ettiği odur ki, gerçek olan bunun dördüncü bir darbe hazırlığı olduğudur. Böylesi bir yöntemle Türk cuntası, Avrupa kamuoyunun güvenini yeniden almak istemektedir. Böyle bir durumda "Türk ordusu bir daha, Türkiye'yi ortaçağ durumuna düşmekten kurtarmış olacak."

Soru: *Sizce Avrupa hükümetlerinin Türkiye'ye karşı tutumları nasıldır?*

Cevap: Yunanistan ve Danimarka Türkiye'ye karşı oldukça açık bir tavır takınmaktadırlar. Fransa ve İsveç ise bu rejimin lehine bir tavır takınmışlardır. Fakat bu konuda özellikle Hollanda'nın tavrı olumsuzdur. Hollanda şu anda uluslararası konferanslarda Türklerden daha çok Türk kesiliyor. Bu durum beş Avrupa ülkesinin Avrupa Konseyinde Türkiye'ye karşı olan şikayetini geri çekmeleriyle başladı. İnsan Kürdistan'daki işkenceleri, yine Türkiye'de örneğin sendikaların durumunu gözönüne getirdi mi, bunun ne kadar gülünç ve abes olduğu anlaşılır. Yine Türkiye'nin Avrupa Konseyinin dönem başkanlığı yaptığı biliniyor. Avrupa Konseyi ki, insan haklarını koruma örgütüdür. Bu durumda söylenecek tek söz, Avrupa hükümetlerinin insan haklarına herhangi bir ilgi duymadığıdır.

"Özgürlük Yolu" Türk Sömürgeci...

Baştarafı 9. sayfada

mürgeciliğinin imkanını aşmanın, özel savaşını boşa çıkarmanın, sosyal-şoven, Kürt otonom ve "ÖY" gibi milisleşmiş tasfiyeci reformist güçlerinin fiili saldırılarını boşa çıkarmanın, şanlı 15 Ağustos Atılımını, ERNK'ye ve Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusuna vardırmanın adı olmuştur. Faşist saldırı ve her türlü reformist engellemelere rağmen, büyük bir katılımla toplanan Kongre, PKK'nin devrimciliğinin doruğu olmuş, yetkin değerlendirme ve tartışmalar olmuş, PKK'nin ideolojik sağlamlılığı, politik kararlılığı daha da güçlenmiş, örgütsel saflar sıkılaşmış, muazzam bir kadro yetkinleşmesi sağlanmıştır. PKK, Ortadoğu'da bile yapılmayanı yapmış, Kongre belgelerini ve kararlarını son noktasına kadar yayınlamış, devrimci, demokratik, yurtsever güçlerin değerlendirmesine sunmuştur. Kendini Parti olarak lanse eden, ama henüz parti programını, strateji ve taktiğini bile yayınlamayan, ulusal bayrak nedir bilmeyen "ÖY", bu gelişmelerin anlamını bilemez. Kongre'nin en önemli sonucu, silahlı mücadele ve örgütlenmenin ARGK'de ifadesini bulan Halk Kurtuluş Ordusu düzeyine çıkarılması ve Bağımsız-Demokratik bir Kürdistan'ı gerçekleştirme mücadelesinin güvencesi ve temeli olan halkımızın siyasal mücadele birliğinin örgütsel ifadesi olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi - ERNK'nin örgütlendirilmesinin güncel tarihi görev haline getirilmesi, bunun program ve amaçlarının oluşturulmasıdır. Bir avuç feodal-komprador, ajan ve "ÖY" gibi soysuz-işbirlikçi reformist grup dışında bütün yurtsever halkımızın siyasal ve askeri mücadele birliği olan ERNK Kürdistan işçilerini, köylülerini, gençliğini, kadınlarını, esnaf ve diğer emekçi küçük-burjuva yığınlarını kendi cephesel birliklerinde örgütleyerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yolunda seferber edecektir. Bu soylu faaliyet 1978'den beri sürdürülmekte, 15 Ağustos 1984'te hız kazanmış, 21 Mart 1985'te ERNK örgütsel olarak kurulmuş, III. Kongre açıklık getirerek, sorunu güncel-acil bir sorun haline getirmiştir. Kuzey-Batı Kürdistan'da sürdürülen silahlı ve siyasal faaliyete bağlı olarak emekçi yığınlar sadece burada değil, Ortadoğu, Avrupa vd. yerlerde Kongre çağrısını coşkuyla karşılayarak, varolan güçlüklere rağmen cephesel görevlerine koşmaktadırlar... "ÖY" ve diğerlerinin hazmedemediği, bu gelişmedir. III. Kongre, bütün yurtseverlere, insanlıktan yana olan herkese çağrı yapmıştır. Kim halkımızın yüce bağımsızlık çıkarlarına uyarsa onun yeri yurtsever saflardır... Ama Kongre, halkımızın ülke ve ulus çıkarları, şehitlerin kanı üzerinde de oynamayı kimseye hak olarak vermemeye de yemin etmiştir... Bütün devrimcileri, yurtseverleri; halkımızın birlik ve kurtuluş mücadelesine yönelecek; inkarcı, bozguncu, tasfiyeci, otonom, reformist anlayışları düşman görerek, onları ulusal saflarda yaşatmama ve tasfiye etme görevine de çağırmıştır. Yurtsever yığınlar bu çağrıya uymaktadır... Dönem, ulusal ve uluslararası alanda mücadele ve birliği yükseltme, faşist sömürgecilik ve işbirlikçilerini geriletme, teşhir etme ve yıkma dönemidir... "ÖY"-nun III. Kongre düşmanlığı bellidir. Çünkü, şimdiye değin halkımızın ulus ve ülke değerleri ile oynadı, şimdi maskesi düştü.

Eğer ajanlık tarif edilecek olursa, "ÖY"nun yaptığıdır; halk düşmanlığı tarif edilecek olursa, yine "ÖY"nun yaptıklarıdır. Son çırpınışların özü; tasfiye olmaya sonuçsuz direnmek değil midir? Burada, "ÖY"na düzelmesi için çağrı yapılmıyor. Azçok dürüstlüğü olanlara çağrı yapılır. Halkımız, ajan Burkayları arasında görmek istemiyor. Onlar, ihanet batağında boğulsunlar. Fakat, devrim düşmanlığının halk tarafından hoşgörülemeyeceği de kesindir. "ÖY"nun ihanet belgelerini yayınlayacak, teşhir edecek, yurtsever çevrelerden tecridini yoğunlaştıracağız. Ancak satırlarımızda daha fazla yer vermeyeceğiz. Çünkü "Kürt" Kemal'in ihanet maceraları artık çocukları eğitmek için hazırlanan kitaplara konu olabilir. Kitleselleşen PKK önderlikli ulusal kurtuluş mücadelemiz, yeterli cevap olmaktadır. ERNK'de toplanan yurtsever halkımız, bilinç ve eylemiyle, yurtsever maskeli düşmanlarına yeteri cevabı vermektedir.

Yurtseverlere Saldıran İsviçre Polisi...

Baştarafı 6. sayfada

Baskın sonrası Basel polisi, operasyondan kendisinin de rahatsız olduğunu, ancak Bern'den verilen emir üzerine harekete geçtiklerini açıkladı. Yetkili savcı da, operasyonda çok sayıda silah ele geçireceklerini umduklarını, ancak umduklarını bulamadıklarını açıkladı.

ERNK Avrupa Temsilciliği 22 Mayıs 1987 günü Bern'de polis uygulamaları ile ilgili bir basın toplantısı düzenledi. Toplantıya ERNK Avrupa Temsilciliği adına konuşmacı olarak katılan Av. Hüseyin Yıldırım konuşmasında, "İsviçre'de mevcut polis uygulamaları ne İsviçre'de işlenmiş bir suçun tahkikatı, ne de kendi başına bağımsız bir olaydır. Bu uygulamalar faşist Türk devletinin Milli Istihbarat Örgütü ile müşterek yürütülen politik amaçlı, anti-demokratik uygulamalardır. Bu uygulamalar, daha önce İsveç'te başlayan, Batı-Almanya'da devam eden, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine, bu mücadeleye önderlik eden Kürdistan İşçi Partisi PKK'ye yönelik saldırı kampanyalarının bir parçası ve devamıdır. Polis sorgulamalarında yöneltilen sorular, kullanılan yöntemler bu düşüncemizi açıkça doğrulamaktadır.

İsviçre halkını, demokratik kişi ve kuruluşları, yurtsever kitlemize yönelik polisin haksız saldırılarına karşı durmaya, ulusal kurtuluş mücadelemizle dayanışmaya çağırıyorum" dedi.

İsviçre televizyonu görüntülediği ve kalabalık bir basın mensubunun izlediği toplantıya kilise temsilcileri ile mülteci örgütleri de konuşmacı olarak katıldılar. Tüm konuşmacılar federal yönetimi ve polisi sert bir dille kınadılar. Kilise adına konuşan tanınmış bir papaz, "Kürtlerden derhal özür dilenmeli ve uygulamaya sebep olanlar hakkında soruşturma açılmalıdır" dedi.

Toplantıya katılan CEDRI temsilcisi, uzun süreden beri polisin yurtsever Kürdistan kitlesine yönelik amaçlı uygulamalarını belgelere dayanarak izah etti. Son polis operasyonunu da sert bir dille eleştirdiler. Ayrıca polis uygulamaları ile ilgili belge ve broşürleri toplantı yerinde ve İsviçre genelinde geniş olarak dağıttılar.

Toplantı, İsviçre'de büyük bir yankı uyandırdı. İsviçre televizyonu aynı akşam, saat 19.00 ve 22.00 haber bültenlerinde Almanca, Fransızca ve Italyanca yayınlarda toplantıya ve açıklamalara geniş yer verdi. Ertesi gün İsviçre'de yayınlanan 20'nin üzerinde gazete, polis operasyonuna ve basın toplantısına geniş yer verdi. İsviçre'deki politik çevrelere göre, İsviçre polisi belki tarihinde ilk defa bu kadar sert eleştirilere hedef olmuştu. Polis ve resmi çevreler tamamen bir sessizlik içinde idiler. Sadece savcı, "Türk MİT'i ile ortak bir çalışmamız yoktur" şeklinde kısa bir açıklama yaptı.

Ulusal-Yayıncılık Adına Ulusal...

Baştarafı 21. sayfada

dur. Bunun adına hareket edenler örgütlenmek ve mücadele etmek zorundadırlar. Örgüt ve direnişin onuru her yerde, özellikle de zindanlarda sergilemek zorundadır... Örgüt olduğunu yadsımak, Kürdistan bağımsızlığından yana olduğunu yadsımak, silahlı mücadeleyi yadsımak; Türk faşizminin önünde diz çökmek, ulusal ihanet etmektir. Rızgari baylarının zindan olayı bu onursuzluğun, ihanetin zirvesidir. Direnişlere, provokasyon demişlerdir. Gerektiği yerde de timsah gözyaşları dökmüşlerdir... Rızgari'nin kaşarlanmış, ihanet müzesinde çoktan yerlerini almış önderlerinin bu soysuz pratiği belgeseldir. Şimdi, resimlerini vurarak kendilerini zindan direniş kahramanları ilan etmeleri büyük bir kendini bilmezliktir.

PKK'nin zindan direnişleri ve dışardaki direnişçi gelişimi çoğu uşağın Türk faşizminin nezdinde itibar görmesine yol açtı... Bu çok açık ve Türk faşizmi açısından anlaşılır bir şeydir. Bir milliyetçi uşağın "15 Ağustos geç oldu" demesi boşuna değildir. Çünkü Türk Genel Kurmayı muhatap almıştı... Türk faşizmi, PKK ve Kürdistan halkına karşı özel savaşı sadece askeri alanda vermiyordu. Siyasal olarak birleştirebileceği bütün güçleri birleştirmeye çalışıyordu... I-KDP görüşmeleri, demokrasiye dönüş sahtekarlığı ile "Sol Birlik" e çağrı ve bu güçlere oynatılan rol, Türk sömürgeci faşizminin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini tasfiye etme planının bir parçasıydı. Faşizmin bu güçlerden istediği, "terörizme" karşı olmalarını ilan etmeleriydi. Faşizmin dayatması sırat köprüsü idi, ihanet yoluydu. Sözkonusu güçler, tereddütsüz bu köprüden geçtiler. Terörizm olarak ilan ettikleri şey, bir halkın ulusal kurtuluş mücadelesine karşı olmak, ona düşmanlık yapmaktı. Kürdistan halkının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine ve PKK'de somutlaşan pratik gerçeğine karşı durmak açık ki, karşı duranı karşı-devrimin bir parçası haline getirecekti. Çünkü, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini destekleyip desteklememe hem yurtseverliğin, hem devrimciliğin, hem de Türkiye'de tutarlı demokratlığın ölçütüydü. Bölge devriminde anahtar odak haline gelen Kürdistan ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Türk faşizmini gerileten, oyunlarını bozan birincil güç olduğu aşikardır. PKK, sadece Türk faşizminin saldırılarını değil, daha sinsi olan sol cenahın provokasyonlarını da açığa çıkararak ve aşarak ulusal kurtuluş direnişini yaşattı ve geliştirdi... Faşizmin sivil biçimlere bürünmesinin, yaşadığı güncel çıkmazların özü bu gerçektir... Sorun PKK'nin, sol'u düşman görmesi değildir. Sol denilen güçlerin uşaklığı ve PKK'nin şahsında Kürdistan halkının haklı ve kutsal mücadelesine düşmanlıkları günbegün belgesel olarak yaşanıyor. Bunların dökümanı çok yapıldığı için tekrar etmiyoruz. Türk faşist sömürgeci egemenliği, bir yandan iktidarına yeni düzenleme verir, bir yanda özel savaş taktiklerini yetkinleştirirken, diğer yandan sol adına ajanlık yapan ama teşhir olan kampa taze güç yollamaktadır... Türk burjuvazisinin her darbe ardından sol'da nasıl bir tasfiyecilik geliştirdiği, zindanları nasıl doldurduğu ve teslim aldıklarından nasıl bir yığın sol maskeli örgüt geliştirdiği çok iyi biliniyor. Sınıf konumu, tarihi pratiği ve güncel pratiği ile "Kürdistan Press" maskeli "Rızgari"yi bu statü dışında düşünmek olanaksızdır. Orhan Kotan'ın dediği gibi "ajan olmak için ille de askeri okulu bitirmek ya da ajan diplomalı olmak gerekmez", önemli olan ulusal kurtuluşa ve halka düşmanlık yapmaktır.

Kısa anatomisi ve pratiğine baktığımızda "Kürdistan Press"te somutlaşan Rızgari'nin düşkün baylarını otonomi ve emperyalist mihraklara dayanan Türk faşist-sömürgeciliğine hizmet sunan bir odak olmanın ötesinde tanımlamanın olanağı yoktur...

Bizler, görevlerimizin sorumluluğundayız. Her halk gibi, Kürdistan halkının da ulus ve ülke çıkarları kutsal ve meşrudur... Halkımız öncü örgütüne kavuşmuş, mücadelesini yaygın gerilla eylemliliği ile gelişen ordu ve cephesel düzeye çıkarmış ve bu gelişmeyi zafere kadar boyutlandırmanın kararlılığı içindedir. Bu mücadelenin kitlesel, siyasal ifadesi ERNK'dir. Her onurlu insanın bu mücadelede yerini alması kaçınılmazdır. Devrimin öncü güçleri halktan kopuk, halka karşı olan uydu grupların kopardığı gürültünün, yaptıkları sinsi ihanetin bilincindedir. Her yerde ihanete lanet okumaktadır. Halkımızın gelişme ve birliğin işçilerin, köylülerin, kadınların, gençlerin, esnafın, yurtsever aydınların, geniş emekçi küçük-burjuva yığınların cephesel platformda savaşımından geçtiğini bilmektedir. Halkımızın mücadelesinin, dünya halklarının ulusal kurtuluş, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bir parçası olduğunu bilmektedir... Ve asıl dayanışmanın savaşı geliştirmenin ürünü olduğunu iyi bilmektedir. Otonomistleri, reformistleri, sinsi düşmanları, emperyalist uşakları, mirasyedicileri, birlik düşmanlarını iyi tanımaktadır. Şimdiye değin olduğu gibi, bundan böyle de halkımız ve öncüleri ulusal kurtuluşun, ülkenin ve ulusun çıkarlarını koruyacak, hiçbir engeli ihaneti hoş görmeye neden olarak görmeyeceklerdir... Kendine örgüt diyen bu hain grubun tümünün nicel gücü bile PKK, ERNK ve ARGK'de somutlaşan halkımızın gücünün binde biri bile değildir... O zavallılar da bunu bilmekte ve bu nedenle daha saldırganlaşmaktadırlar... Su testisi su yolunda kırılır.

— İhaneti Teşhir ve Tecrit Ederek, Ulusal Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz İçin ERNK'nin Siyasal ve Askeri Saflarında Bütünleşelim!

Kürdistan'a Gönderilen Ölüm Mangaları Kendilerini ve Sahiplerini Ölümden Kurtaramayacaklardır

Çeteciliğe peşpeşe vurulan etkin darbelerin ardından 28.4.1987 tarihinde, Şemdinli'de bir ölüm mangasının tamamen imhasıyla başlayan ve bir dizi askeri, siyasi ve örgütsel eylemle sürdürülen Fetih harekatının ilk saldırısı, kazanılacak zaferin de ilk müjdesi niteliğindedir. Taktiği birçok yönüyle hayata geçirmenin bir denemesi mahiyetindeki bu saldırı, karar haline getirilmiş gerçekleri yeniden kanıtlayarak son derece net sonuçlar ortaya çıkarmıştır.

Her şeyden önce 1984 ve '86 Ağustos saldırıları ve benzeri eylemlerle parlak bir biçimde kanıtlanan gerçeklerin başında, taktiğin gerektirdiği, dolayısıyla gelişme yaratan, devrimci olan vuruş tarzının nasıl olması gerektiğinin bu saldırıda da pratik bir tekrar biçiminde kesin bir sonuç olarak yeniden kanıtlanmış bulunmaktadır. Bunun gerisindeki bir eylemlilik, 15 Ağustos sonrası içine girilen taktik dışılığın yeniden, hem de en kötü tarzda yaşanmasına yol açacaktır. Bundan, çeteciliğe karşı savaşın sürdürülemeyeceği veya hedef olmaktan çıktığı anlamı çıkmaz. Zaten çeteciliğe karşı taktiğin yetkince uygulanmasıyla etkin bir mücadele verilebilir. Bu anlamda yeni dönemde zafer yaratması gereken devrimci pratiğin yerine geçirilecek oyalanma taktikleri, halkımız ve Partimiz açısından geçen dönemden çok daha ciddi tahribatlara yol açacağı kesin bir gerçeklik durumundadır. Kısacası yeni dönemin vuruş tarzı her zamankinden daha çok gelişme yaratan, düşmana büyük darbeler vuran, ondan büyük parçalar koparan sonuç alıcı bir nitelikte olacaktır. Özgür vatan, taktiğin yetkince uygulanmasıyla yaratılacaktır. Dolayısıyla bu kadar izaha kavuşmuş, pratikte defalarca kanıtlanmış olan bu husus hakkında daha çok söz söylemeye hacet kalmamaktadır.

Ancak, taktiğin sadece bir yönü olan vuruş tarzının yalnız başına bizi hedeflenen sonuca götürmeyeceği aşikardır. Geçmiş pratik, özellikle her iki Ağustos saldırıları bu gerçeği kuşku götürmez bir biçimde açıklığa kavuşturmuş bulunmaktadır. Bu nedenle saldırıları eylemsel bütünlükten soyutlamak, kurtuluş mücadelemize hizmet etmeyen, taktik hattan sapan bir pratik olacaktır ve tehlikelidir. Taktiğe bağlılık, onu bütünselliği içinde kavramak ve uygulamaktır. Dolayısıyla saldırı sonrası sürdürülmesi gereken pratik, örgütsel, eğitsel ve pratik faaliyetler ihmal edilmez bir öneme haizdirler. Gelişme ancak, taktik tüm yönleriyle gerçekleştirildiği takdirde sağlanabilir. İşte Şemdinli saldırısı, taktiğin belirtilen bir bütünselliği içerisinde hayata geçirilmiştir. Saldırının ortaya çıkardığı sonuçlar da bu anlamda dikkatle değerlendirilmesi gereken bir öneme sahiptirler. Çünkü sonuçlar, çarpışan güçlerin ana eğilimleri olacaktır. Düşmanı imha etmekten başlayan, savaşçı alımına kadar sürdürülen eylemlilik bizde bir saldırının varması, hatta aşması gereken boyutları sergilemektedir.

Saldırının ortaya çıkardığı diğer bir gerçek, gerilla güçlerinin düşmanın teknik üstünlüğüne karşı gündüz koşullarında sağladığı muharebe üstünlüğüdür. '86 Ağustos Uludere saldırısının hemen ardından düzenlediği harekatta düşman hüsrana uğratıldı. Verilen muharebede, düşman püskürtülüp alandan sökülüp atılarak gerillanın muharebe üstünlüğü kanıtlandı. Şemdinli saldırısında gerillanın bu muharebe yeteneği daha da yetkinleştirilmiştir. Düşman tekniğinin etkisizleştirilerek ona ağır kayıpların verdirildiği ve bir kaç gün sürdürülen başarılı bir muharebede düşmanın överek bitiremediği bir ölüm mangası, ülkemiz topraklarına daha ayak basar basmaz imha edilirken, geliştirdiği operasyonlarda bir korkuluk olarak kullandığı helikopterlerinden birisi muharebe içinde düşürülerek safdışı bırakılmıştır.

Son Şemdinli gerilla saldırısı tüm yönleriyle göz önünde bulundurulduğunda gerek askeri harekat esnasında bağlı kalınan vuruş tarzı, atılganlık, gösterilen taktik manevra gücü, esneklik ve hareketlilik, gerekse saldırı süresince köylerde yapılan toplantılar, çalışma alanında yapılan örgütsel faaliyetler, gerekse bu eylemin sonuçlarının derlenip toparlanması ve örgütlenmesi bakımından taktiğin hayat bulduğu bir eylem olmuştur. Dolayısıyla yeni döneme ilk adım başarıyla atılmış, sağlanan bu başarı taktiğin doğruluğundan da öteye, ısrarla bağlı kalınırsa muhakkak zaferi getireceğini daha şimdiden kanıtlamıştır. Saldırının doğurduğu sonuçlar ayrıca yeni dönem taktiğinin plan hedeflerine rahatlıkla ulaşılacağını da göstermiştir.

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Feyka-Kurdistan
Postfach: 153
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG.- Bonn
Konto Nr: 1205242100
BLZ: 38010111

Norveç	6.- nkr.	Danimarka	8.- dkr.
Fransa	6.- ff.	Avusturya	18.- s.
İsviçre	2.50 sfr.	İngiltere	0.80 £.
İsveç	6.- skr.	Hollanda	3.- hfl.
Avustralya	3.- $	Belçika	60.- bfr.

Nisêbîn:
MAYÎNEK PEQÎ, 3 SERBAZ CEZAYÊN XWE GİRTİN

Yekîtiya herifandinê a ARGK, li ser rêya ku diçe qereqola cendirman a girêdayî serleşkeriya tixubê, mayinek vegirt. Piştî ku hêzên dijmin ketin hefkê pêde mayin peqî û 3 serbaz mirin. Hersê serbaz li cihê rûdanê mirin û ceza pîkoliya ku li gelê me dikin, girtin.

Ev kiryara ku li dijî qereqola Nisêbînê ku bi pîkolî û zilma xwe bi navûdeng e pêkhat, şahiyeka mezin di nav gel de belavkir.

Gava livbaziya Nîsêbînê tirsa dijmin hindek din kurkir, ji hêla din dijmin rind fahmkir ku ê din nikare jiyana xwe li ser axa Kurdistanê berdewam bike. Her perça axa Kurdistanê, kevir û darên Kurdistanê ê din ji bo dijmin haceteki mirinê ne. Li ku wê narîncokek bipeqe ne diyare. Axa ku pê lêdikin, kevira ku digrin destên xwe, dara ku pişta xwe didinê, kûrsiya ku li ser rûdinin û dilê ku dixwazin bêdeng bikin, wê çawa bipeqin, hertim di mejiyê wan de cih girtiye.

Şerê ku ji sibê heyanî êvarî doma
SAMSUR (ADİYAMAN) WÊ Jİ BO MÊTİNGERÊN TİRK RE BİBE GORÎSTAN

Ji şerên meha derbasbûyî ku li Kurdistanê çêbûn, yek ê mezintir li Samsurê serpêk hat. Roja 26'ê Gûlanê li dora gundê Şereflî di navbera yekîtîkî pêşmergên ARGK û garanên ordiya faşîst şerek derket. Şer ji beyanê heyanî derengê şevê berdewam kir. Gelek serbazên dijmin hatin kuştin û birîndarkirin. 5 pêşmergên ARGK jî, heta berika xwe a dawî têkoşîn û bi keleşî ronakrewan (şehîd) bûn.

Weke saloxên gihan me rûdan bi wê nolê qewwimiye: Gava yekîtîkî peşmergên ARGK li gundên Samsurê xebat birêdixist, roja 26'ê Gûlanê li nêzîkî gundê Şereflî ji xwe re parêzgehek avadike û pêşmerge dixwazin qederkê îstirehetê bikin. Vê demê de xayinek ku şopa wan biribû, gliyên wan li ba hêzên artêşa faşîst dike. Ji ber ku dijmin cihê wan dizanî û ew ji vê yekê bê ilm bûn, dora wan ji hêla leşkerên dijmin tê girtin. Gava berî nîvro pêşmerge jê haydar bûn ku dijmin derdor girtiye, pozberî bi dijwarî destpêdike. Şer çend seetan bi vî awahî doma. Yekîtiya me hizra xwe dikir ku, ji enîşkeke sist çembera dijmin bişkêne û xwe bavêje derveyî çembera dijmin. Bi rokêtan û narîncokan êrîşeke xwedî sixlet dibe ser dijmin û çember dişkêne. Gelek serbazên dijmin tên kuştin û birîndar dikevin. 3 têkoşerên ARGK jî li vir ronakrewan dibin. Pêşmergên mayin, him şer domandin, him jî dixwestin xwe paş ve bidin. Şer heyanî derengê şevê bi vê nolê berdewam kir. Pêşmerge xwe ji dora gundê Şereflî durxistin û gihan dora gundê Karaaxaç. Dijminê mêtingerê faşîst bi hezaran serbaz tevlî "komên nîşangirtinê", cenderman û yekîtiyên qomando, dajo şer. Balafir û firokên xwe radike. Ji asmanan leşker dadixe. Bomban dibarîne û ji asmanan şop dajo. Vê demê de ji gelek serbaz derbên pêşmergan digrin. 2 pêşmerge jî li dora gundê Karaaxaç şehîd dikevin. Pêşmergên din tariya şevê de şopa xwe didin hundakirin û xwe ji cihê bûyerê durdixin.

Bilî van hoyên zehmet, ji bo yekîtiyên ordiya faşîst, encam binkeftineke girane. Weke herdemê hêjmara miriyên xwe dîsa veşartin, herçuqasî bi dehan serbazên dijmin hatine kuştin jî. Merxasî, egîdî, û gernasiya têkoşerên ARGK, û berxwedana wan û herwusa şikandina çemberê bi keleşî, di nava gel de bû destanek ku ji devan derbasî devan dibe. Zimanê gelê me de ji niha bû serpêhatineke dîrokê. Gotina ku bêhtirîn di nava gel de tê kirin bûye ev; "ê din leşkeriya Tirkan bi saxî nikare ji çiyan derkeve."

Mêtingerên Tirk yen faşîst dîn dibin
Lİ SERÊKEHNÎ "ÇİFTLİKA KEDÊ A DEWLETÊ" ÎSAL JÎ HAT ŞEWİTANDİN

Serê meha Hezîranê'de ku li Kurdistanê demsala paleyiyê destpêdike, ji hêla hêzên me yên rizgariya netewî êrîşeke herifandinê (sabotajek) li dijî "çiftlika kedê a dewletê" (Dewlet Üretme Çiftligi) li Serêkehnî (Ceylanpinar) hat pêkanîn. Weke agahiyên gihan me diyarbû ku zêwên genimî yên bê serî û bin îsal jî hatin şewitandin. Taliya agirê ku bi erdên genim hatibû çandin ket û rojekê berdewam kir, herwusa çend rojan hîkariya vî agirî doma, me salox girt ku zîrar û ziyanetên maddî dighin buhatiya bi milyonan Lîrên Tirkî.

Weke tê zanîn, sala par jî dîsa demsala hevînê de zêwên genimî hatibûn şewitandin û mêtingerên Tirk xusarên ku dighan bi milyonan Lîrên Tirkî girtibûn. Herwusa destpêka vê salê jî, taliya êrîşekî herifandinê 250 traktor hatibûn şewitandin û tunekirin. Bi vî awahî, bi têkoşîna ku ji salekê vir de ye li dijî hercure tedbîrên mêtingerên faşîst bi serkeftinî hate birêvebirin, hate şanîkirin ku, ê din mêtingerên Tirk bi rêya "çiftlikê" ku dilekî aboriya Tirkiyê ye, nikarin weke ku dixwazin û bi hesanî, mejokdarî û talankariya xwe berdewam bikin.

"Çiftlika kedê a dewletê" a li Serêkehnî, ji hêla mezinbûna xwe û berhevkirina kedê, yek ji çiftlikên dinê a pewiste. Li ser erdê Kurdistanê ê bi xêrûbêrtirîn û dewlemendtirîn hatiye avakirin. Herbabêt çandin, zireet û hilanîn, herbabêt xwedîkirina dewar, pez û heywanan li vir tê kirin. Mêtingerên Tirk yên faşîst, bi rêya vê "çiftlikê" kedxwarî, mejokdarî, talan û mêtineke mezin bicih tênin. Mirov dikare bêjê ku, aboriya mêtinger xwîna xwe ji vir digre. Mêtinger dixwazin xêrûbêra vir, bi "proja GAP" (Güneydogu Anadolu Projesi- Proja Bakura-Rojhilata Anadoluyê) zêdetir bikin. Li hemberê vê yekê jî, gelê me ê ku li dora vê "çiftlikê" dije, birçiye, bêave, hêjare, emele û paleye. Û bi "reforma erd" ku ji panzdeh salan vir de ye her va em dikin dibêjin, û van rojên taliyê de dîsa qala wê tê kirin, dema borî de MHP (Milliyetçi Herket Partisî-Partiya Tevgera Nîjadperest) a faşîst, îroj jî çetên sîxur û cahş rêkxistin dikin. Dixwazin dîsa axayên bêbext û bihevrexebatkar ji nûhve zexmbikin. Daxwaza reforma Ozal ji bona belavkirina ax, tenê "nekirina xebata li dijî dewletê û sîxuriya ji bo dewletê" ye.

Ev gişt û têkoşîna me a ku li êrdimê dorfireh dibe, dibin sedemên ku mêtingerên Tirk yên faşîst, dîn û har bibin. Ev rûdan, dema borî de bi vê nolê bû, îroj wusa ye û wê rojên bên jî wê bi vê nolê be. Têkoşîna me a rizgariyê a ku pêşvediçe, destur nadê mêtingerên Tirk ku mîna dilê xwe bikaribin êrdima "Harran"ê talan bikin; wê xwedî li hebûnên xwe û dewlemendiyên xwe derkeve û wê mêtingerên Tirk bighîne hilweşandinê.

Dengê ku li Şemzînan gurrîn da Hozatê re derket
"KOMA TAYBETÎ A NÎŞANGİRTİNÊ" HATE TUNEKİRİN

Destpêk rûpela dawî de

birînên mezin mabûn, tevlî xwe bir û xwe ji cihê rûdanê durxist. Hêzên ordiya dijmin ku gelek seet dure karîn bên cihê rûdanê, karîn tenê enkazên xwe ji wir durbikin.

Gava serekên ordiya mêtingera faşîst, bilî hemû jirekiyên xwe nekarîn rûdanê xefbikin, necar man ku vê duxuyaniyê bikin; "Cemsek ketiye kemînê, sê serbaz hatine kuştin û astsubayek û şeş serbaz birîndar ketine." Ev jî dereweke eşkereye. Ji ber ku ji sê salan vir de ye, ne cemsek, 2 cemse bi serê xwe nikarin derkevin rê.

Piştî rûdanên ku li 21'ê Gûlanê li Palu 5 têkoşerên TKP-ML, li 2'ê Hazîranê di navbera Hozat û Ovacikê 2 têkoşerên TKP-ML û li 2'ê Hezîranê li Kîxi 2 tekoşerên PKK şehîd ketin pêde, ev rûdan pêkhat. Heyfa şehîdan li erdê nema. Vê yekê jî bawerîya gel tujkir û şahî di nava gel de belavkir. Bêhtir kes xwe gihandin ARGK û ketin nav qeflên pêşmergan. Kiryara Sarisaltik-Hozatê weke berdewama kiryara Şemzînan birêketibû. Vê yekê jî bi cîhanê da nasdan ku, artêşa pêşmergên me bi hîme, nikarê bê binkeftî kirin û herdem pêşveçûnê dije; li hemberê vê jî, tiştek bilî mirinê di destê mêtingerên Tirk yên faşîst de nemaye.

Li Şemzînan 30 paleyên dehlûdewiyan xwe gihandin pêşmergan
Bİ SEDAN XORT DİHERİKİN NAVA REFÊN ARGK

Destpêk rûpela dawî de

direvênin" dighênin erşan, ev serpêk û pêşveçûne. Gelê me qefle bi qefle ji mêtingeran bazdida û dighe hêzên pêşmergan. Pêşemîn li derdorên bajarên Şemzînan, Gever (Yüksekova), Çalê (Çuqurca), Qilaba (Uludere), Şirnex, Dihê (Eruh), Mêrdin, Sêrt û Bêtlîsê ew rewş tundetire. Ji ber van pêşketinan, mêtingerên Tirk yên faşist heta ji wan tê, deng û qêrînên xwe bilind dikin û alîkarî ji babkên xwe yên emperyalist dixwazin. Lewma bin navê "em aboriya rojhilatê xurt dikin", radibin 7 dibistan li Şemzînan û 12 dibistan li Geverê avadikin; hemû dewletên NATO li bajarên Erzerom, Muş û Agrî tatbikatên leşkerî birê dixin.

Weke me ji agahiyên vê pêlê gihan me derxist, ji gelek gundên Şemzînan wek Şapata, Geleşim û Herkê refên xortan yên ji 5-10 kesan xwe dighênin ARGK. Roja 2'ê Hezîranê jî 30 paleyên dehlûdewiyan ku ji bajarê Bêtlîsê hatibûn û li dora Şemzînan kardikiran, destên xwe avêtine çekan û tevlî hêzên ARGK bûne. Rojnamên mêtingeran jî hêjmara kesên gihane ARGK, 52 kes didin. Diyare ku ev hêjmar gelek bilindtire.

KEYÊ SÎXUR BEDELA BÊBEXTÎYA XWE Bİ CANÊ XWE DA

Keyê (muxtarê) gundê Haktanir navça Kîxi bajarê Bîngolê, roja 10'ê Hezîranê ji hêla yekîtîkî ARGK hat cezakirin, ji ber ku dev ji karê glîkariyê ji bo dewleta mêtinger neqera.

Keyê sîxur Resul Dînçer xulamtiya dijmin dikir û nedixwest vê karê gemar rawestîne, herçuqasî şoreşgeran bi caran salox gihandibûnê, da vê yekê nekê. Ji ber hevkariya xwe bi dewletê re ev keyê welatfiroş, nifrîna şêniyê gund û gundên derdorê kişandibû serxwe. Cezakirina vî bêbextî, yekcar din eşkere dike ku tu sîxur û noker bê ceza namênin. Gundiyên ku ji ber glîkariya vî welatfiroşî pîkolî û sitemberî didît, piştî kuştina wî, şahi û heyecana xwe bi gelek babêtan pîrozkirin.

Derbên xedar li çetên glîkar û sîxur dikevin
"WELATFİROŞÊN BÊBEXT BÊ CEZA NAMÊNİN"

Destpêk rûpela dawî de

Roja 26'ê Gûlanê yekîtîkî pêşmergên me li navça Midyadê kete gundekî qopaniya Kerboranê. Welatfiroşek bi navê Aydin Acun ku bin perda mamhostayiyê karûbarên glîkariyê dikir bi mirinê hate cezakirin. Daku glîkar ji vê rûdanê fêr bigrin, nivîstek ku li ser, "Xayin bê mirin namênin-PKK!" hatibû nivîstin, li kêleka laşê wî hat danîn. Ev bûyer û belavok li derdorê hîkarîkî dorfireh li şuna xwe hêlan. Weke tê zanin, li êrdimên Gercewsê, Nisêbînê, Hezexê (Îdilê) û Mehsertê (Omerlî) salên borî de jî, derbên mezin li hêzên glîkar hatibûn xistin. Zivistan û buhara 87'an jî livbazî mezintir bûn, û hejta hin cemsên leşkerî hatin bombekirin. Taliya van bûyeran de gelek glîkarên li dora Mêrdînê, ji tirs û xofê yeko-yeko xwe didin destê hêzên ARGK û efûkirina canê xwe hêvî dikin.

Ji hêla din, roja 10'ê Gûlanê yekîtîkî ARGK kete gundê Uzunkoy li derdorê bajarê Samsurê (Adiyaman). Welatfiroşek bi navê Alî Şahîn ku bi sîxurî û glîkariya xwe bo dijminê mêtingerê faşîst, bi navûdeng bû, hate girtin. Pirsyariya wî hat kirin û taliyê bi mirinê hate cezakirin. Ev bêbextê bi navûdeng, vê xebata xwe ji sala 1980'an vir de birêve dibir. Herçuqasî bi caran jê re hate gotin ku dev ji vî karî berde û hin merivên wî hatibûn cezakirin jî, dev ji kirinên xwe berneda. Ji salan vir de, gliya gelek kesên welatperwer û şoreşger kiribû.

Bilî van rûdanan, weke em têgihştnê, li dora bajarê Ruhayê (Urfa) jî 4 glîkar hatine kuştin û yekîtiyên pêşmergan li vê erdimê li gundan civîn pêkanîne; kiryarên xwe yên cure-cure berdewam dikin.

Livbaziyên cezakirina sîxur û glîkaran li bajarên Sêrt û Çolamergê gihane qonaxên bilindtirîn. Lê ji ber tundeyiya pozberiyan, ne hesaniye ku mirov dengûbehsên dorfireh ji van êrdiman bigre. Piştî livbaziyên mezin ku zivistan û buharê de li Dihê (Eruh), Şirnex û Qilaba (Uludere) pêkhatin pêde, çetevaniya sıxur û milîsan a bi navê "parêzkarên gund" heta merhelekî pêwist belav bûye. Li dora Qilaba û Şemzînan gelek sîxur û cahş hatine kuştin. Ji hêlekî ev kiryar berdewam dikin, ji hêlekê jî gelek gunehkar xwe davêjin bêxtê hêzên ARGK û azadbûna xwe dixwazin. Mêtingerên Tirk jî, ji ber tirsa pêşketinan, destpêkirine ku van sîxurên xwe bigrin û cezabikin. Saloxên vê barê de gelek dighine rojnama me.

Li Licê û Mazgirtê 3 sîxurên konevanî bersivên xwe girtin
SEREKÊN DİJ-GERÎLLA YEKO-YEKO TÊN CEZAKİRİN

Tevgera paqijkirina hêzên dij-gerîlla bi destê yekîtiyên Artêşa me a Rizgariya Gel ARGK, berdewam dike. Yekîtiyên pêşmergên me, roja 8'ê Gûlanê li navça Mazgirtê "mamhostayê" gundê Gûmüşgün Îsa Karaaslan û şeva 20-21'ê Gûlanê li navça Licê "mamhostayê" gundê Yolçati Asim Ozmen û "îmamê" gund Mehmet Bayram teslîm girtin. Ji gundan hatin derxistin û piştî pirsyariya hewce, bi mirinê hatin cezakirin. Saloxên ku me berê girtibûn ku ev kesên hanan endamên dij-gerîllane, domana pirsyariyê de rast derketin.

Herdu rûdan, gava şahî di nava gel de rakirin, di nav refên dijmin jî tirs û bizdaneke mezin afirandin. Piştî rûdanê, serekên mêtingerên faşîst bi duxuyaniyên mîna, "ev kes, kesên welatperwer bûn", xwestin rûçkên van kesên ku bin çarika "mamhostayiyê" û "îmametiyê" hatibûn niximandin, veşêrin û tirsa xwe ku ji van rûdanan girtin, danîn holê.

Bi rastî ewan kesan mamhostayî û melletî nedikira. Ji dema ku hatibûn van gundan pêde, karûbarên wan bibû propexenda ji bo dewleta Tirk a faşîst. Bin van çarîkan li gundên lê diman û li gundên derdorê, propexende dikiran ku, dewleta Tirk dewleteke baş û rinde. Sext li gundiyan dikiran, daku çekên dijmin bigrin û bibin çetên sîxur û cahş, glîkariya şoreşgeran bikin. Kesên welatperwer nasdikiran û gliya wan dikiran. Gundî berdidan hevdû, pevçûn derdixistin û bi vê nolê dixwestin milîsiya bo dijmin rêkxistin bikin. Weke tê zanîn, "Daira Şerê Taybetî" endamên dij-gerîlla yên sivîl perwende dike û wanan bin navê mamhostayiyê, melletiyê, dixtoriyê, ebetiyê ûhw... dişêne gund, navçe û bajarên Kurdistanê. Hêzên me yên şoreşger yên ku vê rewşê dizanin û nasdikin, bi xebatên xwe rûçkên van kesan yeko-yeko şot û tazî dikin. Weke em di van rûdanan de jî dibênin, ev dijminên xetertirîn cezayên xwe digrin û pêşmergên me vê barê de jî xebateke jîr û jehatî dibin serî.

ŞERÊ ME Ê BERXWEDANA ŞOREŞGER Lİ HEMÛ DERDORÊN KURDİSTANÊ DORFİREH DİBE

Çuqas hilpişkîna avakirina Eniya me a Rizgariya Netewî û Artêşa me a Rizgariya Gel pêşve diçe, hevqas jî şerê me ê berxwedana şoreşger xwe li seranserê Kurdistanê belav dike. Ji hemû navçe û erdimên Kurdistanê nûçên livbaziyên şoreşgerî dighin me. Weke saloxên ku me ji gelek deran girtin, li gelek erdimên ji hev cuda de, gelek pozberiyên çekdarî û kiryarên şoreşgerî pêk hatine.

Roja 2'ê Hazîranê dema beyanê de, li navça Kîxi qopaniya Yedîsu gundê Ayanoğlu şerek di navbera yekîtîkî gerîlla ji yên ARGK û hêzên artêşa mêtinger a faşîst de derket. Gelek serbazên artêşa faşîst hatine kuştin û birîndar ketine. 2 şervanên mêrxas ji yên artêşa gelê me, bi hogirî xwe ragirtine û şehîd ketine.

Herwusa, weke me ji nuçên gihan me derxist, taliya meha Gûlanê li dora bajarê Qersê livbaziyeka pêşmergan pêkhatiye. Serleşkerek (subayek) û 2 serbaz hatine kuştin, gelek serbazên din jî birîndar bûne.

Bilî van kiryaran, dîsa di van rojan de, li dora bajarê Bêtlîsê êrîşek diçe ser qereqoleke dijmin. Gelek serbaz hatine kuştin û birîndarkirin. Peşmergên ARGK bê hundabûn û derb, dîsa xwe gihandine parêzgehên xwe.

Artêşa gelê me ARGK, rêkxistinkirina xwe bi lez avadike û xwe belavî çardorên Kurdistanê dike. Gelê me, herbabêt alîkariyên xwe pêşkêşî artêşa xwe dike û xortên gelê me, xwe tevlî refên artêşa me dikin. Niha ARGK li Kurdistanê li her derûdorê ye. Tu hêz nikare artêşa Tirk a faşîst û rizî û welatfiroşan ji derbên pêşmergan yên zêde dibin, xelas bike.

Berpirsiyariya ERNK:
"Gelê Kurdistan ne bê xwedî ye"

Ji ber ku şerê rizgariya gelê me li seranserî cîhanê hertim bêhtir tê naskirin û pêşveçûneke mezin ku hîkarî li du xwe dihêle derdixîne holê û sala 1987'an ji bo gelê me ji her aliyê ve dibe saleke hilgavtin û hilpişkînên pêwist; herwusa ji ber ku li hemberê vê yekê tengezariya mêtingerên Tirk yên faşîst bêhtir kur dibe, xebatên rawestandina şerê me ê rizgariyê û xebatên reşkirina têkoşîna me li dervayî welat jî zêdetir dibin. Ji ber van sedeman berpirsiyariya ERNK li Ewrûpa belavokek weşand. Belavokê de hat duxuyankirin ku, erîşên li dijî endam û dilxwazên ERNK li welatên mîna Almanya Federal, Îsviçre û Hollanda daxwaza alîkariya ji bo mêtingerên Tirk dikin. Dixwazin têkoşîna gelê Kurdistan a dadî û mafdar ku li dijî mêtingerên Tirk tê bilindkirin, bidewisênin. Li ser vê bingehê, dixwazin derfetên ku dewlata Tirk a ku melûl û tengezar bûye, bikaribe bêhna xwe bêhtir berde, derxînin holê. Naveroka belavokê ev bîr û baweriyên jêrînin:

"Azînên wan (dewletên Ewrûpî), ji azînên şerê taybetî a mêtingerên Tirk li Kurdistanê hatine qopîkirin: Erîşen ser malan, pirsyarî, tirsandina psîkolojîk, tehdît û bi rêya peran muxbir kirîn... ûhw. Domana van bikaranînan de, rêkxistin û kesên bihevrexebatkar yên mîna 'PSKT' (TKSP), rista "parêzkarên gundan" girtine ser milên xwe. Endamên MÎT'ê weke zanayên pêşemîn, di van bikaranîn de xwe dilivênin. Em di domanekê de ne, ku encama tengezariya xwe de, mêtingerên Tirk dixwazin leyistokên qelp (sexte) yên domakrasiyê bieyzin û karûbarên xwe yên derbasbûna nîzameke 'sivîl' dilezênin: Serî didin AET (Civata Aboriya Ewrûpa a Şirîkî), daku pirsa karbidestiya xwe ku ji hemû aliyan ve îflasê dije li ser milên aboriyên emperyalîst bidehfêne. Erîşên li dijî welatperwerên Kurd jî di vê domanê de derdikevin holê.

"... Tu hêz... nikare xwe bi bikaranînên êrîş, şantaj, sext û bikaranîn din yên derî mirovahî li dijî gelê me, xwe mafdar şanî bike. Ê din ev verast divêt baş bê fahmkirin ku, **Gelê Kurdistan ne bê xwedî ye.** Partîkî gelê me a bi şanûşeref mîna PKK; enikî gelê me a ku birêkxistin dike û banga milyonan mirov dike, mîna ERNK û artêşekî gelê me a ku herroj mîna balyozekê li ser serê mêtingerên Tirk yên faşît û xulamokên wan dadikeve, mîna ARGK heye... Enîya me a ku berpirsiyare ku dad û mafên gelê Kurdistan li navnetewan jî biparêze, wê li dijî herbabêt bikaranînên bêmaf û êrîşên li dijî girsên keddar yên fireh, her derfet û gengazê bilivêne; wê hemû reyên demokratîk bikarbêne û xwediyên van êrîşan birabirîne û wê pîşange bike."

Li dijî planên kuştinan li zîndanên mêtingeran de livbaziyên tunde bi rê dikevin

Destpêk rûpela dawî de

man hatin çêkirin. Rûçkê faşîzma Tirkan a rast û planên wan yên qirkirinê li pêş hemû gelên cîhanê hatin pîşange kirin. Ji gelek welatan, dora 20 berpirsiyarên rojnaman beşdarî civîna li Brûksel'ê bûn. Rojnamevan û weşanvan bi dehn û bal guhdariya duxuyaniyan kirin. Serî de "Dengê Emerîka" gelek radyoyên gelek welatan civîn bi gelên cîhanê dan naskirin. Rojnamên Belçîka jî cihê fireh ji civîne re, pelên xwe de hîştibûn.

Berpirsiyarên rojnamên Tirkiye bi giranî, li civîna li Bonn'ê beşdar bibûn. Hin berpirsiyarên ji welatên din jî, wek ji Bulgaristanê hatibûn civînê. Evan bi bal guhdariya duxuyaniyan kirin.

Herdu civînan de, rûçkê rejîma faşîst hat pîşange (teşhîr) kirin û bang li hemû sazî û kesên pêşverû, demokrat û parezkarên mafên mirovan hat kirin ku alîkarî û hevkariya xwe, ji bo kesên berxwedana birçîmayinê de ne ku ev kesên welatperwer bi xwe ji girtîxanan derketine, pêşkêş bikin.

ERNK, di "Komcivîna Aşîtî û Serdestiya Navnetewan"de berpirsiyariya Kurdistanê kir

Destpêk rûpela dawî de

gelek êrdimên dinê hatibûn, bi bal hatin guhdarkirin. Berpirsiyarê ku bi navê ERNK axifî, birê dawiyê a axafa xwe de qala van naverokan kir: "*Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan a ku bin pêşengiya Eniya (Bera) me pêşvediçe, perçekî ji têkoşînên serxwebûn û azadiyê yên cîhanê ye.*

Welatê me Kurdistan, êrdimeke sitratejîk a Rojhilata Navîn de cih digre. Şerê ku em li Kurdistanê bilind dikin, hevkariyeka mezine ji bo têkoşînên gelên cîhanê... Gelên ku ji bo armanceke hevparî ditêkoşîn, hewceyê alîkarî û hevalbendiya hevdu ne. Li dijî sitratejiya emperyalîzmê, ku armanca pîşangekirina û fetisandina tevgerên rizgariya gelan bi azînên şerê taybetî dike, giringe hevkarî û hevalbendî bêhtir bê bilindkirin..."

Axafa ku nîv-seetê berdewam kir, ji hêla hemû hêzên li eywanê bi çepikkutanê hat pîrozkirin. Kêliya li eywanê axaf dihat kirin, Serekê Bûroya Enternasyonalîzma Sosyalîst Profesor Jean Ziegler jî amade bû.

Komîsyona "Têkoşîn ji bo Aşitiyê" de jî, baweriyên ERNK li ser pirsa aşitiyê bi axafekê hatin duxuyanîkirin. Piştî xebatên komîsyonan hatin kutandin pêde, ji bo gelek êrdiman biryarên xebatê yên nûh hatin derxistin. Van biryaran de, ku ji 15 bendan bûn, konevaniya êrişvana mêtinger a emperyalîzmê û karvaniya wê hatin mehkumkirin. Behsa bêhtirîn alîkarî û piştgirtin ji bo tevgerên rizgariya gelan hate kirin. Di biryara li dermafê Kurdistan de jî, li kêleka hevkariya bo têkoşînê, li dijî êrîşên Komara Tirk yên hov hat rawestandin û ev biryar hat giredan:

"... *6. Ev komcivîn, jenosîta (qirkirina) dewleta Tirk a bi alîkariya AET (Civata Aboriya Ewrûpa a Şirîkî) û USA (Emerîka) li dijî gelê Kurdistan û têkoşîna wî a rizgariyê protesto dike.*"

Em destana xweragirtina ronakrewanên Sasonê, ji serboriyên rêhevalekî me ku vê xweragirtinê şopandiye, pêşkêşî xwendevanên xwe dikin:

"... Û bi rika li dijî bêbextiyê, me li ber xwe da em li ber xwe didin, emê li ber xwe bidin"

Destpêk hêjmara borî de

— Çi heye, çi tune? Rewş çawa ye? Tu çûyî cihê rûdanê?

— Belê... ez çûm.

— Êe... ê, bejê! Em guhdariya te dikin. Weke me şevê din bi te re xeber dayî, giringe tu ji me re saloxan bêjî. Te çi ditibe... sehkiribe... hertiştî, ji serî heta binî, bêje me.

— Niha .. weke hûn jî dizanin, do dema berbangê gelek balafir hatine navçê. Gişt bi leşkeran tijî bûn. Leşker daxistine wir. Dîsa firiyane, ji bona ku bêhtir serbaz bênin. Kin bê gotin, çûne û hatine, leşker valakirine, dîsa çûne û hatine... Encamê de, vê gavê dora 1000 leşkerî li êrdima Taloriyê komkirine. Derdor gişt zivirandina, û dora herderê û deverê girtine. Bili ve jî li hemû gund û mezrayên ku rind ji hev belavbûyî ne, şopê dimeşênin. Gerike bi sext û dijwar birêve dibin. Li hevalan digerin. Ev ger, bi hemû dijwariya xwe îroj jî didomin.

— Başe, çima hatine, te nepirsî? Ma serbazan vê barê de tiştek negotine gundiyan?

— Çawa min nepirsî? Belê, min pirsî. Min bi wan kesên, hewe qala wan kiribû, qisekir. Min rewş, ji wan jî pirsî.

— Dika bêje malava... ê... vêca çi got wanan?

— Gotin ku; gava dijmin hat nehat, gundî lihev civandin û serleşkerek (bînbaşiyek) axafek ji cemeetê re kiriye. Halo gotiye; *"Em bi esehî dizanin ku hevqas şoreşger li vê derdorê ne. Çiba bila be, em bi armanca girtina wan hatine vê derê. Divê hun vê yekê baş bizanibin ku, heya em karê xwe li vê dorê nebin serî, em ji vira naçin. Pir rind em dizanin ku, hun dizanin şoreşger niha li kuderê ne. Vê barê de destê me de delîlên mezin hene. Heke hun lêdan û hingavtinê naxwazin, bi dilê xwe alîkariya me bikin û cihê wan şanî me bikin. Lê heke hun vê yekê nekin, ezê fermanê bidim serbazên xwe. Hun fahmdikin ez çi dibêjim, ne wusa? Hun bi dilê xwe ne! Serbazên min baş dizanin, wan kesên ku naxwazin bipeyvin, bidin peyvandin û ji devên wan gotinan bistênin! Belê wexta me tuneye, divê hun xwe bilezênin! An hunê daxwazên me pêkbênin, an jî emê dest bi karê xwe bikin!"*

— Pir başe, ma vêca gundî çi gotine?

— Gundiyan jî liberxwe daye, xeber nedane. Gotin ku; "Hun me bi dar ve jî kin, me serjêkin jî em tiştekê nizanin. Ne em dizanin ewên ku hun behsa wan dikin li ku deverê ne, ne nasdikin û ne jî me wan dîtiye." Dure leşkeran dest bi hingavtinên gelek hov kirine. Jin û mêran, xort û kalan, herkes rêzkirine. Ji lêdanê derbas kirine. Şot û tazî nava berfê de gundiyan gevizandine û kişkişandine. Hin gundiyên ku guman ji wan dibiran û şika wan li ser wan hebû, xistine balafiran birine Sasonê. Dihat gotin ku, hingavtina bi wan hatiye kirin, gelek dirindetire.

— Ji bo gliyê (îxbarê) çi dihat gotin? Kî kiriye? Çawa bûye? Tukes vê barê de tiştek nedigot?

— Baweriya herkesî heye ku, ev gliyeke. Lê hêj diyarnebûye, kê vê gliyê kiriye. Nekarîne jê derxînin. Berî niha bi sê rojan, komek ji hevalan li derdorê hatine dîtin. Ez bawerim ku, niha hêj di çembera dijmin de ne. Gundiyên xopanê jî vê yekê dizanin. Lê bilî hemû lêdan û hingavtinan, hêj tu salox nedane dijmin. Lê tiştek tê dîtin ku, dijmin bi serhişkî xwe dilivêne. Dixwaze encamek bi bîzava xwe, bi dest bêne. Ji bona ku zu bighe armanca xwe jî, mina gurê çavsor û har êrîşî gundiyan dike. Rastî bikaranînên wan gelek hovin. Mirov dibêje qey, ji însanetiyê derketine. Dînbûne. Wê gundî hêj çuqas debara van bikaranînan bikin, wê ji niha û pêde çi bibe, ez nizanim. Hii! Berî ji bîra min biçe, dixwazim tiştek din bêjim: Bêbextê Nebîl (Alî Ozansoy) jî têkilî operasyonê bûye. Ew jî bi leşkeran re ye.

Weke mirov ji gotinên hevalê gundî derdixêne û fahmdike, glî ne li derheqê niqtekê ye. Ji bo navçê bûye. Û dijmin, bilî hemû hovitiyên xwe, hêj cihê hevalan nasnakê. Ev, dilê me şadikir. Bêhna me berdida. Lê ger rewş wusa jî be, dîsa tirsek heye. Ji ber ku navça heval lê dimênin, navçekî gelek tenge. Vê derdora teng de, bi hezaran leşker xwe komkiribûn. Herwusa, li nik dijmin bêşeref û dilkîretekî weke Nebîl hebû ku, şop ji dijmin re dajot. Dijmin bi vê hêza xwe û serdestiya xwe, dikarî bi hesanî derdor bike bin qontrola xwe. Li ser vê jî, berfê hemû rê û rebar girtibû; rê nedida. Tenê hin gelî rê didan, lê dijmin bi derfet û gengazên xwe yên teknîkî û mezin, van jî girtibû; rê biribû. Nexwe, di bin van hoyan û rewşê, nederfet bû ku, heval bikaribin xwe ji çemberê derxênin der.

Belê başe, ma gelo wê dawiyê çi bibe? Dijmin dixwaze, bêgotin biçe encamê. Lewma hevqas leşkerên xwe aniye û hovîtiyeka gelek bêhedar birêve dibe. Gelek gundî jî dizanin, heval li wê deverê ne. Lê niha gundiyan xwe ragirtiye, agahî nadin dijmin. Erê, berxwedan heye, lê sîxurî jî dikare bê kirin, ev jî tirsa dilê me ye. Diyare ku her mirov ne wekhevin. Heke rûreşek derkeve û xwe bifroşe dijmin, derkeve û nokeriya wan bike?.. Heke cehşek derkeve û ev kes bikeve pêşiya dijmin û serbazên xwînxwar bibe ser koza hevalan?.. Hingê we çi bibe? Wê rewşeke gelek nebaş derkeve holê! Gava em hoyên zivistanê û hîma dijmin bênin ber çavên xwe, em dibînin ku, ger sîxurîkî wusa bibe, wê hevalên me şehîd bikevin. Bêgotin ev halo ye. Hingê wê gelê me ê Kurd û têkoşîna me derbekî pewist bigrin, hundabûnek pir mezin wê dilê me bisotîne.

Gelek pirsên mîna van û dijbehên van, ji hişê me derbas dibûn. Serê me û mejiyê me tijî bibûn bi pirsan. Ev pirsên hanan jî, hisa bivetiya li ser 8 hevalên me, datînan pêşiya me. Lê em, ji ber bêkariya xwe li hemberê vê rewşê, ji ber nehatina tiştekê ji destê me, di cihê xwe de bi tivanc û kovanan diqurifîn û diqurijîn. Em ketibûn derya gir û nifrînê, xweşiya dilê me şada giyana me firîyabûn. Dilê me metayîbû û qermicî bû. Me nedizanî em çi bikine. Gava seeta nûçan xwe nêzîk dikir, bi tirsa ku wê dengûbehsa saloxekî ku em naxwazin bibhîsin wê bide, me ne bi dilxwazî û bi recf pêl qimça radyonê dikir. Bi rewşeke ku dilên me daketibûn devên me, me guhdarî dikir. Gava nûçeke xwe nedihat gotin, keyfa me dihat. Bêhnên dihatin girtin, dîsa dihatin azadkirin. Me xweşî dikşand hundurê xwe û dure çavên me nola ku bêjin: "îroj jî tiştek nebû..." li hev dinêrîn.

Û... 10'ê Adarê 1985. Dîsa weke herdemê, bi heyecaneke mezin em li benda agahiyên ku emê bigrin mabûn. Seet bibû dora 19.00'an. Û agahiya mirin pê keve... bi rengê nûça yekemîn hat dayin: "Di şerê çekdarî de ku roja 9'ê Adarê 1985'an li çiyayên Sasonê di navbera 'hêzên parastinê' û 'endamên çeta kêrîkar' de derket, yek jin, 8 'terorîst' mirî bidest ketin."

Bi agahiyeka halo em ji kuriya dilên xwe hejiyan, weke ku li mejiyê me lêdanek ketibe reilîn û gêjbûn. Bi hisa dilê xwe a ku êş û hêrsa tevlîhev dida der, me serên xwe bi herdu destên xwe girtibûn. Diranên me diqurijîn. Girîna me dihat. Bêhna me hatibû birîn, tifa qirkên me zuwabibû û porên me bibûn mîna histiriyan. Bi kovana mezin û gira ku dilê me de cihgirtibû, em serhev direcifîn. Ji tu kesî deng dernediket. Ma çi mabû ku li ser bê peyvandin?.. Ma çavên tijî hêstir û kulmên guvaştî nebesbûn gelo, ji bona têgihiştandina evîna dilê me?

Rûdana ku tirsa me jê hebû, serpêkhatibû û gelê me, di têkoşîna rizgariya netewî de 8 rêber û şervanên xwe yên hogır hundakiribû. Digel vê jî ev, hilgavtina berxwedana nûh a tevgera Partiya me de, dibû kuştineke ku heta wê gavê, jê mezintir nebû. Partiya me 8 endam û têkoşerên xwe şehîd dabû, ev hundabûnek pir mezin bû. Lewma jî me dilê xwe de, êş û tivanceke kur sehdikir. deh rojan em bi wan re bûn, ew bûn; me giştan nasdikir. Eşkereye ku ev hevalbûn: Ahmet İBİN (Cahît), M. Şah GÜNDÜZ (Rênas), Ahmet Alî DEMİR (Zekî), Hûseyin YİLMAZ (Ferhad), Enwer DUVARCİ (Cemîl), Murat SEYREK (Şervan), Atîfe SAKAK (Bêrîvan) û ... (Adnan).

Me 8 hevalên xwe, yên ku me wan ji nêzîk nasdikir û bi hevre em têkilî xebatên domana nûh bibûn, bi hevre birên jiyanê yên tahl û şêrîn borandibûn, şehîd dabû. Ê din bê wan, lê li ser rêya wan û bin pêşengiya bîranîna wan, emê di têkoşînê de pêşve herin.

Lê, em bi tevgera Partiya xwe, bi gelê xwe ê şervan jî gelek serbilind bûn. Lew bi rika li dijî bêbextiyê, berxwedan bi rê ketibû. Lew xwedî li serpêhatina berxwedana gelê me û Partiya me hatibû derketin û serpêhatin, bilî rijîndina xwînê zînde hatibû hiştin. Lew sundeke şoreşgeran a bi rûmet hebû ku, xwe tucaran nadin destê dijmin, wê girêdayî bimînin bi bîranîna ronakrewanên şoreşê; li her derê, her demê û bin her hoyê de heta ku dilopek xwîn di damaran de xwe bilivîne, wê li dijî emperyalîzmê, mêtingeriyê, paşverûtiya xweyîcih û xulamokên wan yên ji her babetî, şerkiribana. Ev sundek pir mezine. Û ev sund, di civîna berî deh rojan de, bi hêrsa mezin a li dijî bêbextiyê yekcardin hatibû gotin û jiyandin. Heval gişt, bi zanatiya jiyangirtina têkoşînê û pêşvebirina wê, danîbûn holê ku xwe sax nadin destê dijmin. Di vê barê de, bêtirs û bi biryar tewrê xwe eşkere kiribûn.

Û niha hevalên me, bi zanatiya giredana bi şoreşê re û vê sunda mezina bi rûmet re, xwe nedabûn destê dijmin. Bi çekên xwe bersiva dijmin dabûn. Xusarên mezin dabûn dijmin. Jiyana xwe fedakiribûn. Mirinê de jiyan afirandibûn... Daxwaza dijmin a barê bêbextiyê de, ku dijmin bi alîkariya bêbextiya Nebîlê dilkîret pêşve dibir, pijilandibûn. Jiyana sor, ku bi xwîna xwe a zelal avdabûn, serdestkiribûn.

Ma gelo kîjan heval bûn?.. Bi rastî, ne giring bû meriv pirseke vê nolê bîne bîra xwe. Lew gişt ew hevalên ku berî Herkesek di şeva tarî de xwe dabû fikarên bîranînan, hevalan tanîn bîra xwe.

Cahît dihat pêşiya çavan. Di eywana gundekê de ku dijbeha eywaneke konferansan... Parka wî a dirêj û fireh li ser bû, ji xwe tucaran ji ser xwe dernedixist... Gundî li dora wî runiştîne, serê civatê dikşêne. Li ser çokan rûniştiye. Ken û geşiya rûyê wî mîna herdemê ye. Bi zimanê Kurdî, zimanê xwe ê xweş, li ser 15'ê Tebaxê diaxife... Di nava nêrînên gundiyan de ku qedrê wî pir digirtin... Digot *"belê"*, gava destên xwe yên mezin jor ve radikir; *"Veca gelê Kurdistan gihaye rêkxistina xwe a leşkerî jî, ku wê şerê rizgariya netewî bajo. Di vî şerî de xwediyê hezeke mîna HRK'ye. Û ev hêz, wê gelê Kurdistanê di şer de bighîne artêşekê; wê hisabê ji mêtingerên faşîst bistêne, wê bersiva hemû qirkirinên wan yên li dijî gelê me, bide wan. Wê dijmin ji axa Kurdistanê derxîne, berde wî. Wê dijmin têkbibe û bihilweşîne..."*

Me dîsa Cahît didît. Sala 1978'an li bajarê Illohê (Batmanê)... Piştî xebateke zehmet a ku bin germiya havînê derbasbibû, xwe dabû enişkekê, ji bona ku qederekê bêhna xwe berde... Di nav karkerên ku bin siha saziyên siftê (tesîsên petrolê) de behna xwe berdidan... xwe dabûn istirihetê... Serê wî de mîxfer û li ser cilkên kar yên hişîn, runiştibû di nava karkeran de. Wanan li ser pirsên çînî û netewî ronakdikir... bi hewla xwe guhdariya wî dikiran karkeran.

Dûmahîk hêjmara bê de

Xebata bo "Yekîtiya Rewşenbîrên Kurdistan" di bin ala ERNK de destpêkir

Cankurd

Rewşenbîren (ronakbîrên) Kürdistanê, rewşenbîrên (Intelligentsia= Mirovên hişyar û zana di welatekî de) welatê me, weke Kurdistanê perçe-perçe ne. Xebata hozanvan, nivîskar, hişyar û hemû zanayên ku di warê zanîn û hinbûnê de xwe pêşve dane, xebateka cuda cuda û ji hevketî ye. Heya roja îroj nebûye xebateka yekdest û yekdar. Ev jî, bê guman, ji ber wan nîrên ku bi parvekirina Kurdistanê re pêdabûne û heya niha mane, vê nolê ye.

Li Kurdistanê sê çandên (kulturên) biyanî bi rengekî sîstematîk tên belavkirin. Ji zarotiya mirovê Kurd heya dawiya jîna wî bend, perde, sînor û dîwarên bilind xistine navbera wî û çanda wî. Çanda Erebî, Farisî û çanda Tirkî ji zû de zordariya dewletên mêtinger (kolonyalîst) li Kurdistanê diparêzin û jê re kar dikin.

Di hemû koçberên dîrokî de, li Kurdistanê û li derveyî Kurdistanê rewşenbîrên Kurd xwedî liv û kefteleft bûn. Çi bi şêweyekî ramyarî, çi bi berhemên xwe yên nivîsandî û çi bi fedakarî û bi qehremanî, ji gelê xwe re bûne nîşan û meşxel û li ser rêya xebatê cihên xwe di xebata gelê xwe de girtine! Lê demekê de ku dijminên Kurdan zaro û kurên me ji xwendin û zimanê Kurdî dûrdixine û dibistanên Kurdî qedexe dikin, hinde kesan ji wan ku her û her xwe bi çerx û sazmanên dijminî ve girêdabûn, niha jî xwe difroşin dijmin, ji dijmin re dinivîsinin û bo wan nivîsan di bin navê çanda Kurdî de pere û diyariyan distînin.

Raste ku gelek rewşenbîrên Kurd xebitîne û dixebitin; di şerê heyîn û tunebûnê de xwe dane pêş, lê pir şaşî û kêmasiyên wê xebatê jî hebûne. Hinde şaşiyên dîrokî pêdabûne. Teviya gelê me gihandine ber wêrankirinê û serpêhatiya mezin ser gel de anîne. Tevgera Kurdî şûnve xistine.

Rewşenbîrên Kurd yên welatî û netewmend van serborên dîrokî xweş dizanin û li ser bingeha van serpêkan gelek nivîsîn û belavok, dan û standin, guftegotin têde kirine û roniya çavên xwe jî, bo rexn û serrastkirina çewt û şaşiyan rijandine, heya tiliyên wan lerizîne û jiyana wan qediyaye.

Hinde pirsên giring li ber çavên wan bûn û bersivên van pirsan ji wan hatibûn xwestin, wek:

Dîroka gel, çand û ziman, hişyarî û zanîn, mafê netewî, serxwebûn an otonomî, şerê çekdarî an çemandin li ber dijmin, têkilî û pêvendiyên derve, Kurd gele an netewe... ûhw. Bo pirsên ku di koçbera pêşîn de bersiv hatine dayîn, wî warî de xebatek bûye. Lê tu caran ew xebat ne bi yekîtî û hevkarî bû.

Piştî têkçûna 1975'an nêrînên nûh û teze li êrdimê pêdabûn. Tevgera Kurdî kete rewşeka din û koçbereka dijwartir û hate pêş gelê me. Îcar careka din rewşenbîrên Kurd pirsên berê ji nûh ve dan ber lêkolînê û jê re li bersivan geriyan. Careka din li ser van pirsan tev axifîn û hizrên xwe tê de kirin. Lê çend pirsên mezin derketin rêza pêşîn û bersiv xwestin, wek:

Tevgera Kurdî û sosyalîzm, tevgera netewî û çepên Tirk, Ereb û Faris, Tevgera Kurdî û yekbûna netewî (piştî ku bîr û baweriya yekpartî li erdê ket), vejandina kongreka netewî Kurdistanî, Kurd û dengvedana ramyarî li derveyî welêt, xebata çînî û a komikên civakî yên jinan, hunermendan, law û keçan, nivîskar û hozanan, destekaran, gundiyan û karkeran... heyani pirsên weke karker û kesên ku li derveyî welêt penah bûne.

Bê guman, dîtina bersivên rasterast de û bingehîn ji van pirsan re, pir ramanên cuda cuda û yên ne wek hev derketin ser qada xebatê. Partiyên nûjen pêdabûn û cihên xwe di xebata gelê Kurdistanê de standin û liv û tevgera xwe pêşve dan. Partiyên kevnar jî perçe bûn. Bername û serokatiyên xwe jî guhartin, daku koçbera hatî de bikaribin xebata xwe berdewam bikin. Bi vî rengî an bi rengekî din li ber hev rawestiyan, dij hev derketin û carna jî bûn hevalên hevdu û bi hevre derketin hember dijmin û berxwedana netewî nîşan dan.

Gava em çavên xwe di bername û nivîsînên partiyên Kurdan de û di nivîsînên mirovên niştimanperwer de bigerênin, emê daxwazeka ciwan û pîroz bibînin. Ewe ku hemû partî, komele û kesên welatî daxwaza bereyeka (eniyeka) netewî dikin. Ev daxwaza pîroz pêşveçûna tevgera netewê Kurd diyar dike. Lê belê mixabin! Gava mirovek dibêje van partî, komele û kesan, fermû werin em gaveka berkar bo vê daxwaza gelî bavêjin, ew dibên;

"Vane şert û şirûtên me hene." Gava xebat dikeve rewşeka berçav jî, vedigerin û dibêjin; "Kurdistan çar perçeye. Em serxwebûnê navin. Kongra netewî xewn û xeyale... Wê gelê me bidin bin zordariyeka dijwartir..." Bi rastî ew dibêjin lê napêjin. Mirov di nava gotinên bername û rojnamên wan de li ser yekbûnê û yekîtiyê, li ser kongra netewî pir dibihîse, lê **gava hat ber derî kes lê nanêre...**

Em tev dizanin ku gelê me roj bi roj zordariyê dibîne; birçîtir, tazîtir û belengaztir dibe, lê dîsa jî hebûna xwe gişt bo şerê çekdarî dide, ji ber ku ji şerê çekdarî pêve, li pêş xwe tu rê bo azadiya xwe nabîne. Tu hêvî di destmaçkirin û çemandina ber dijminan de nedîtiye. Berger û zêwirî dilê dijminê xwînmij nerm nakin û tu baweriya xwe bi piştgirtiyên dev û lêvan nîne. Tenê yekbûna hêzên gel, yekbûna tivingên gel, yekbûna divît û zimandariya gel dikare tariya koletiyê biçirîne, dijminên me ji Kurdistanê derîne û roja serfirazîyê bo me bîne. Bi şorekê:

"Şerê çekdarî û hevgirtina gel li pêş gelê me (îroj) rêya yekemîn bo azadî û serxwebûnê nîşan didin."

Em nikarin ji bîran derxînin, ku di Kurdistanê de bîr û baweriyên rengareng hene: Marksîst, sosyalîstên demokrat, demokrat, olperest û nasyonalîst. Lê ji ber ku yekbûna gelê me di rewşa îroj de kar û barekî giringtirîne û weke me gotî şerê çekdarî rêya yekemîne, bê guman wê ERNK (Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan) a ku ji aliyê PKK hatiye bangdan û piştî kongra partiyê a sisiyan xebateka rasterast û rojanî jê re tê kirin, bi nivîsîn, bi dîtina kesan û komikan, bi avakirina yekîtiyên demokrat û bi axaftinên ku di civînên gelêrî yên fireh de tên kirin, bibe çembereka dirust û niştimanî bo hemû kes, komik û partiyên ku bîr û baweriya xwe bi yekbûnê tênin. Ev xebata han jî gaveka bingehîne bo zor û hêza gelê me, bo girêdana Kongra Netewî a Kurdistanî, bo Meclîsa Netewî a Kurdistanî û bo avakirina encumeneka karvan ji vê meclîsê re ku nûneriya netewê Kurd di cîhanê de bike.

Pêwîste ku yekîtiyên gel cihên xwe di bin ala Eniya Netewa Kurdistan de bigrin, wek; yekîtiyên jinan, hunermendan, karkeran, gundiyan, mamhosteyan, destekaran, rewşenbîran (dixtor, mafdar, rojnamevan, nivîskar, zanyar ûhw). Berî ku em li ser "Yekîtiya Rewşenbîrên Kurdistan" biaxifin, dixwazim li ser xalek biçuk rawestim.

Hinde kes û çende komik, belê hinde partî jî nayîn civînên avakirina van yekîtiyan, tenê ji ber ku PKK banga wan yekîtiyan dike û herçuqasî jê rê bi hemû dilsoziya xwe civînan û xebata roj bi roj dike. Ev jî şaşiyeka dîrokî ye. Ji şaşiya axan û began mezintire. Heye ku van mirovan di dema xwe de ramyarî (siyaset) rind fahmnekiribûn, lê ew xwe zanatirîn mirov di nava gel de dibînin.

Nayin civînên ku PKK têde gel dicivîne, lê diçin, dibezin hemû civînên ku partiyên Alman, Fransizan, Swêdiyan, Îngilîzan, Tirkan an her civîneka hema ji wan re name hinartibin an telefunkiribin. Tu dibê qey Alman, Îngilîz û Fransiz wê mafê gelê me bidin! Ma gelo lêdanên sosyalîzma navnetewan li gelê me, di dema Atatürk de û piştî avakirina "Xweybûn" ji bîr bûne? Ma ji bîr bûye ku sosyalîstên demokrat piştgirtiya leşkeriya Tirkiyê kirine û hîn jî dikin? Ma ne ewin ku heya niha xurtbûna NATO dixwazin? Ma çima ew Kurdan dixwazin civînên xwe û piştre top, tang, balafir û doleran didin MİT û "mehmetcîkên" Tirk?! Gelo ew kê dixapînin? Çi ji gelê me dixwazin?

Dawiya meha çûyî li Almanya zanayekî Kurdan di civîna ERNK de ji min pirsek kir:

"Çima partiyên din jî nehatine civîneka wilo giring?" Min gotê; *"Heke ew tev avakirina eniyeka netewî dixwazin û heke li bername û gelê xwe derewan nakin, çima nayên? Divê tu ji wan bipirsî."* Zanayê me di ber xwe de keniya û got; *"Bi rastî ez jî tênegihêştimê, çi dixwazin û çima di bernameyên xwe de li ser eniyê (bereyê) diaxifin."*

Raste! Ma ne ew jî li ser eniyê diaxifin? Çi jê re kirine û çi dikin? Ma çima nikarin gelê Kurd li hawîr xwe bicivênin?

PKK çi bo Kurdistanê dixwaze, diyare. Ji daxwaza xwe re xebateka bênişe dike. Şerekî çekdarî didomîne û piştî kongra sisiyan gavên berkar bo Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan davêje.

Rist û rola rewşenbîrên Kurd di vê xebata ERNK de çiye û wê çi be?

Berpirsiyarekî ERNK dibêje; **"Welatê ku bi xwînê hatiye parçekirin, bê xwîn nabe yek."** Ev jî bingeha xebatê ye. Ji ber ku yekbûna gelê Kurd bê fedekarî, bê şerê li hember dijmin û bê rêgirêdan li pêş hêzên ku her xwe dane rex dijmin û jê re caşitiyê, xulamtiyê dikin, tu deman gelê me ê bindest û perçekirî nagihe armancên xwe yên netewî. Li ser vê bingehê divê rewşenbîrên Kurd xebata xwe bikin.

Hinde komikên nivîskaran yên bi navê "Nivîskarên Kurdistan" hene, lê heya îroj tenê di perçeyekî Kurdistanê de mane, an jî di nav perçeyekî gel de pêdabûne an jî bo otonomî dixebitin; bo mayina perçebûnê dixebitin. Komikên ji dixtoran, hunermendan, jinan û grupên din yên civakî hene, lê xebata wan heya niha nebûye xebateka Kurdistanî. Erk û delameta rewşenbîrên Kurd ewe ku, xebata xwe bikin xebateka sazber û yekbûyî bo serxwebûn û azadiya Kurdistanê. Ev karê mezin jî bê yekîtiya rewşenbîran nayê bicih anîn. Bê piştgirtiya hêzeka şoreşger û gelêrî, weke PKK û ERNK bi sernakeve. Lewma em dikarin bibêjin ku, rewşenbîrên Kurd, divê berî her tiştekî pişta xwe bidin dîwarekî dirust, ê ku bo serxwebûnê şerekî çekdarî dike. Ev hêz jî tenê Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan e, a ku bin pêşengiya PKK ye. Yekbûna rewşenbîrên Kurdistan jî dikare hêdî hêdî gavên fireh bavêje û yekîtiyên cuda cuda, weke yên rojnamevanan, nivîskaran, dixtoran û mamhosteyan avabike. Lê di destpêkê de bo kar û xebat bi serkeve, bo aktîf û livok be, bo çalak û jirek be yekbûna tevan giringe. Mirov nikare bi deh nivîskaran yekîtiya nivîskaran avabike, ji ber ku li Kurdistanê bi hezaran nivîskar derveyî yekîtiyê diminin. Em di destpêkê de dixwazin bi hedar û tewat bin. Komîteyekê (encumenekê) bo "Yekîtiya Rewşenbîrên Kurdistan" avabikin, ku xebata yekbûnê di bin ala ERNK de fireh bike. Ev jî xebata gavên yekemîn e bo ewên ku di xwe de armanca xebateka gelêrî dibînin. Bila gişt serhev bibin, bila xwe bigihênin ERNK, bila bo "Yekîtiya Rewşenbîrên Kurdistan" hevdu bibînin, bila bi nameyan, bi gotaran, di belavokan de, di "Berxwedan"ê de jê re bixebitin, heya ku bi berpirsiyarî, bi bername û bi sazman, bi kovar û zimandarî civîneka fireh a rewşenbîran tê girêdan û têde "Yekîtî" tê avakirin.

Karûbarên "Yekîtiya Rewşenbîrên Kurdistan" pirin; hişyarkirina gel, hêgînkirina çand, pêşxistina zanînê û hînbûnê li Kurdistanê, piştgirtina zanyaran û parastina mafê mirovan, nîşandana xebata netewî li ber çavên cîhanê û pêdakirina pêvendiyên navnetewî ûhw.

Ji rewşenbîran tiştekî giring tê xwestin, eve ku li şerê serxwebûnê û azadiyê xwedan derkevin, armanca serxwebûnê biparêzin û di ber de xwe bikin yek û jê re xwe bikin bizot û agir û bo gelê Kurdistanê ê belengaz, bo birçiyan, bo sêwiyan, bo nezanan, bo hêjaran xwe bikine nan, xwe bikin tiving û zirx.

Hin zana û ramanhilgirt dibêjin ku, şerê çekdarî li Bakurê Kurdistanê îroj şaşe. Divê em NATO li xwe ranekin, em xwe jê biparêzin. Gelo ma kîjan rojê NOTA dost û aştîxwaz bû? Ma emê rojekê mecbûr nebin, ku şer li dijî NATO bikin? Ma çi nîşan ji bo ku em şerê NATO nekin, an ew dij me dernakeve hene?

Kîjan rojê be emê di wî deriyê piçûk û teng re derbas bibin. Dê bila ji îroj ve, em xwe bo wî şerê bêguman amade bikin. Bi teviya gel, bi hêza gel, bi yekîtiya gelê xwe emê di deriyê xwînî re derbas bin û biserkevin. Dîroka mirovatiyê li ber çavên me ye. Hema em li Viyêtnamê mêzekin.

Zanayên Kurd,
Kesên hişyar û ramanbîrên niştimanperwer,
Nivîsevanên hêja û berêz,
Mamhosteyên ku bo zarowên Kurd bûne mûm û find,
Rêberên hişyarkirina gel,

Xebata bo "Yekîtiya Rewşenbîrên Kurdistan" li ser bingeheke dirust destpêkir. Dê bila hûn yekbin û di nava refên ERNK de xebata xwe pêşve bidin. Bo vê xebata pîroz du bendên netewî hene. Ji bo xebata kongra netewî biserkeve van herdu bendan bidin pêş xwe:

— Xebat bo Kurdistaneka serbixwe û demokrat.

— Avakirina Kurdistaneka serbixwe û yekbûyî, demokrat û azad, serdest û serbilind û rizgarbûna ji birçîbûnê û koletiyê bê şerê çekdarî nabe.

Di bin van bendan destên xwe bidin hev. Hevre dîwarekî ji pola bin. Guh nedin caş û dûvikên dijminan. Guh nedin xwefiroşên ku bo nivîsînê pere û diyariyên dijminan distînin; di demekê de ku dijmin zarowên me bidarve dike û bi Napalm û kîmî (kimya) li gund û bajarên me dixe! Vaye şoreşa serxwebûnê, vaye yekîtiya gel gazî we dike; baweriyê bi serketinê belav dike!

— Bijî yekbûna rewşenbîrên Kurdistan!
— Bijî piştgirtiya wan ji bo şoreşa serxwebûnê!
— Bimre kolonyalîzma Tirkê dijmin û heval bendên wî!
— Bimrin nijadperest û kolonyalîstên Ereb û Faris!

SAMSUR:

Di şerê ji sibê heta êvarî domkir de gelek serbazên dijmin hatin kuştin

SERÊKEHNÎ:

Îsal jî li serêkehnî "çiftlika kedê a dewletê" hat şewitandin

NÎSÊBÎN:

Mayinek peqî, 3 serbazên qereqola cenderman cezayen xwe girtin

Artêşa me a gerîlla li her deran

LÎ MEHSERTÊ KEMÎNEK HAT VEGÎRTÎN:

Serleşkerek û 3 serbaz hatin kuştin, 9 serbaz brîndarkirin

Hefta yekemîn a meha Hezîranê de kiryarên me yên pêşmergan bêhtirîn pêşve çûn û derbe li ser derbê li dijmin xistin. Hêzên ARGK yên ku piştî komcivîna partiyê a siyasan bi hilgavtina meşa ber bi azadiyê ve, xwe li çarhêlên welat bicih kirin, livbaziyên xwe jî tundedikin. Ev livbazî ne livbaziyên xwerû û yekrû ne. Perçekî rizgarkirina xaka welatê gelê Kurdistan ji bin nîrê mêtingerên faşist yên dagirkar e.

Gelê Kurdistan ê ku bi hêvî û tiqeyên mezin kete buhara 87'an û hêviyên xwe bi kiryarên dijwar zexmûxurt kir, bi derbên hêzên ARGK ku herrojê bêhtirîn li dijmin dikevin, bi hêviyên mezintir dinêre hatina xwe. Livbaziya li Mehsertê (Omerlî) û yên din, delîlên vê yekê yên eşkere ne.

Hêzen ordiya mêtinger li hemberê kemîn vegirtin, êrîşên harifandinê û êrîşên çekdarî yên pêşmergên ARGK bê çare dikevin û leztir dikevin nav tirs û xofa kur. Ger mirov kiryara Mehsertê bi vê nolê bîne ber çavên xwe, hingê mirov him û xurtiya pêşmergên ARGK jî dikare ronîtir bibêne. Komara Tîrk wê nikaribe xwe jê rizgarbike ku, hisaba gunehên xwe yên dîrokî nede.

Weke haydariyên gihan me, taliya kemîn vegirtina li Mehsertê serleşkerek (ûstegmen), sê serbaz hatine kuştin û neh serbaz jî birîndar ketine. Heza dijmin kerwaneke ji sê cemsên leşkerî bû. Koma pêşmergan bi rokêtan û narîncokên destan êrîşî dijmin kirine û heza dijmin û cemsên wan tunekirine.

Dengê ku li Şemzînan gurrîn da Hozatê re derket

KOMA TAYBETÎ A NÎŞANGÎRTÎNÊ HATE TUNEKÎRÎN

Roja 3'ê Hezîranê li dora gundê Sarisaltik navça Hozatê, "komeke taybetî a nîşangirtinê" (Ozel vurucu tîm) tevlî cemsên xwe kete dafa yekîtîkî pêşmergên ARGK û hate tunekirin.

Weke nûçên berdestê me ketin, rûdan wusa serpêk hatiye. Ji demekê dure ku li vê êrdimê, carcarnan şer di navbera pêşmergên me û hêzên dijmin derdiketin. Lewma, "komên taybetî yên nîşangirtinê", yekîtiyên qomando û cenderman û çahşen wan, li vê derdorê bi roj operasyonan dimeşandin. Roja 3'ê Hezîranê yekîtîkî ARGK kemînek li ser rêya ku hêzên operasyonê ji wir wê vegerin, vedigre. Piştî nivro dora seet 15'an dijmin operasyona xwe diqedêne û vedigere. "Komeke taybetî ji yên nîşangirtinê" dikeve xefkê. 2 cemsên leşkerî ku dimênin bin agirê çepûrast a ji 2 aliyan, tên texrîpkirin û tunekirin. Agir bi wan dikeve. Ji vê "komê" ku weke "mangayên kuştinê" şiyandine Kurdistanê, tu kes nekarî xwe ji mirinê xelas bike. Yekîtiya me ku bi jîrekî dawî bi kiryara xwe anî, cemsên dijmin yên bê

Dûmahîk rûpel 24'an de

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENÎYA RIZGARÎYA NETEWA KURDISTAN

Li Şemzînan 30 paleyên dehlûdewiyan xwe gihandin pêşmergan

BÎ SEDAN XORT DÎHERÎKÎN NAVA REFÊN ARGK

Piştî ku di Komcivîna PKK a Sêwemîn de biryara avakirina artêşa gerîlla hat dayin û damezrandina ARGK hat bangdan pêde, ji derveyî û hundurê welat, ji her derên ku Kurd li wir hene, bi sedan xortên Kurdan diheriken nav refên Artêşa Rizgariya Gel. Pêwist piştî êrîşa li Şemzînan di mêjûya 28'ê Nîsanê de ku ev êrîş bendava kiryarên zivistanê yên tunde datanî holê, ev herikandina xortan zêdetir bû.

Bi kesên ku nûh gihan şoreşê, li çardorên Kurdistanê yekitiyên pêşmergan yên nûh hatine rêkxistinkirin; vê yekê jî mirov dikare ji livbaziyên dorfireh yên çekdarî derxîne. Tevlî hezên me bûyin bêhtirîn di êrdimên ku li wir têkoşîna çekdarî pêşketiye, xilbeye. Li dora bajarên Sêrtê, Wanê û Çolamêrgê ev têkilbûn xwe dilezîne. Gelê van derdoran rewşa rapirîn û serhildanekê dijîn. Kesê ku çeka wî heye, çeka xwe derdixe û ê ku çeka wî nîne, çekek ji leşkerên dijmin bi sext distêne û tevlî şerê gerîlla dibe, û cihê xwe di nav refên artêşa rizgariya gel ARGK de digre. Şerên li derdorê 24 seetên roje didomin. Ji bona ku mêtingerên Tirk rûdanan, pêşketinan û rewşa xwe a belengaz veşêrin, hemû çalakiyên xwe bikartênin. Van derdoran ji êrdimên fireh vedigrin û çûyin û hatina van deveran qedexe dikin. Dixwazin van êrdiman bi temamî ji cihanê rabibrin.

Li hemberê vê yekê ji, gelê derdorê bin duruşma, "şer heta serfîraziyê" xwe davêje nav agirê têkoşînê. Rawestandina vî gelî ê din ne hesaniye. Taliyê de gelek xort tevlî şoreşê dibin. Ew qirqirên ku mêtingerên Tirk bi nola, "mirov

Dûmahîk rûpel 24'an de

Li dijî planên kuştinan li zîndanên mêtingeran de livbaziyên tunde bi rê dikevin

Gava dewleta Tirk a faşîst bi çîrokên "derbasbûna demokrasiyê" dixebite ku taybetiyên xwe yên dijminê mirovahiyê û rûçkê xwe ê gemar binixîmîne, ji aliyê din jî her babêt bikaranînên derî babelîskê (sedsalê) ji bo gelê me û gelê Tirk ê kedkar rewa dibînê. Û li zîndanan, ku her yek ji wan jî tariyên qurna-navîn mane, planên kuştinê yên nûh li dijî dîliyên şer amade dike.

Serî de girtixanên bajarê Amadê (Diyarbakrê) û Eskişehîrê de, li hemû zîndanên mêtinger de ku dîliyên şer tê hene, ji salan vir de ye lêdan û hingavtinên ku hişê mirov têngihijê wan tê kirin. Mêtingerên Tirk dixwazin rêhevalên me yên xweragirt, ku gelek caran li dijî bikaranînên hingavtinan bi hogirî û keleşî li ber xwe dane û rejîma faşîst, li her derê bi caran binkeftin kirine, bi gelek rengan tunebikin.

Ji bona ku pîkoliyên hov û azînên qirkirinê yên li girtîxanên li Kurdistanê tên bikaranînên, bên protestokirin û dengê bi rûmet a dîliyên şer li pêş mirovahiya pêşveçûyî û demokrat bê bangkirin û bi wan bê naskirin, "Komîta Hevgirtina Gîrtîxanan" roja 10'ê Hezîranê 1987'an li serekbajarê Almanya Federal, li Bonn'ê dest bi berxwedaneke birçîmayinê kir.

Vê rojê de, li bajarê Bonn'ê û li serekbajarê Belçîka li Brûksel'ê civînên li pêş rojna-

Dûmahîk rûpel 25'an de

Derbên xedar li çetên glîkar û sîxur dikevin

"WELATFÎROŞÊN BÊBEXT BÊ CEZA NAMÊNÎN"

Yekîtiyên me yên ARGK, yên ku bin duruşma, "Mirin ji bo xayinên welat" bîzavek birêve dibin, livbaziyên xwe ku derbên giran li glîkaran, hêzên çete yên sîxur û noker, xwefiroşên cahş dixin, berdewam dikin. Pêwist bi destpêka demsala havînê, ev bîzav tevlî êrîşên li dijî hêzên artêşa faşîst û "komên taybetî" dibe û xwe dorfireh dike. Vê taliyê de li bajarên Midyadê, Samsurê (Adiyaman), Sêrt û Çolamêrgê (Hekkarî) livbaziyên me ku çetên sîxur li binî hejandin, pêkhatin.

Dûmahîk rûpel 25'an de

ERNK, di "Komcivîna Aşîtî û Serdestiya Navnetewan" de nuneriya Kurdistanê kir

Roja 24-25'ê Nîsanê 1987'an li welatê Îspanya êrdima Baskland bajarê Gernîka komcivîneke (kongreke) navtewan hat çêkirin. Komcivîn, ji ber sedama ku bajarê Gernîka berî 50 salan, dema şerê hindurî li Îspanya, hatibû bombekirin, çêbû. Sersala bombekirina bajarê Gernîka ji hêla faşîzma Hîtler de, komcivîn hatibû dirustkirin. Dema vê êrîşa Hitler de, bi sedan mirov ji gelê Bask hatibûn kuştin.

Komcivîn ji hela gelek rêkxistinên Partiya Herrî Batasuna (Partiya Yekîtiya Gel), sazî û derdorên zanyarî û rewşenbîr hatibû sazîkirin. Dora 200 delege, ku nav wan de berpirsiyarên komîtên aşitiyê yên welatên sosyalîst û berpirsiyarên Tevgerên Rizgariya Gelan jî hebûn, beşdarî komcivînê bûn. Ji bona nuneriya Kurdistanê, heyeteke ERNK jî beşdarî komcivînê bû. Li kêleka tevgerên mîna POLÎSARÎO (Sahra Rojava), ANC (Afrîka Başûr) û MÎR (Şîlî), ji welatên mîna Nikaragua, Libya, Yekîtiya Sowyet, Almanya Rojhilat, Romanya ûhw. komîtên aşîtiyê hatibûn komcivînê.

Roja xebatên komcivînê ê yekemîn de, piştî axafên destpêkê û vêxwendinê komisyon hatin hilbijartin. Yek bi navê "Tavgerên Rizgariya Gelan", a din bi navê "Têkoşîn ji bo Aşitiyê", 2 komisyon hatin çêkirin. Berpirsiyarên ERNK ku tevlî herdu komisyonan bibûn, 2 axafên dirêj çêkirin. Herdu axaf jî, ji hêla hêzên ji

Dûmahîk rûpel 25'an de